

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MODERN VINTAGE ROMANCE

KISS FROM A ROSE

MAYA ALDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kiss From A Rose

A Marriage In Trouble Love Story

Maya ALDen

KISS İRONA KOSE

AN İDERNVINTA6ER' İMAMCE

BİR GÜLDEN ÖPÜCÜK

Copyright © 2024 by Maya Alden

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

ISBN: 9798334661400

Contents

[Kitap Açıklaması](#)

[1. BÖLÜM 1](#)

[2. BÖLÜM 2](#)

[3. BÖLÜM 3](#)

[4. BÖLÜM 4](#)

[5. BÖLÜM 5](#)

[6. BÖLÜM 6](#)

[7. BÖLÜM 7](#)

[8. BÖLÜM 8](#)

[9. BÖLÜM 9](#)

[10. BÖLÜM 10](#)

[11. BÖLÜM 11](#)

[12. BÖLÜM 12](#)

[13. BÖLÜM 13](#)

[14. BÖLÜM 14](#)

[15. BÖLÜM 15](#)

[16. BÖLÜM 16](#)

[17. BÖLÜM 17](#)

[18. BÖLÜM 18](#)

[19. BÖLÜM 19](#)

[20. BÖLÜM 20](#)

[21. BÖLÜM 21](#)

[22. BÖLÜM 22](#)

[23. BÖLÜM 23](#)

[24. BÖLÜM 24](#)

[25. BÖLÜM 25](#)

[26. BÖLÜM 26](#)

[27. BÖLÜM 27](#)

[28. BÖLÜM 28](#)

[29. BÖLÜM 29](#)

[30. BÖLÜM 30](#)

[31. BÖLÜM 31](#)

[32. BÖLÜM 32](#)

[33. EPİLOG](#)

[Kitap Alıntısı: SIRADAN AŞK YOK Kitap](#)

[Alıntısı: EN İYİ SAKLANAN SIR Yine](#)

[Maya Alden'dan](#)

[Yazar Hakkında](#)

Book Description

KISS FROM A ROSE

Bir imparatorluk kurdu ama kraliçesine değer vermeyi unuttu. Yani, onu terk ederek kendini buldu. Adam onu takip ederek bulabilir mi? Çünkü Rose'undan gelen bir öpücük ne zaman sadece bir öpücük değil de ikinci bir şans olur?

Gray Rutherford her şeye sahipti; başarılı bir iş, lüks bir ev ve hayran olduğu bir aile. Ancak karısı Rose yirmi yıllık evliliğin ardından onu terk ettiğinde, acı gerçekle yüzleşmek zorunda kalır: Karısının sadakatini hafife almıştır.

Başarısızlıklarıyla yüzleşen Gray, hayatının aşkını geri kazanmak ve onun kendisi için vazgeçilmez olduğunu kanıtlamak için umutsuz bir yolculuğa çıkar.

Rose Rutherford kırk yaşının eşiğinde, hayatını değiştirecek bir yol ayrımında durmaktadır. Evliliğinde kendini görünmez ve değersiz hissetmekten bıkan Rose, Atlanta'daki zengin hayatını bırakıp Angel Adası'na, bir pansiyonunu işletmek üzere gider.

Gray uzlaşmaya niyetli bir şekilde geldiğinde, Rose yeni keşfettiği bağımsızlığı ve geride bıraktığı geçmişi arasında kalır.

Bir Gülden pck Modern Bir Vintage Romantizmdir. Klasik Mills & Boon ve Harlequin aşk romanlarından bir doz alın, çağdaş bir çift POV ve seksi bir dokunuşla. En sevdiğiniz mecazlarla kendinizi şımartın:

- ✓ Krizdeki evlilik
- ✓ Hayatın ilerleyen dönemlerinde
- ✓ İhanet & Yaltaklanma
- ✓ Hile Yapmak Yok
- ✓ Komple Bağımsız

Tetikleyici uyarı: İntihar düşüncesi; depresyon

BÖLÜM 1

ROSe

I Gray'i beklememeyi uzun zaman önce öğrendim. Bu yüzden, bir Cuma gecesi, yirminci gecemizde bunu yaptığımda on bin kez aptal durumuna düştüm.

evlilik yıldönümü.

Bütün gün bir buket, bir yemek daveti ya da şöyle bir mesaj bekledim: *Yıldönümün kutlu olsun, bebeğim.* Ardından da bir çeşit *Bunu telafi edeceğim.*

Hiçbir şey yoktu.

Yıldönümlerini ya da doğum günlerini fazla büyütmezdim çünkü bunun sadece hayal kırıklığına yol açacağını çok önceden öğrenmiştim. Gray birkaç doğum günümü unutmuştu ve benim için bir benzin istasyonundan çiçek aldığı zamanlar da olmuştu.

Çocuklar evdeyken bu kadar kötü hissetmemişti ama ikizler iki yıl önce on sekiz yaşına bastıklarında evden ayrılmışlardı. Jude, babası gibi Duke'ta mimarlık eğitimi alıyor, Willow ise New York Üniversitesi'nde tıp eğitimine devam ediyordu.

İşte buradaydım, West End'de bir karavan parkında fakir bir şekilde büyürken hayal edebileceğim her türlü lüksle çevrili, Atlanta Buckhead'in en lüks bölgelerinden biri olan Tarihi Brookhaven'da büyük bir evde takılıyordum.

Gray hiçbir zaman varlıklı biri olmamıştı. Muazzam miktardaki eski aile parasıyla rahat bir şekilde büyümüştü; ve on yıl önce Rutherford Architects ona babasından miras kalmıştı. Çok çalışarak ve kendi iradesiyle şirketi bu büyüklüğe getirmişti ama aç olmanın ya da nerede uyuyacağı konusunda endişelenmenin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Bir kadeh şampanya daha doldurdum, yıldönümümüz için soğuttuğum güzel Perrier-Jouët'nin sonuncusuydu.

Peki ya unuttuysa? Kendime söyledim. *Önemli değildi.* Hatırladım, kadeh kaldıracaktık ve belki geç kalsa bile sevişecektik - evliliğimde o kadar da yalnız olmadığım bir zamana geri dönecektik.

Saat gece yarısını vurdu ve Sindirella'nın balkabağına dönüşme zamanının geldiğini anladım.

Tam o sırada kapı açıldı ve onun bir şeye gülerek eve girdiğini duydum. Telefonuyla konuşup konuşmadığını anlamak için bakmama gerek kalmadı.

Öyleydi.

"Elbette, hayatım. Yarın işte görüşürüz. Biliyorum, saat yedide toplantımız var."

Bu sevgili onun yönetici asistanı olacaktı. Üç yıl önce hayatımıza girmişti. Güzel ve zeki (Austin'deki Texas Üniversitesi'nden işletme diploması vardı) Aimee Graham Atlanta'ya Dallas'tan taşınmıştı. Gray'in kırk iki yaşına karşılık o yirmili yaşlarının ortasındaydı.

Bazen bir ilişkisi olup olmadığını merak ediyordum. Ama bu bana doğru gelmiyordu. Gray'e değil. Belki de kocası onu aldatan her kadın aynı şeyi düşünmüştür: *Hayır, benim kocam değil.*

Şüphelerim vardı çünkü çok fazla seks yapmıyorduk. Aimee, Y olmadan, sarışın, güzel ve *gençti*. Saklaması gereken gri saçları ya da kapatıcıyla kapatması gereken koyu lekeleri yoktu. Hayatını evde oturup çocuk yetiştirerek ve ev işleriyle uğraşarak geçirmemişti; bir kariyeri vardı.

Arkadaşlarımız Jamesonlar, Kevin'in fizyoterapistini becerdiği için boşandıklarında (ne klişe), Gray şöyle demişti: *"Kevin Leah'yı aştı. O basamakları tırmanırken, Leah evdeydi, bir insan olarak büyümüyordu, bu yüzden sevişmek için genç ve zayıf birini buldu."*

Leah'nın yanı sıra benden de bahsettiğinin farkında değildi.

Arkadaşım gibi ben de kilo almıştım - çocuk sahibi olmaya çalışıyorsunuz, yaşlandıkça metabolizmanızı kaybediyorsunuz ve bunu yapmıyorsunuz.

Benim aksime, Leah eskiden avukatlık yapıyordu ve Jameson & Jameson hukuk firmasından Kevin kendi çocuklarını yetiştirme zahmetine katlanamadığı için evde vazgeçti. Evlilikleri sona erdikten sonra işe geri döndü - on beş yıldan fazla bir süredir işgücünden uzak kalmış bir kadın için zor bir işti.

Şimdi Leah'nın boşanmadan bu yana geçen beş yıl içinde inşa ettiği bir kariyeri vardı. Boşanma sırasında kızını Kevin'a (Leah'yı suçluyordu) ve oğlunu da müstakbel gelinine (Leah'yı sevmiyordu) kaptırmıştı.

Kevin ve Leah'nın evlilik öncesi sıkı bir anlaşmaları vardı ama Leah'nın Kevin'dan *hiçbir şey* almadığı için mutlu olduğunu biliyordum.

"Bu kirli para Rose," dedi bana. "Kırık kalbimin kanıyla kaplı."

Gray ve benim evlilik öncesi anlaşmamız vardı. O aileden zengin biriydi, bense hamile bir karavan kızıyım. Anne Rutherford bir yıl önce son nefesini verene kadar benden tutkuyla nefret etmişti. Yıllar süren evliliğimizin ardından bana hâlâ servet avcısı diyor ve Gray'*le yaptığımız* pek çok sohbele *"Onunla bir hata yaptın oğlum"* diyerek başlıyordu. *"Neden bir şey söylemiyorsun?"* Gençken sormuştum ve Gray

omuz silkmişti.

"Ona aldırış etme. Seninle , değil mi? Peki, sorun ne?"

On sekiz yaşındayken, ikizlere hamileyken ve boyumu aşan bir evlilik yapmışken, bu hiç de kolay olmamıştı.

Gray'in annesi tüm kusurlarına rağmen beni cilalamak ve prezentabl kılmak için elinden geleni yapmıştı. Nasıl ev tutacağımı, nasıl giyineceğimi, doğru çiçekleri ve hediyeleri nasıl alacağımı, nasıl parti vereceğimi, nasıl iyi bir Atlanta sosyetesı eşı olacağımı öğrendim. Bebeklerden sonra kilo vermek için spor yaptım ve kendimi çocuklarla, hayır işleriyle, partilerle ve evle ilgilenmekle meşgul tuttum. Gray'in hak ettiği gibi bir eş olmak için çok çalıştım. *Sevgili Gray'*imi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Tüm bunlardan sonra, yirmi yıllık kocam yıldönümümüzü unutmuştu ve ben üç yüz şişe şampanyayı henüz boşaltmışken oturma odamızda genç yönetici asistanıyla flört ediyordu.

En azından şampanyam vardı.

"Hey, bebeğim, hala uyanıksın." Aramayı sonlandırdı ve yanıma geldi. Telefonunu karıştırırken dalgınca alnımdan öptü. Sonra durdu.

Buz kovaşına, masa düzenine, çiçeklere ve masanın başındaki paketlenmiş hediyeye bakmak için.

Bir an kafası karışmış gibi göründü ve sonra her şey yerine oturdu. Olduğunu gördüm. Unuttuğuna olan inançsızlığını. Unuttuğu için kendine ve ona hatırlatmadığım için bana kızgınlığını. Ve sonra bunu düzeltme ihtiyacı. Benim sevgili Gray'im, Walgreens'ten aldığım hamilelik testi mavi çıktığından beri hep doğru şeyi yapmak istiyor.

"Bebeğim, çok üzgünüm."

Ayağa kalktım ve , kaslarım protesto çığlıkları atıyordu. "Sorun yok Gray. Yemek yedin mi?"

Bak, Anne Rutherford, ben çok iyi bir eşim. Kocam yıldönümümüzü unuttu ve ben ona yemek yiyip yemediğini soruyorum.

Mesele şu ki, öfkeyi geçmiştım. Acıyı geçmiştım. Kederi geçmiştım.

Gray'in birdenbire tam bir Amerikalı koca olmasını beklemiyordum. Olamaz!

Ona birkaç kez bana yer açması gerektiğini, çocuklarım için bir kocaya ve babaya ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışmıştım. Ama mesajımın yerine ulaştığını sanmıyorum.

Bir baba olarak Gray kusursuzdu. Hiçbir okul etkinliğini kaçırmazdı. İkizlerin ona ihtiyacı olduğunda hep yanlarındaydı. Üçü birbirine çok yakındı ve çocuklar büyüdükçe ben bir şekilde kendi ailemde dışlanmış biri haline gelmişim.

Onlar kadar zeki ya da eğitimli olmadığım için bana tepeden baktıklarını biliyordum.

Gray ve çocuklar Derrida adında bir Fransız'ı tartışırken kitap kulübümün son kitabı Nora Roberts'ın romantik gerilim romanıydı. Hepsı iyi üniversitelerden derece alıyorlardı ya da almışlardı; ben ise hamile kaldığımda devlet üniversitesini bırakmıştım. Başladığım işi tamamlamak için bir daha geri dönmedim. Gray'in annesinin bana söylediği gibi, "*Hamile kalarak bir küp altının içine düştün kızım; hayatında bir gün bile çalışmana gerek yok.*"

Yaşlı sürtük yanıliyordu. Hayatımın her günü çalıştım. Çok çalıştım.

"Rose, bebeğim, ben gerçekten-"

Ona gülümsedim. Artık ona görmek istediği her şeyi göstermekte ustalaşmıştım. "Sorun yok."

"Bir kriz yaşadık ve-"

Parmak uçlarıma basarak yanağına bir öpücük kondurdum. Eskiden benden bir karış uzun olmasını severdim, şimdi ise bu onu daha ulaşılmaz kılıyordu. Aimee, Y harfi olmadan, 1.90 boyundaydı, benim 1.90 boyuma göre bir model gibiydi.

"Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, tatlım."

Yine alnımdan öptü. Eskisi gibi ağzımı öpmedi. Belki de beni aldatıyordu. En son ne zaman seks yapmıştık? Üç...hayır dört ay önce? Yoksa beş miydi? Hatırlayamadığınız zaman, evliliğinizin sorunlu olduğunu bilirsiniz. *Kızgın Damdaki Kedi*'de Maggie'nin kayınvalidesinin dediği gibi, "*Bir evlilik sallantıdaysa, sallantılar yataktadır.*"

"Keşke size katılabilseydim ama sabah şehirle yapacağımız bir toplantı için birkaç işi halletmem gerekiyor," diyerek kibarca özür diledi.

"değil. Hepsini hallet ve biraz dinlen."

Gray geç saatlere kadar ofisinde çalışır, sonra da misafir odasında uyurdu. Bahanesi de, "*Seni uyandırmak istemedim, bebeğim.*" olurdu. Ayrıca ben gitmiş olurdu. Evet, muhtemelen asistanını beceriyordu. klişe ama!

Yatağa girdim ve vermem gerektiğini bildiğim, iki yıl önce, çocuklar gittikten hemen sonra vermeyi dilediğim kararı verdim.

Karavan parkı günlerimden çocukluk arkadaşım olan ve şimdi bir pansiyon işleten Marie-Louise'e mesaj attım. Onu sık sık ziyaret ederdim, son yıllarda göğüs kanseri teşhisi konduğundan beri daha sık ziyaret ediyordum. Malou'nun çocuğu yoktu ve birlikte olma talihsizliğine uğradığı son zavallı (onun sözleri, benim değil) bir araba kazasında ölmüş ve ona şu anda yaşadığı evi bırakmıştı.

Kemoterapisi boyunca onun yanındaydım ve atlattığında kutlamıştım. Şimdi, iki yıl sonra kanser geri dönmüştü ve doktorlar ona aylar, belki de bir yıl ömür biçmişlerdi. Birkaç ay önce bana bunu söylediğinde, geleceğime dair planlar yapmaya başladım.

Ben: Malou, akşama orada olurum.

Malou: musun?"

Ben: Evet.

Malou: Ona söyledin mi?

: Ona bir not bırakacağım. Umursayacağını sanmıyorum.

Malou: İki zeki kadına göre, erkek zevkimiz kesinlikle boktan.

Amin!

BÖLÜM 2

Gri

I Berbat bir durum.

Yirminci evlilik yıldönümünü kaçırdım. Bu kötü oldu.

Çok kötü!

Kahretsin, Aimee'nin bana böyle şeyleri hatırlatması gerekiyordu. Bunu ona söylemeliydim. Ama bana işimde o kadar çok yardımcı oluyordu ki, ki bu çok değerliydi, böyle sıradan saçmalıkları gündeme getirmek önemsiz görünüyordu. Bu benim özel hayatımdı, işim değil, o da bunu yapmak için işe alınmıştı ve bunu çok iyi yapıyordu.

Rose'un olmadığı grup sohbetimizden çocuklara mesaj attım: *Annenizi evlilik yıldönümümüz için tebrik ettiniz mi?*

Jude: *Bugün müydü o?*

Willow: *Hayır. Unuttun mu baba?*

Rose'dan başka kimse yıldönümümüzü hatırlamadı mı?

Bir keresinde, bir yıldönümünü daha kaçırdığımda, ona kötü evlilikleri olan insanların böyle günleri hatırlaması ve kutlaması gerektiğini, bizim değil, harika evliliği olan bizlerin değil, diyerek utancımı örtbas etmiştim. Van Cleef & Arpels'ten bir şey alarak telafi ettim. Sanırım bu sefer de aynısını yapabilirim.

Ben: *Evet. Annen bekliyordu ve ben de Austen'ın inşaat krizini yaşadım.*

Jude: *Annem iyi olacak. Meşgul olduğunu biliyor.*

Willow: *Eve geldiğinde sesi üzgün geliyor muydu? Ben:*

Hayır.

Çocuklar o zaman sorun olmadığı konusunda hemfikir. Eğer üzgün olsaydı, bir şeyler söylerdi. Ama söylemeyeceğini biliyordum. Asla bir şey söylemezdi. İlk tanıştığımızdan beri her zaman olduğu gibi uyumlu davranırdı. *Belki de* böyle iyiydi. İyi bir evliliğimiz vardı. Elbette son birkaç ay, şirketin aldığı ve beni Atlanta'dan uzaklaştıran yeni sözleşmeler nedeniyle yoğun geçmişti ama bu her evlilikte olur. O çalışmıyordu, ben çalışıyordum ve hayatımızı bu şekilde idame ettiriyorduk.

Willow: *Süsleri sevdiğini biliyorsun. Ona bir şeyler al.*

O mesajı okuduğumda donup kaldım. Willow'un, Rose'un mücevherlerden hoşlandığını söylerken kullandığı küçümseyici *üslup*. Onları severdi ama başka kadınlar gibi mücevher peşinde koşmazdı. Kendine hiç bir şey almazdı. Sahip olduğu tüm mücevherleri annem ya da ben almıştık. Ama Willow'u suçlayamazdım. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Çalışma odasından çıktım ve yatak odamıza gittim. Evimizi çok seviyordum.

Rose, içinde büyüdüğüm ve rahat edemediğim mozolenin aksine burayı rahat bir yer haline getirmişti. Burada her şey sıcaklık yaratacak ve insana *ev* hissi verecek şekilde tasarlanmıştı. Bir iç mimarın sosyete sayfalarında iyi görünecek bir şeyler hazırlamasına alışkın olduğumdan, başlangıçta onun dekore etmesine izin vermemekte direnmişim ama Rose *yalvarmıştı*. Evimizle ilgilenmesine izin vermem için yalvarmıştı.

Yeni evimiz için annemin en sevdiği iç mimarı kullanmayacağımızı söylediğinde annem bana "Ona sıkı bir bütçe uygula ki çıldırmasın" diye öğüt vermişti, "Yapamayacağını anladığında beni aramasını söyle."

Rose'a bir bütçe ayarlamıştım. Bunun gülünç derecede dar olduğunu ve pek bir şey yapamayacağını düşünmüştüm ama Rose çok mutlu olmuştu.

"Bana bu kadar çok para emanet ettiğin için teşekkürler Gray. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Yapmamıştı.

Annem Rose'un evi süsleme *tarzından* şikâyet ediyordu ama ben hoşuma gidiyordu ve ondan bu işe burnunu sokmamasını istemiştim. Rose'a bu konuda zorluk çıkarmaya devam edebilirdi, ama eninde sonunda annemin tutunacak başka bir şey bulacağını biliyordum.

Yatak odasının kapısını açtım ve karımı büyük yatağımızda, her zaman olduğu gibi yan yatmış, yatağın benim tarafıma dönük bir şekilde uyurken gördüm. Gençken, ben yatağa gelene kadar uyanık kalırdı.

"Burada uykuya dalmayı seviyorum," derdi, omzuma koyar, kollarıyla beni sarardı.

En son ne zaman aynı saatte yatmıştık?

Yatağa oturdum ve perdelerdeki bir aralıktan süzülen loş ay ışığında onun yüzünü gördüm. Parmağımla bir yanağını yokladım. Teni her zaman olduğu gibi yumuşak ve nemli idi. Hâlâ yıllar önce ona aşık olduğum zamanki kadar güzeldi. Uykusunda kıpırdandı ve yorgan aşağı kayd. Uyku tişörtünün altına sokulmuş göğüslerini görebiliyordum. Bir anda sertleşmişim. Yirmi yıl sonra bile onu bu şekilde istememi sağlayabiliyordu. Eğer onu uyandırırırsam, yanıma gelir, onunla sevişmeme izin verirdi. Asla ama asla hayır demezdi.

Asla mı? Evet, asla.

Eşleri baş ağrısı çeken ve seksi evliliklerinde bir pazarlık kozu olarak kullanan arkadaşlarımla ilişki kuramazdım. Rose öyle değildi. O tatlı ve duygusaldı.

İçine girdiğimde *"Seni seviyorum, sevgilim Gray"* diye fısıldardı, çünkü benim olduğuna yemin etmesi, bana ait olduğumu ve beni sevdiğini söylemesi beni son derece tahrik ediyordu.

Keşke şimdi onunla yatağa girebilseydim ama şehir planlamacılarıyla yapacağım toplantıya hazırlanmam gerekiyordu ve bu durumda birkaç saat uyuyabilirsem şanslıydım.

Dudaklarımı alnına değdirdim ve o da *"Hmm, seni seviyorum tatlım"* diye nefes aldı.

Lanet olsun! Yirminci evlilik yıldönümümüzü unuttuğumda uykusunda bile bunu söylerdi. Bana içini dökmekten ve ihtiyacım olan ya da istediğim her şeyi vermekten mutluydu. Ona en son ne zaman onu sevdiğimi söylemişim? Her zaman. Her zaman söyledim, değil mi? Bir telefon görüşmesinden sonra ya da... tabii ki söyledim. Biz birbirimize seni seviyorum diyen sarılıp öpüşen bir aileydik. Çocuklarıma da söyledim.

Muhafazakâr bir evde büyüdüm ama Rose hepimize sarılmayı, öpüşmeyi ve birbirimizi sevdiğimizi söylemeyi öğretmişti. Başlangıçta, *"Bunu sürekli söylersek değerini kaybeder"* diye itiraz etmişim.

"Hayır, sevgili Gray, gittikçe daha da büyüyor. Söz veriyorum."

O haklıydı.

Lanet olsun! Bir yıldönümünü daha unutmuştum. Bunu telafi etmeliydim. Willow, Rose ve mücevherler hakkında ne düşünürse düşünsün, ben daha iyisini biliyordum. Bu anlaşmaları bitirdikten hemen sonra bir gezi planlayacaktım.

Geçen hafta Şükran Günü'nde bir yerlere gitmemiz gerekiyordu ama iş nedeniyle iptal etmek zorunda kaldım ve Rose her zamanki gibi elinden gelenin en iyisini yaptı. Şükran Günü yemeğini kardeşimin evinde yedik. Kardeşim Holden'ın karısı Bonnie'yle anlaşamadıklarını biliyordum -aslında Bonnie Rose'u sevmezdi- ama karım ailemden hiç şikâyet etmezdi. En azından evliliğimizin ilk birkaç yılından sonra, annemle iyi geçinmeye başladığında.

Tatil günlerini düşünerek gülümsedim. Çocuklar birkaç hafta içinde Noel için evde olacaktı ve Rose her zaman yaptığı şeyi yapacaktı: evimizi şenlikli kokular ve tatlarla dolu rahat bir cennete dönüştürecek. Yılın bu zamanını çok sever ve hepimiz için özel kılardı.

Çalışma odama doğru yürürken St. Moritz'e gidebiliriz diye düşündüm. Tasarladığım otelde kalabiliriz. Bu bana müşteriyle görüşmek ve Rose'la tatil yapmak için bir şans verirdi. O spa'da ya da plajda takılırken benim birkaç toplantıya gizlice girmeme aldırmazdı.

Evet, ben de öyle yapacağım, diye karar verdim ve Aimee'ye bir e-posta yazarak programıma uygun birkaç tarih vermesini istedim.

BÖLÜM 3

ROSe

I Çocukları aradım ama ikisi de açmadı. Bunu yapmalarını beklemiyordum. Bana bunu yapmamamı söylemiş olmalarına rağmen sesli mesaj bıraktım çünkü " *Hayır*

"Bugünlerde kimse sesli mesaj bırakmıyor anne." Ama ihtiyacım olan şeyi bir mesajla söylemek bana yanlış geldi.

"Jude, oğlum, meşgul olduğumu biliyorum ve seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece sana babandan ayrılacağımı söylemek istedim. Hepsi benim hatam. Bu senin için olduğu gibi onun için de sürpriz olacak. Biraz zamana var. Yerleştikten sonra tekrar temasa geçeceğim. Bunun seni kızdıracağını biliyorum ve bunun için çok üzgünüm bebeğim. Seni çok seviyorum."

Willow için de benzer bir mesaj bıraktım.

Gray'i aramanın bir anlamı yoktu. Ofisteyken cep telefonu Y tuşu olmadan doğrudan Aimee'ye giderdi ve o da bana her zaman kibarca Gray'in meşgul olduğunu söyler ve mesaj bırakmak isteyip istemediğimi sorardı. Bunu hiç yapmadım çünkü yaptığımda bana acil bir durum olmadığı sürece iş yerinde rahatsız edilmemeyi tercih ettiğini söylemişti.

Yıldönümümüzün olduğu gün onu bir kez aramıştım, hatırlayıp bir şeyler söylemesini, bir şeyler yapmasını, vermek zorunda olduğumu bildiğim halde vermek istemediğim kararı vermeme engellemesini umuyordum. Ama Aimee aramama izin vermemişti. Bir mesaj göndermiştim ama Gray yıllar boyunca pek çok mesajımda olduğu gibi bunu da kaçırmıştı.

Willow'u aradıktan sonra, telefonumu yemek masasının üzerine, artık geçmiş hayatımın yazılı olduğu zarfın yanına bıraktım. Son on beş yıldır bize yuva yaptığım, yalnızlığın içimi kemirdiği klostrifobik bir hapishaneye dönüşen eve baktım.

Ne yaptığım ya da nasıl yaptığım konusunda hiçbir pişmanlığım yoktu. Bunu kendim için, bana doğru gelen şekilde yapıyordum. Yirmi yıl aileme hizmet ettikten sonra, ortadan kaybolma hakkını kazanmıştım.

Arabamı doldurmak için bir benzin istasyonunda durduğumda, Amazon'dan aldığım yeni ve kullanılmış iki nesil eski akıllı telefonumla Malou'ya mesaj attım.

Gray'e ve evlilik sözleşmeme göre, boşanmak istersem yanımda hiçbir şey götüremezdim. Gray'in annesi bunu bana defalarca söylemişti. Başka bir adamın yakışıklı söylediğinde Gray'in benimle dalga geçtiği bir şeydi bu. O aptal anlaşıma yüzünden onunla birlikte olduğumla dalga geçmesi hep canımı yakardı. ne koyarlarsa imzalıyordum. Umurumda değildi. Hayatımın aşkıyla, içimdeki bebeklerin babasıyla evleniyordum; onun bir Rutherford mu yoksa Piggly Wiggly'de bir veznedar mı olduğu umurumda değildi. O benim erkeğimdi.

Bunu nota eklemeliydim diye düşündüm.

Belki de ona arabanın parasını geri ödeyeceğimi söylemeliydim, ya da belki de sadece alabilirdi. Yıllarca eski olsa bile bir Mercedes'e param yetmezdi. Sigortasını ödeyemezdik, şu anda olmazdı. Belki birkaç ay sonra ayaklarımın üzerinde durabilirdim.

"Yeni bir araba almalısın anne. Bu boktan bir şey," demişti Jude birden fazla kez.

"Benim için sorun yok," dedim ona.

Arkamdan kız kardeşiyle kıs kıs güldüğünü duymuştum. "Yaşlı ve dayak yemiş. Muhtemelen onun için iyidir."

Bebeklerim konusunda nasıl bu kadar yanlış yapmıştım? Neden onları daha iyi yetiştirmemiştim ki babalarına saygı duydukları gibi annelerine de saygı duysunlar?

Terapistim bana "Kocanızın davranışlarına göre size davranmayı öğreniyorlar" demişti.

Evet, Dr. Mercer'ı bir yıl önce, bir sabah uyanıp bir daha asla uyumamayı diledikten sonra görmeye başladım. İlk doktoruma uyku sorunu yaşadığımı söylediğimde yazdığı Ambien'e özlemle bakmaya başlamıştım. Ne zaman araba kullansam, neden birinin öldüğünün açıkça belli olduğu gördüğüm kazalar gibi bir kaza yapamadığımı merak ediyordum. Neden Malou'nun kanserini alıp onun yaşamasını sağlayamıyordum, çünkü bunu gerçekten istemiyordum.

artık? Bir gün on beş tane Ambien hâpı saydım, bir bardak suyun yanına koydum ve onları almayı düşündüm. Nihayetinde içmedim ama işte o zaman işlerin kontrolden çıktığını anladım.

Terapistim bana depresyonda olduğumu söyledi. Bana anti-depresanlar reçete edildi ve ben de bunları gizlice aldım ki yalnız yaşadığım için bunu yapmak hiç de zor değildi.

İlaç tedavisi dengemi sağlamama yardımcı olmuş ve hayatımı değiştirecek bu kararı vermem için bana netlik kazandırmıştı: önceki hayatımı sona erdirmek ve *kendim* için olan, her zaman başkası için bir şeyler yapmadığım yeni bir hayata başlamak. *Beni* mutlu eden her şeyi yapabilecek ve yapmaya niyetli olacaktım. Bağımsız olacak ve yaşayabileceğim en iyi hayatı yaşayacaktım.

Arkadaşım Malou'nun Angel Adası'ndaki Angel's Rest Bed & Breakfast'ını işletiyordum, burası Georgia'nın Altın Adalar'ından biriydi. Burası küçük bir topluluktı; sezon dışında sadece beş yüz kişi yaşardı ve bolca huzur ve sessizlik sağlardı. Ancak yoğun sezonda turistler, adanın gerçek mücevherlerinden biri olan çarpıcı Driftwood Plajı'nın yakınında yer alan Angel's Rest'e akın ediyordu.

Kanserle mücadele eden arkadaşımın yanına gittiğimde Gray'i de yanımda götürmeye çalışmışım.

"Benimle gel, Gray. Orası çok güzel." Çalışma odasının dışında durdum çünkü çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmadığını biliyordum.

Gray başını bilgisayarından kaldırmadı bile. "Sana daha önce de söyledim bebeğim, kaçamam. Sen git ve iyi vakit geçir."

İyi vakit geçirdin mi? Arkadaşımın kemoterapi almasını izlemeye gidiyordum. Ona ihtiyacım olduğunu söylemek istedim çünkü dünyadaki tek arkadaşımın olup gittiğini görmek zordu. Ama Gray Malou'yu hiç sevmemişti. Hayır, bu yanlıştı. Onu tanıma zahmetine bile girmemişti. Telefon numarasını ya da kaldığı pansiyonun adını bildiğinden bile şüpheliydim. Yaşadığı kasabayı bildiğinden de şüpheliydim, şu anda yaşadığım yer, sahilde olması dışında.

Her halükarda, beni takip etmesini beklemiyordum. Belki de bu yüzden ona benimle iletişime geçmesi için hiçbir yol bırakmamıştım. Bu şekilde, bana ulaşmadığında kendimi kötü hissetmeyecektim. İstiyormuş gibi davranabilirdim ama ona başka seçenek bırakmamıştım.

Spotify'daki favori çalma listemi dinledim ve iç çektim. Yakında Spotify için kendi aboneliğimi almam gerekecekti. Her şeyi kendim almak zorunda kalacaktım. Gray'in ondan ve ailesinden bir şey almışım gibi hissetmesini istemiyordum. Annesi beni en iyi eş olmam için eğitirken bu konuda çok açık konuşmuştu.

Talihsiz köklerime ve koşullarıma rağmen olabilirdim. Ve kabul edelim ki benim koşullarım da pek iyi değildi. Alkolik bir anneyle bir karavan parkında büyüdüm. Babam beni terk edeli çok olmuştu. Kendime okulda çok çalışacağıma, önce devlet üniversitesine sonra da üniversiteye gideceğime dair söz vermiştim. Ailemde televizyonda gördüğüm kadınlar gibi bir diploma ve iş sahibi olan ilk kişi olacaktım. Takım elbise giyecektim. Saçlarımı küt kestirirdim. Bağımsız olacaktım.

Hamile olduğum için on sekiz yaşında evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Dikkatsiz davranmamıştım. Hayır efendim. İlk seferim olabilirdi ama Gray'e prezervatif takması için ısrar etmişim, o da her zaman takardı, ormana gizlice girdiğimiz o sefer hariç. Ve Tanrı biliyordu ki hamile kalmak için tek gereken buydu.

Gray mutlu olmamıştı.

"Neden senin yaşındaki her normal kız gibi doğum kontrol hapi kullanmadığını anlamıyorum."

"Onları almaya yeni başladım Gray ve Aile Planlaması'ndaki kadın düzgün çalışmaya başlamalarının bir ay sürdüğünü söyledi." Sanki bu benim hatamış, beni korunmasız bırakan o değilmiş gibi özür diledim.

Gray ölüm cezasına çarptırılmış gibi görünüyordu. İlk tepkisi beni terk etmek oldu, ama sonra geri geldi ve sihirli kelimeleri söyledi, *"Evleneceğiz."*

Çok mutlu olmuş ve rahatlamıştım. Tek başıma gitmeye hazırdım ve Gray biziyle hiçbir şey yapmak istemeseydi bir yolunu bulurdum. Ama o doğru olanı yapmıştı. O her zaman doğru olanı yapardı.

Ailesi mutlu değildi. Kardeşi beni gördüğünde nefret etti. Ağabeyinin kız arkadaşı, şimdi karısı, bana servet avcısı demişti. Tüm bunlara katlandım çünkü on sekiz yaşındaydım, hamileydim, korkuyordum ve delicesine aşkıttım.

Elimden gelen en iyi Bayan Gray Rutherford oldum.

Gray bir insanın isteyebileceği en iyi baba olmuştu.

İkizleri seviyordu, ama acaba hamile kaldığım ve onun seçimlerini elinden aldığım için beni hiç affetmedi mi diye merak ettim.

Onuncu evlilik yıldönümümüzde, bir bebek bakıcısı tutup şık bir restoranda romantik bir akşam ve St. Regis'te bir gece planladığımda ona bunu sorduğumda, "Neyse o, Rose," diye tersledi.

"Benimle mutlu musun Gray?"

"Olabilirdi mutlu," diye cevap verdiğinde gözlerinde hoş olmayan bir şey titremişti.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama mutsuz olduğu anlamına geldiğinden endişeleniyordum. Bu konuyu bir daha hiç açmadım. O da kendini hiç açıklamadı. Bunun yerine, onu mutlu etmek için kendimi daha da iyi bir eş olmaya adanmıştım.

Rose May, işler böyle , değil mi?

Ne onu ne de kendimi mutlu etmeyi başarabildim. Çocuklarımız, büyüyene kadar benim olan bebeklerim, Gray'in olmuştu.

"Tanrı aşkına, bu kadar muhtaç bir anne olmayı bırak," diye tersledi Jude onu üniversiteden aradığımda.

"Ben iyiyim anne. Kendine bir hayat kurmalı ve bizim için endişelenmeyi bırakmalısın," dedi Willow.

Gray ile çocuklarımla benimle ilişki kurmak istememesinin beni ne kadar üzdüğünü paylaştığımda, omuz silkti. *"Rose, her zamanki gibi dramatik davranıyorsun. Meşguller; hepsi bu."*

Ama onun için meşgul değillerdi.

Ziyarete geldiklerinde bile, Gray ve çocuklar yemek masasında ben dilsiz bir şekilde oturur, ailemin bu kadar yakın olmasında bir payım varmış gibi gururla onları izlerdim. Görünmez olmaya alışmıştım. Ve bir süre sonra bu rahat bir hale geldi, sık sık giydiğim bir pelerin oldu.

İş yemeklerine ve aile etkinliklerine gittik ve ben doğru giyindim, benimle konuşulduğunda konuştum ve duvar kağıdının içinde kayboldum.

Fısıltıları duydum.

Kırk iki yaşında, Gray yakışıklı ve zengin bir adamdı. Neredeyse kırk yaşında, yaşıma uygun görünüyordum. Tasarım kıyafetler alıp giymeyi öğrenmiş, doğru çatalla yemek yemeyi ve şarabı eşleştirmeyi öğrenmiş olabilirdim ama hala Atlanta'nın en fakir karavan parklarından birinden Rose May'dim, birkaç yıl önce sağlık açısından tehlikeli olduğu için yıktıkları parktan. *"Onunla birlikte olmasını aklım almıyor, anlıyor musun? Ben olsam hayatına devam edeceğini düşünmüştüm."*

"Onu tuzağa düşürdüğünü , değil mi? Hamile kaldı."

"Belki de iyi kafa veriyordur. West End'de büyüdüğünü biliyorsun." "Peki, bir Rutherford'un karavan parkı çöpüyle evlendiğini düşünsene?"

"Onu terk ettiğini , değil mi? Birinin onu Marriott'ta ...(biriyle) gördüğünü duydum."

Dedikodulara göre, kocamın her zaman sözde olan biri vardı. Buna inanmamıştım. Gray'e sormadım bile,

Çünkü bu evliliğimize, bize hakaret gibi gelir. Ve sormak, kalbimi kırabilecek bir cevap duymak anlamına gelebilir.

Gözlerim ağırlaştığında, serin havanın beni için arabanın camını açtım. Ses sisteminin sesini yükselttim ve olabildiğince yüksek sesle şarkı söyledim.

"*Done lost everything....*" Evet, John Lee Hooker ile birlikte *Bad Luck and Trouble*'ı söylemek benim için çok önemliydi çünkü kendimi bulabilmek için her şeyimi kaybetmişim.

BÖLÜM 4

Gri

TEve geldiğimde ev karanlıktı. Rose uyuyor olmalı diye düşündüm.

Ama her zaman benim için birkaç ışığı açık bırakır.

Düğmeleri çevirdim ve içimi bir ürperti kapladı. Bir şeyler ters gidiyordu. Havada hissettim.

"Rose, bebeğim," diye seslendim.

Saat daha dokuzdu. Bu kadar erken uyumuş olamaz. Yatak odamıza, mutfığa ve sonra yemek odasına gittim. Boştu.

Masa dün akşamki gibi kurulmuştu ve dün akşamki hediyeği gördüm, hâlâ orada ve paketlenmişti. Açmaya zahmet bile etmemiştim.

Siktir!

Hediyenin yanında, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf vardı.

İlk çıkmaya başladığımızda hiç parası yoktu, bu yüzden bana sadece benim için yazdığı şiirleri içeren el yapımı kartlar verirdi. Zarfı elime aldığım da gülümsedim.

Ağırdı.

Açtım ve yemek masamızın üzerine metal ve plastik yuvarlandı.

Kalbim durdu, sonra hızla çarptı; evlilik ve nişan yüzükleri cilalı cevizin üzerinde, kredi kartlarının yanında duruyordu. Onlarla birlikte düşen katlanmış sayfayı kaptım. Bu mektuptu.

Sevgili Gray'im.

Bunun sizi kızdıracağını biliyorum, belki de kızdırmayacak; belki de bunu yapmamı bekliyordunuz.

Ben . Evimize. Atlanta. Bayan Rutherford. Sen. Biz.

Kendimi toparlar toparlamaz bir avukatla temasa geçip boşanma belgelerini göndereceğim ya da siz süreci başlatabilirsiniz.

Telefonumu, kredi kartlarımı, yüzüklerimi, aklıma gelen her şeyi bırakıyorum. Tüm mücevherler ve tasarımlar kıyafetler hala dolapta. Sadece günlük kıyafetlerimi ve eşyalarımı aldım.

Ev hesabından beş bin dolar çektim. Evlilik sözleşmemizin ne dediğini biliyorum, bu yüzden lütfen mümkün olan en kısa sürede size geri ödeyeceğimi bilin.

Çocuklarla konuşup elimden geldiğince açıklayacağım. Merak etmeyin, tüm bunların benim hatam olduğunu, ne kadar mutsuz olduğumdan hiç bahsetmeden, bize bir şans vermeden çekip gittiğimi bilmelerini sağlayacağım.

Ama gerçek şu ki, yıllardır beni görmeni istiyordum ve yine de görünmez olmaya devam ettim. Yirminci yıldönümümüzü unutman bardağı taşıran son damla oldu, yıldönümümüz olduğu için değil, her zaman benden daha önemli, benden daha gerçek bir şeye sahip olacağın benim için açık olduğu için.

Neredeyse kırk yaşındayım. Eğer şanslıysam, hayatımda otuz yıl kadar daha var. Onları ev sahibesi, anne ve sevgili rollerini oynayan görünmez Rose olarak yaşamak istemiyorum. Bütün bir insan olmak istiyorum.

Gerçekten üzgünüm

Gray. Kendine iyi bak.

Rose

Not: Dondurucuda önümüzdeki bir ya da iki hafta yetecek kadar yiyecek bıraktım. Sadece fırında ısıtmanız gereken kolay yemekler.

Mektup ellerimde titrerken içimde bir şok dalgası oluştu. Göğsümde bir boşluk hissettim, sanki bir parçam şiddetle koparılmış gibiydi.

Gözlerim yine kelimelerin üzerinde bulanıklaştı, her cümle bir çekiç darbesiydi. İşaretleri nasıl gözden kaçırmıştım? Onun mutsuzluğuna karşı nasıl bu kadar kör olabilmişim? Ağır ağır oturdum, farkındalığımın ani ağırlığı altında sandalye gıcırdadı.

Hayır. İşaretleri kaçırmamıştım. Onları kasten görmezden gelmiştim.

Telefonumu aldım ve Jude'u aradım. Cevap verdiğinde dışarıda bir yerdeydi. Arkada çalan müziği duyabiliyordum.

"Neredesin evlat?"

"Arkadaşlarla dışarıdayız, baba. Ne var yok?" "Annen bugün seni aradı mı?"

Biriyle konuştuğunu ve güldüğünü duydum ve sonra bana geri döndü. "Evet, sanırım cevapsız bir aramam var. Neden?"

"Sana mesaj mı bıraktı?"

Telefonuyla uğraştığını duydum.

"Evet." "Dinledin mi?"

"Hayır, baba. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Hayır, nasıl olduğunu bilmiyordum. Dırdır etmedi. Talep etmezdi. Yine de Jude onun hakkında muhtaç ve kontrolcü biriymiş gibi konuşuyordu.

"Şu lanet mesajı dinle ve bana ilet."

Telefonu kapattım ve Willow'u aradım; doğrudan telesekretere düştü. Mesaj atıp Rose'un sesli mesajını dinlemesini ve bana göndermesini istedim. Her iki çocuğa da birer tane bıraktığından emindim, evliliğimizin fiyaskosu ve çöküşü için suçu üzerine alıyordu.

Nişan yüzüğünü aldım ve parmaklarımın arasında yuvarladım. Ona evlenme teklif etmemiştim, sadece hamile olduğu için evleneceğimizi söylemiştim. Annem yüzükleri almış ve *Atlanta Constitution Journal*'da nişanla ilgili bir duyuru yapılmasını sağlamıştı. Annemin düzenlediği fotoğraf çekimini hatırladım. Rose benim Rose'um gibi görünmüyordu. Makyaj yapmış ve diğer Atlanta sosyetesı kızlarına o kadar çok benzemişti ki fotoğraf çekiminden sonra ona çok kızmıştım.

"Giyinme oyunu oynuyormuş gibi görünüyorsun," dedim ona. "O makyajı çıkar. Ya da en azından düzgün sürmeyi öğren ki lanet bir fahişe gibi görünmeyesin."

Yüzüğü avucumun içinde sıktım, keskin köşeleri tenimi ısıırıyordu. Nasıl makyaj yapılacağını öğrenmişti. İncelikli. Narin.

Ailemin evindeki yatak odamda birlikte uyuduğumuz o gece ondan özür diledim.

"Benim Rose'uma benzemiyordun ve bu beni kızdırıyordu."

Yüz yüze uzanırken yanağımı okşadı. "Sevgilim Gray. Bunu nasıl daha iyi yapacağımı öğreneceğim. Beni izle. Hayal edebileceğin en iyi eş olacağım."

Gözlerim yaşardı.

Bir erkeğin hayal edebileceği ya da isteyebileceği en iyi eşi. Annemle babam öldüğünde yanımdaydı, ona pislik gibi davranmalarına rağmen elimi tuttu. Çocuklarımızın her adımında oldu. O

İşim ve yaşadığım sorunlar hakkında durmadan konuşmamı dinledi. *Her zaman* destekleyiciydi, ben şüphe etsem bile o benden *asla* şüphe etmedi. Kendimi daha güçlü, daha iyi hissetmemi sağladı.

Konuşmamızdan bu yana ne kadar zaman geçti?

"Bir haftadır birlikte yemek yemedik, tatlım. Rezervasyon yaptırdım-"

"Tanrı aşkına Rose, işim var. Seni eğlendiremem."

Bu ne zamandı, birkaç yıl önce mi? Evet, Rutherford Architects uluslararası projelerle genişlediğinde, programım yerelden küresele, bitmek bilmeyen toplantılara, uzun seyahatlere ve yıpratıcı işlere dönüşmüştü.

Ertesi gün ondan özür diledim çünkü onunla yatmamıştım, gece boyunca çalışmayı ve misafir odasında uyumayı tercih etmiştim. Bunu ilk kez mi yapmıştım? Evet, ilkti. Bu ilkti.

Benim yarattığım bir çatlak.

"Sorun değil Gray," dedi hoş bir şekilde. "Meşgul olduğumu biliyorum; daha düşünceli davranmalıyım. Kahvaltı için Benedict usulü yumurta yapmama ne dersin?"

Onu incittim. Bunu biliyordum, ama o hiçbir şey yapmadı, ben de yarım yamalak *"Üzgünüm, stresliyim"* dememin yeterli olduğunu düşündüm.

Telefonum çaldı ve bir grup araması olduğunu gördüm. "Ne oluyor baba?" İlk Jude aradı.

"Biliyor muydun?" Willow sordu.

Evet. Biliyordum. Görmek ya da inanmak istemesem de içten içe bunun olacağını biliyordum. "Bana bir mektup bırakmış."

"Sevgili John mektubu mu?" Jude böğürdü. "Annemi sevdiğimi biliyorsun ama çok pasif-agresif olabiliyor...."

Kaltak mı? Oğlum karıma, annesine kaltak mı diyecekti? Rose asla pasif-agresif değildi. *Asla* saldırgan değildi. Sevgi dolu ve nazikti.

Willow araya girdi, sesinde endişe vardı. "Onu aramaya çalıştım ama-"

"Telefonu burada, kapalı." Mektubun yanına bıraktığı iPhone'u elime aldım.

Jude'un sesi kızgındı: "O lanet şeyleri kullandığında kredi kartı şirketlerini arayın," dedi.

"Onları da burada bıraktı," dedim onlara.

"Ne? Neden?" Willow'un sesi paramparça olmuş gibiydi.

Nedenini biliyordum. Hüzün beni ele geçirdi. *Hesabımdan beş bin dolar çektim. Evlilik sözleşmemizde ne yazdığını biliyorum, o yüzden lütfen mümkün olan en kısa sürede sana geri ödeyeceğimi bil.*

"Nereye gideceğini biliyor musun?" Willow sordu.

"Geri dönecek," diye mırıldandı Jude. "Bütün bunlar onun drama kraliçesi olmasından kaynaklanıyor." "Jude, oğlum, kes şunu. Kızgınsın, anlıyorum ama o senin annen, değil mi?" "Sen kızgın değil misin baba?" diye sordu.

"Hepimizi terk etti."

Terk etmiş miydi? Yoksa ben ve çocuklar onu yıllar önce terk mi etmiştik? Telefonlarına cevap vermedikleri için çocuklarına sesli mesaj bırakmak zorunda kalmıştı. Bunu biliyordum çünkü benimkilere cevap veriyorlardı.

Bana bir mektup bırakmıştı çünkü o kadar çok mesajını kaçırmıştım ki bana mesaj atmayı bırakmıştı. Neredeyse hiç aramazdı. İş günü boyunca telefonum Aimee'ye yönlendirilirdi, o da aramaları bana yönlendirirdi. Ona eşimin aramalarına öncelik vermesini hiç söylemedim; Rose'un iş saatlerinde arayıp aramadığını bile bilmiyordum.

"Yıkıldım evlat, ama kızgın değilim."

"Mektupta ne diyordu?" Willow'un sesinde gözyaşları vardı.

Mektubunun fotoğrafını çektim ve onlara gönderdim. "Çocuklar, bunu düşünmem gerek."

"Bu bombayı bize fırlattığına inanamıyorum," diye ısırdı Jude.

"Jude, *dur*," diye itiraz ettim. "Ben... iyi geceler. Sizi yarın ararım."

Mutfığa girdim ve dondurucuyu açtım. Düzgünce istiflenmiş, tek porsiyonluk yemekler vardı. Güzel el yazısıyla etiketlere her ne olduğunu, tarihini ve nasıl ısıtılacağına dair talimatları yazmıştı. Bana lazanya, somon, tavuk göğsü bırakmıştı, sağlıklı şeyler.

Buzdolabına kavanozlar içinde salata bırakmıştı, hepsi düzgünce etiketlenmiş ve tarih atılmıştı.

"Annenin karavan parkında yaşamıyoruz Rose; bütün gün lanet olası et ve patates yiyemeyiz. Biraz balık, salata, yeşillik alabilir miyiz?" Evimizi ilk kurduğumuzda ona bağırıyordum.

Çocuklar bir buçuk yaşlarındaydı. Kendimize ait bir ev için yalvarıp yakarmasını kabul etmem o kadar uzun sürmüştü ki, artık ailemle yaşamayacaktık ve orada boğulduğunu biliyordum.

Druid Hills'te küçük bir ev satın aldık ve Tarihi Brookhaven'daki bu eve taşınmadan önce birkaç yıl orada yaşadık.

Dondurucudaki yiyeceklere bakarken yanaklarımdan yaşlar süzüldü, kendi evinde kendini görünmez hisseden bir kadının son bakım eylemi. Gösterdiği günlük sevginin dokunaklı bir hatırlatıcısıydı, benim hafife aldığım bir sevgiydi.

Tüm bunları bir araya getirmek için saatlerini harcamış olmalı. Bunu dün mü yapmıştı? Yoksa kaçırdığım evlilik yıldönümümüzde mi?

Yemek odasına girdim ve benim için bıraktığı hediyeı gördüm. Açmaya bile zahmet etmediğim bir hediye. En azından bunu yapabilir ve ona teşekkür edebilirdim; bunun yerine ona çalışmam gerektiğini söyledim ve lanet olası misafir odasında uyudum. *Yine.*

Hediyenin paketini açtım, kalbim hızla çarpıyordu.

Bir saatti. Bir Rolex. Ama sıradan bir Rolex değil. Bu babamın bana verdiği, yıllar önce onun planladığı bir yıldönümü gezisi için New Orleans'a gittiğimizde kaybettiğim saatin aynısıydı. Onu kaybettiğim için çok öfkeliydim.

"Çok üzgünüm Gray. Yeni bir tane alabilirsin-"

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bu bir aile yadigârı. 1945'ten kalma bir Oyster Perpetual Datejust. Sen anlamazsın."

Kendimi daha iyi hissetmem için gösterdiği çabaları geri çevirdim. Gerçekten şımarık bir çocuk gibi mi davranmıştım? Evet, bunu söylemekten utanıyordum.

Saati çıkardım. Bunu bulması çok uzun sürmüş olmalı. Nadir bulunurlardı. İyi korunmuştu, kaybettiğimden daha iyiydi. Altın kasası yumuşak bir patinayla parıldıyor, onlarca yıl özenle kullanıldığına tanıklık ediyordu. Roma rakamlarıyla işaretlenmiş fildişi kadranı, sade bir lüksün mirasını özetleyen yivli bir çerçeve ile çerçevelenmişti.

Saatin yanındaki notta şöyle yazıyordu: *Sevgili Gray, kaybettiğinin yerini dolduramayacağımı biliyorum ama umarım bu kalbini rahatlatır.*

Saati taktım ve bir keder dalgası hissettim.

Saati kaybettim ve bunun için onu suçladım, doğrudan değil ama suçlamıştım. Hayatımda ters giden neredeyse her şeyden onu sorumlu tuttuğum gibi. Bu bir alışkanlıktı. Hamile kaldığından beri onu suçluyordum, değil mi? Bana iki güzel çocuk, bir sığınak olan bir ev ve her zaman güvенеbileceğim bir sevgi vermişken neden böyle yapmıştım? Ona teşekkür etmek yerine, bir parçam beni içinde olmayı sevdiğim bir evliliğe hapsettiği için ona kızdı.

O gece yatağın Rose'un tarafında uyudum, onu içime çektim. Gül gibi kokuyordu, tıpkı adı gibi.

Onunla bu yatakta yatarken yaşadığım anılar bana saldırdı - tutkulu Rose'uma. Sevişmelerimiz hiç sıkıcı olmazdı. Arkadaşlarım *yeni* bir am bulmaktan bahsederdi ama ben hiç öyle hissetmedim çünkü evde beni bekleyen bir karım vardı. Onu ne kadar görmezden gelirsem geleyim ya da unutursam unutayım, ihtiyacım olduğunda bana kollarını uzatır ve sadece onun bana verebileceği huzuru hissederek ona gömülmeme izin verirdi. Onun nezaketini, şefkatini ve cömertliğini hatırladıkça

Kalbim o kadar çok parçaya ayrılmaya başladı ki onları tekrar bir araya getirebileceğimi sanmıyordum.

Hayatımın aşkını kaybettim. Kalbimi tutan tek kadını kaybettim.
-Hayatımda bana aldığından fazlasını veren tek kişiydi.

BÖLÜM 5

ROSe

I Angel's Rest Bed & Rest'in verandasına adımımı attığım anda ailemi geride bırakmanın verdiği kederin bir kısmının kalbimdeki sıkı pençesini gevşettiğini hissettim.

Kahvaltı.

Malou beni "Hey, seksi şey," diye selamladı.

Ona sarıldım ve cesur arkadaşımın nasıl bir deri bir kemik kaldığını hissettim.

Onun için acı çekiyor, dünyada beni koşulsuz seven tek insanı, onu kaybedeceğim için umutsuzluğa kapılıyordum. Nihayetinde kocam ve çocuklarım kendi hayatlarına devam ederken beni geride bırakmışlardı ama Malou ve ben birbirimize bunu asla yapmamıştık. Yoksulluk içinde büyürken, gerçek ilişkilerin hayatta kalmanın anahtarı olduğunu çabuk öğreniyordunuz.

"Peki, sana bir bakalım." Malou geri adım attı ve kemikli parmakları kollarımı kavradı. Soğuktan korunmak için yün bir şapka takmıştı. Son kemoterapi seansları onu bir deri bir kemik bırakmış ve bitkin düşürmüştü. Kemoterapi sisi içinde kaybolurken onun yanındaydım... en azından çoğu zaman.

"Hadi ama Rose, bu bir ağ işi. Daha sonra Malou'yu görmeye gidemez misin?" Gray'e şirketinin düzenlediği bir etkinliği kaçırmak zorunda kalacağımı çünkü Malou'nun kemoterapi aldığı gün olduğunu söylediğimde çok sinirlenmişti. "İnsanlar karımın nerede olduğunu merak edecek."

"O ölüyor Gray," ve omuz silkti. "Ne istiyorsan onu yap. Zaten yapacaksın."

Bir eş olarak beni böyle hayal kırıklığına uğratarak bunu söylediğinde yıkıldım. *İstediğimi yapmak mı?*

Ne zaman istediğimi yaptım ki?

Ben de partide kaldım ve her zaman yaptığım gibi benimle konuşma zahmetine giren insanlarla gülümseyip havadan sudan konuşurken o bütün gece beni görmezden geldi. Gray çoğu zaman yanında Y olmadan Aimee ile birlikteydi. Ona benden daha fazla ilgi gösteriyordu.

Malou'ya bakmak için orada olamamaktan nefret ediyordum; Gray nihayetinde yaptığım fedakârlığı fark etmemiş ya da takdir etmemişti bile. Sadece planlarımı değiştirmemi bekliyordu.

Eskiden daha düşünceli biriydi ama yıllar geçtikçe ve şirketiyle daha yoğun hale geldikçe, ricada bulunmak yerine emir yağdırmaya başlamıştı.

Bu at artık sabanı çekemeyecek. Hayat onu terk ederken arkadaşımın yanında olmak istedim ve buna ihtiyacım vardı. Yürek parçalayıcıydı ve acı vereceğini biliyordum. Hayatımda sırtımı yaslayabileceğim birinin olmasını istedim ama yapabileceğim tek kişi Malou'ydu ve onun için güçlü kalmama ihtiyacı vardı, ben de bunu yapmaya niyetliydim.

Angel's Rest Bed & Breakfast, gerçekleşen hayallerin vücut bulmuş haliydi. Sevgiyle muhafaza edilmişti. Geçmiş dönemlerden kalma zarif bir yapı olan ev, titizlikle on iki yatak odalı bir Oda & Kahvaltı'ya dönüştürülmüştü. Eşsiz cazibesiyle her oda, duvarlarına sığınan gezginlerin hikâyelerini fısıldıyordu. Mükemmel bir patinaya sahip ahşap zeminler ayaklarımın altında usulca gıcırıyor, pansiyonun bakımını üstlendiğimde hareketlerime ritimsel bir melodi katıyordu.

Ancak en büyüleyici özellik kapalı havuzdu. İç mekan ile dış mekan kusursuz bir şekilde harmanlayan mimari bir harikaydı. B&B'nin arka tarafında yer alan büyük cam paneller ısıtılmalı havuzu çevreliyor ve Atlantik Okyanusu'nun engelsiz manzarasını sunuyordu. Manzara nefes kesiciydi.

Sabahları erken saatlerde havuz kenarında oturur, suyun üzerinde dans eden buğunun büyüüne kapılırdım. Isıtılmış havuzdan yükselen buhar, serin deniz havasıyla karışarak ruhani bir manzara yarattı. Sessiz bir tanık olan deniz

Yeni başlangıcım ve Malou'nun dokunaklı vedası metanetle duruyordu. Güzelliği sıkıntılı kalbimi yatıştırdı ve bana hayatın, tıpkı önümdeki manzara gibi, ışık ve gölgenin, neşe ve hüznün karmaşık bir karışımı olduğunu hatırlattı. Burası ruhların kendilerini geri kazanmak, gülmek, ağlamak ve huzur bulmak için geldikleri bir sığınaktı. Benim için beklenmedik bir yolculuğun başlangıcı oldu.

-Kendini keşfetme, iyileşme ve belki de en sonunda hayatın cilvelerini kabullenme.

Pansiyonu temizleyen genç kadın Lilah beni görür görmez sarıldı. Angel's Rest, henüz on yedi yaşında olan Lilah'ın iki yaşındaki kız çocuğu Grace ile birlikte yaşadığı küçük bir havuzlu eve sahipti. Onu anlayabiliyordum, gerçi onun durumunda kızın babası ikisiyle de hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ben şanslıydım.

"Burada olmanıza çok sevindim çünkü Bayan Malou'nun dinlenmeye ve etrafta koşturmamaya ihtiyacı var," diye gevezelik etti Lilah işverenine ve arkadaşısına.

Malou keskin bir kahkaha atarak, "Lanet olsun Lilah, kendimi öldürmeye çalışmıyorum, bu kanser olur, tatlım," dedi.

Zemin katta Malou'nun odasının yanındaki odaya yerleştim. Bunlar, kalmaya gelen aileler için olması gereken birbirine bağlı iki odaydı ama Malou merdivenleri çıkamayacak kadar yorgun olduğu için onu aylar önce buraya taşımıştım.

"Bu gece misafir yok," dedi Malou, yatağında uzanıp televizyonun sesini kapatırken ben dizüstü bilgisayarında B&B'nin kitaplarını karıştırırken. "Ama yarın evimiz dolu olacak. Edgar'ın buzdolabını doldurduğundan emin oldum."

Edgar, Lilah'ın kuzeniydi. Havuzu temizler, bahçenin bakımını yapar ve hem içeride hem de dışarıda yapmamız gereken tüm küçük işleri hallederdi.

"Ben her şeyle ilgileneceğim," diye mırıldandım.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Rose? Üç nankör pisliğe bakıyordun ve şimdi de benim kıcıma bakmak zorundasın."

"En azından senin kığın nankör değil," dedim. "Çocuklarıma da pislik deme."

Malou kıkırdadı. "Ama kocan yapabilirim?"

"Elbette," diye güldüm.

Okuma gözlüklerimi bıraktım ve Malou'nun dizüstü bilgisayarını kapattım. Benimkini evde bırakmıştım - o hastalandığında almıştım ve muhasebe, sosyal medya, web sitesi yönetimi ve tüm genel pazarlama ve defter tutma işlerini ben üstlenmiştim.

"Onlardan haber aldın mı?"

Elini benimkinin üzerine koydu.

Yatakta onun yanına oturdum ve o anda, daha önce sadece Gray ile paylaştığım bir yakınlık hissettim. Yıllar boyunca Malou ile birçok kez yan yana yatmıştık; çocukken yatıya kaldığımız zamanlarda, bir yetişkin olarak onu ziyaret ettiğimde ve onun boş odası olmadığında ve son zamanlarda kemoterapi seansları sırasında. Her seferinde aramızda sayısız ortak destek ve kırılmalı anına dayanan derin bir bağ oluştu.

"Bana ulaşmalarının hiçbir yolu yok," diye belirttim ona.

"Bunu, seni aramazlarsa kendini kötü hissetmemek için yaptın."

Derin bir nefes aldım. "Çocuklara karşı nasıl yanlış yaptım bilmiyorum, beni Gray'in gördüğü gibi görüyorlar, bir yük."

"Sen hiç öyle olmadın Rose. Sen tanıdığım en nazik insansın. Ailen bir avuç pislik, umarım şimdi ne kaybettiklerini anlarlar. Ben hâlâ hayattayken geri dönüp seni bulmalarını umuyorum. Çünkü sen bunu hak ediyorsun ve ben de senin o adamının canına okumayı hak ediyorum."

İki elimle yüzümü ovuşturdum ve yataktan kalktım. Gerindim ve omzumu döndürdüm.

"Ya da belki biraz rahatlamak için genç bir geyik bulabilirsin," diye kıkırdadı Malou.

Sırıttım. "Sizce benden iyi bir puma olur mu Bayan Malou?"

"Evet. Yani, kendine bir bak. Neredeyse kırk yaşındasın ve harika bir vücudun ve göğüslerin var. Bir de yüzün var."

"Kırıklıklarım ve var ve kendimi bir milyon yaşında hissediyorum," diye itiraf ettim. "Şimdi neden biraz dinlenmiyorsun, ben de ekmeğe başlayayım."

Malou pansiyonda kahvaltıda taze ekmek servis ediyordu. Eskiden hamuru bir gece önceden hazırlardı ama son bir yıldır yakındaki bir fırından ekmek sipariş ediyor ve yeterince iyi olmadığı için sızlanıyordu. Artık burada olduğuma göre, evinin tam da onun sevdiği gibi fırın kokmasını sağlamak istiyordum.

Sessizleşmişti ve uyuduğunu fark ettim. Çok sık uyuklardı. iPad'ini yatağın başucuna koydum, orada müstahcen aşk romanlarını okumaya devam etti - kalbine bereket olsun. Yorganını omuzlarına kadar çektim ve sonra televizyonu ve ışıkları kapattım, onu dinlenmeye bıraktım, böylece bir günü daha olabildiğince dolu yaşayabilecekti.

BÖLÜM 6

Gri

I sanki biri ölmüş gibi hissettim.

Çocuklar ve ben Rose'dan bir hafta boyunca haber alamamıştık. Noel'e üç hafta vardı ve kalbimde kesinlikle neşe yoktu. Evde ruh yoktu, sadece ben, yarı canlı, etrafta dolanıp duruyordum.

Her gün işten döndüğümde, o gün geri geleceğini umuyordum.

"Baba, bırak da orta yaş krizini ve sinir krizini çözsün, sonra eve gelir," dedi Jude bana telefonda duygusuzca.

"Kes , Jude. Ben ciddiylim. Annene saygısızlık ediyorsun."

"Ne?"

Willow grup konuşmasında, "O haklı, Jude," dedi. "Annem bunu hak etmiyor. Ona iyi davranmadık. Mike annemin gitmesine şaşırmadığını söyledi."

Jude, "Erkek arkadaşın annemle *bir kez* tanıştı," diye karşı çıktı.

"Evet ve bu ona iyi davranmadığımızı görmesi için yeterliydi. Onunla konuştuğunu, onu eğlenceli ve ilginç bulduğunu ve onunla ilgilenmediğimiz için şaşırdığını söyledi..... hariç."

"Ne zaman hariç, Will?" Jude sordu.

"Çok utanıyorum baba. Mike, Frank Lloyd Wright hakkında konuştuğunuzu hatırladı ve annem onun evlerinden birine gittiğini ve beğenisi için çok sade olduğunu söyledi. Jude, üniversiteye gitmediği için onun tarzını anlamadığını söyledi."

Jude savunmaya geçerek, "Ben öyle bir şey demedim," dedi.

"Mike kelimesi kelimesine hatırlıyor, Jude. *Onun dehasını takdir edebileceğini sanmıyorum anne, çünkü sen benim okulda okuduğum gibi okumadın. Yani, sen liseyi bitirdin mi ki?* Sonra konu değişti. Mike annemin şok geçirdiğini ve sonra mutfaktan bir şeyler getirmek için kalktığını söyledi. Geri döndüğünde yine gülümsüyordu ama gecenin geri kalanında hiç konuşmadı. Senin bir pislik olduğunu düşünüyor Jude ve anneme böyle davranmana izin verdiğimiz için babamla benim daha büyük bir pislik olduğumuzu düşünüyor."

"Mike'ın kafası iyiydi, Will. Onun söylediklerine pek itibar etmezdim," diye mırıldandı Jude.

Bunu hatırlıyordum *ama* Rose'un hamile kaldığı için liseden sonra nasıl eğitim alamadığını açıkça konuşmuştuk. Bu bir sır değildi. *Ama* rastgele bir mimar hakkında hissettiklerini geçersiz kılmak için de bir neden değildi.

"Jude, annen söz konusu olduğunda ikimiz de hatalıyız," dedim yumuşak bir sesle. "Sana kötü örnek oldum."

Jude inledi. "Bu kendini kırbaçlamadan nefret ediyorum. O gitti. Bu onun suçu. Bak, gitmem gerek."

Telefonu kapattı ama Willow hatta kaldı. "Onu görmezden geldim," dedi usulca. "Onu *her zaman* görmezden geldim."

"Neden?"

"Çünkü o senin kadar havalı değil. O, bilirsin, evde falan. Vali ya da Belediye Başkanı ile konuşmuyor. Sadece yemek yapıyor ve...." Willow şimdi hıçkırarak ağlıyordu, "Berbat bir kız oldum, baba."

"Hayır, tatlım. Oh, tatlım." Onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim.

"Mike senin, Jude'un ve benim bir iç grup oluşturduğumuzu ve onun dış grupta olduğunu söyledi."

"Ne?"

Willow, "Psikoloji okuyor," diye açıkladı. "Ve o haklı. Beynimi zorluyordum; üçümüz konuşurduk ve o sessiz kalırdı. Wright hakkında söylediği gibi bir şey söylemeye kalksa, Jude'un yaptığı gibi onu görmezden geliyor ya da susturuyorduk. Sadece o değil. Sen ve ben de öyle."

"Biliyorum."

"Onu hak etmiyoruz. Bana Malou'nun ölümüne ne kadar üzüldüğünü söyledi, ben de ona dersim olduğunu ve onunla konuşacak vaktim olmadığını söyledim."

Çocuğumun ağlaması kalbimi kırdı, *ama* karımı hayatıyla başa çıkması için yalnız bırakmam kalbimi daha çok kırdı: ölen bir arkadaş, kötü bir kayınvalide, zor bir görümce, kocasının etrafta dolaştığını düşünen dünya ve ona saygı duymayan çocuklar, *her şey*.

Willow'u teselli etmek için elimden geleni yaptım ama ikimiz de her şeyi ettiğimizi biliyorduk.

Bu çok açıktı.

Rose'dan haber alamamak beni çileden çıkarıyordu. Muhtemelen arkadaş Malou'yu görmeye gitmiştir diye düşündüm ama Malou'nun nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir adada ya da öyle bir yerde. Çocuklar da bilmiyordu. Bu da bana karşı başka bir işaretti. En yakın arkadaş ölüyordu ve Rose geçmiş yıllarda onu sık sık ziyaret etmişti ama nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Rose'a sakinleşmesi için biraz zaman veriyordum. Ne kadar dramatik davrandığını anladığında beni arayacak ve bu işi çözecektik. Bundan emindim. Ailesini severdi. Kendini bize adamıştı. Bu konuda aklımda hiç şüphe yoktu.

Ama o kalktı ve gitti.

Rose'a çok kızgındım. Kendime kızgındım. Üzgündüm. Acı çekiyordum.

Kederin tüm aşamalarını aynı anda yaşıyordum.

Belki bir şey göndermiştir diye mesajlarıma baktım. En sonuncusu yıldönümümüzden bir gündü.

Umarım eve erken gelirsin. Bir şişe şampanya açıyorum ve akşam yemeği için en sevdiklerini yapıyorum. Seni seviyorum.

Şu ana kadar mesajı görmemiştim bile. Eskiler arasında gezindim. Yıldönümümüzün olduğu güne kadar altı ay boyunca bana hiç mesaj göndermemişti.

Son mesaj Mayıs ayında *gelmişti: Ne zaman evde olacaksın Gray?*

Bundan önceki mesajların çoğu da aynı şekilde cevapsız kalmıştı.

Altıya kadar evde olur musun? Sage ve Andrew akşam yemeğine geliyorlar.

Buna basit bir "Evet" ile cevap verdim.

Sekize kadar evde olabilir misin? Birlikte akşam yemeği yeriz diye umuyordum.

-Buna cevap yok.

Şeftalili turta yaptım. Sana bir dilim bırakacağım. Cevap yok. Muhtemelen eve geç geldiğimde pastayı yemiştim.

Bugün ikizlerin doğum günü. Onları birlikte arayabilir miyiz? Benim cevabım, "Zaten onlarla konuştum." oldu. Onlara iyi dileklerini iletme şansı oldu mu? Aramasına cevap verdiler mi?

Bonnie çocuk hastanesi yardım balosunu sormak istedi. Size katılacak mıyım? Cevap verdim: Evet.

Bonnie gelecek hafta sonu için Tybee Adası'ndaki evi tuttuğum için üzgün. İptal etmemi istiyor. Onu Rutherford ailesinin evi için aradığımı hatırladım ve bu onun mesajına yanıt olarak değil, Bonnie'nin Rose hakkında söylenmek için aramış olmasıydı.

"Bonnie ve Holden'ı kontrol etmen gerektiğini biliyorsun Rose. Planları varmış," dedim telefonda ona.

"Bonnie'yi kontrol ettim Gray."

"Her neyse, iptal et gitsin. Gelebileceğimi sanmıyorum ve çocuklar da gelemeyeceklerini söylediler."

"Ama, Gray-"

"Bir toplantım var Rose. Sadece bunu hallet, tamam mı?"

Tarihe baktım ve iç çektim. Lanet olsun! Pisliğin tekiydim. Bu geçen Eylül ayıydı. Evi doğum günü için tutmuştu, böylece ailece kutlayabilecektik, böylece onu tanımış olacaktık.

Hatırlamış mıydım? Ona bir hediye vermiş miydim? Evliliğime ne yapıyordum ben?

Aimee açık olan ofisimin kapısını çaldı, ben de ona el sallayarak içeri girmesini sağladım. O benim yönetici asistanımdı ve şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve işinde kesinlikle mükemmeldi.

"Gray, birkaç şey için LCV yapmamız gerekiyor." Oturdu ve bana geniş bir gülümseme verdi.

Sarışm, iri yapılı ve güzeldi, ayrıca işinin ehli biriydi. Holden onu becerdiğimi söyleyerek benimle alay etti. Bu düşünce aklımdan geçmişti; tabii ki ben bir erkektim. Güzel bir kadın gördüğünüzde ve onu becermenin nasıl olacağını merak ettiğinizde düşündüğünüz şey buydu.

Ama ben aldatan biri değildim, hatta bunu hiç istemedim. Rose ve benim... *eskiden* harika bir seks hayatımız vardı. Seks yapmayı ne zaman bırakmıştık? En son ne ? Çok erken boşaldığım ve çok yorgun olduğum için onu boşaltamadığım o geceden sonra mı? Evet, öyle olduğundan oldukça emindim. Utanç yine içimi kapladı. Rose'a nasıl davrandığımı her düşündüğümde kendime olan saygım daha da azalıyordu.

"Rose önümüzdeki hafta sonu Belediye Başkanı'nın Barbekü partisine katılacak mı?" diye sordu.

Başımı salladım. *Bilmiyordum.*

"Hayır mı? Meşgul mü?" Yüzünde Rose'un hiç hakkı gibi bir sırıtma vardı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece karın... evde pek bir şey yapmıyor, Gray." "Ne?"

Aimee omuz silkti. "Ben... her neyse, hadi gidelim-"

"Hayır, açıkla."

"Biri ölmediği sürece onu aramamamı söylemiştin çünkü yapacak bir şeyi yoktu ve sürekli işle meşgul olanın sen olduğunu anlayamıyordun."

Öyle mi demiştin? Ahmağın tekiydim.

"Bunu sana ne zaman söyledim?"

"Sizin için çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra. Karınız aramıştı ve ben de telefonu göndermiştim; bana bunu bir daha yapmamamı söylemişsiniz.

İşin cehennemi, hatırlayamıyordum bile, ama söyleyeceğim ve yapacağım bir şey gibi geliyordu.

"Peki, ne sıklıkla... aradı?"

Aimee omuz silkti. "Orada burada birkaç kez. Bir hafta kadar önce bir kez aradı."

Yıldönümümüzün gün, beni *arayıp* ulaşmaya çalışmıştı.

Mesajlaşıyorduk - benim ortaya çıkmamı ve onu *görmemi* bekleyen

Rose'um. "Ne dedi?"

Aimee dudaklarını

yaladı. Bekledim.

Gözlerini devirdi. "Sadece yıldönümünüz olduğunu söyledim. Ona bir toplantıda olduğunu söyledim."

"Ve sen bana söylemedin mi?"

"Neden yapayım ki?" Aimee itiraz etti. "Karınla hiç ilgilenmiyor gibiydin Gray. Bütün bu sorular neden?"

"Ama *yıldönümü* dedi? Ayrıca karımla hiç ilgilenmediğimi söyleyerek ne demek istiyorsun? O benim karım, Aimee."

Aimee incinmiş görünüyordu. "Sadece, sürekli çalışıyorsun. Sosyal bir etkinlik olmadığı sürece onunla dışarı çıkmak için takviminde herhangi bir planın yok. Haftada yaklaşık üç kez benimle ofiste ya da bir restoranda yemek yiyorsun. Çocuklarını görmeye onsuz gittiğini biliyorum çünkü uçuşlarını ben ayarlıyorum."

Utanç aktı... yine. Karımı o kadar ihmal etmişim ki asistanım bile onu önemsemediğimi düşünüyordu.

Yutkundu. "Neler oluyor Gray?" "Rose beni terk etti, Aimee."

Gülümseyerek beni şaşırttı. "Bu iyi, değil mi?" "Ne?" Öfkeyle fısıldadım.

"Onun gitmesini , değil mi?"

"Neden böyle düşündün ki?" Söylediklerini duyunca şok olmuş bir şekilde ayağa kalktım. "Neden?"

"Çünkü bana onunla ofiste konuşmak istemediğini söylemiştin. Onu neredeyse hiç görmüyorsun. Yıldönümlerinizi ve onun doğum günlerini kaçıırıyorsun ve o yanındayken *bile* benimle çok fazla zaman geçiriyorsun."

Aimee'ye baktım. Düşündüğüm şeyi mi söylemişti?

"Senin iyi bir adam olduğunu ve asla aldatmayacağını biliyorum ama bu sadece benim için değil.... herkes için açıktı. Bir partideyken bile benimle birliktesin, Rose'la değil. İnsanlar konuşur, bilirsin."

Lanet olsun!

"Peki insanlar ne diyor? İkimizin bir ilişkisi olduğunu mu?"

"Evet. Yani, değiliz ama aramızda bir şeyler olduğu çok açık. Bunu hissediyorum. Senin de hissettiğini biliyorum."

Burası *Alacakaranlık Kuşağı*'ydı. Bundan emindim.

"Sen benim yönetici asistanımsın. Sağ kolumsun. Metresim, kız arkadaşım ya da başka bir şey değilsin, Aimee. Sana *asla* böyle bir izlenim vermedim, en azından bilerek."

Ne boktan bir durum!

Yanıma geldi ve elini omzuma koydu. İrkildim ve uzaklaştım.

İşyerinde kadınların yanında hep dikkatli olurdum. Bir kadının sırtına ya da omzuna elini koyacak türden bir erkek değildim. Yanlış yorumlanabilecek her türlü davranıştan kaçındığımdan emin olurdum. Babam emekli olduğu güne kadar cinsel tacize uğramayı bekleyen bir vakaydı. Ondan sonra görevi devraldığım, kadınlara nasıl davrandığım konusunda son derece dikkatli olacağıma dair kendime söz verdim.

"Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?" Aimee sordu ve kendine olan güveni beni çok kızdırdı. Büyüklük taslıyordu.

"Senin için bir çalışanım gibi hissediyorum. Seninle başka bir şekilde ilgilenmiyorum. Ben karımı seviyorum. Karımı her zaman sevdim."

Alay etti. "O köpek avlanmayacak Gray. Kimse senin karını sevdiğini düşünmüyor. Çocukların bile sevmiyor. Onunla ve onun *hakkında* konuşma *şeklinle* değil."

Sanki kendi hayatımı bilmiyordum. Karım beni terk ediyor ve asistanım karımı değil *onu* istediğimi düşünüyor. Deli gibi aşık olduğum karımı. Harika bir evliliğim olduğunu düşündüğüm karım.

"Karım hakkında nasıl konuşabilirim?" Gerçekten bilmek istiyordum.

"Sanki o senin için önemli değilmiş gibi." Aimee geri adım attı. "Eğer bana ona aşık olduğun için böyle davrandığını söylüyorsan, Tanrı'ya şükür ki ilişkimizi profesyonel tuttuk."

"Sana hiç-"

"Hayır, yapmadınız," diye araya girdi. "Tahmin ettim. Bu benim suçum. Ama başka ne düşünebilirdim ki? Rose konusunda çok duygusuz görünüyorsun. Çocuklarının ona hiç saygı duymadığı çok açık, özellikle de Jude'un."

"Bütün bunları nereden çıkarıyorsun?"

"Üç yıldır senin için çalışıyorum ve *birlikte* uzun saatler çalışıyoruz Gray. Çocukların geliyor. Geçen gün Jude seni beklerken telefonu çaldı ve telesekretere yönlendirdi ve '*Annem tam bir dırdırcı*' dedi."

Bunu ben yapmıştım. Çocuklarımın Rose'a saygı duymamasını nasıl sağlamıştım? Ve sonra, kafama dank etti. *Ona saygı duymuyorlardı çünkü ben duymuyordum. Benden öğrendiler.*

Kalbim çarpmaya başladı ve *Sevgili John* mektubunun Rose'dan hak ettiğinden çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Benim sıcakkanlı, sevgi dolu, kendisi de bir iyilik timsali olan karım, benim tarafımdan bir pislikmişim gibi muamele görmüştü.

Hiç bağırmadı ya da çılgılık atmadı. Sesini hiç yükseltmedi. Benimle kavga etmedi. Yatıştırır ve sakinleştirirdi. O bizim koruyucu meleğimizdi ve hepimiz ona paspas gibi davrandık.

"Mesele şu ki, *sen* de onun hakkında böyle konuşuyorsun. Belki *dırdır* kelimesini kullanmıyorsun, ama davranışların bunu az çok belli ediyor, sanıyorum..." -titreyerek etrafına bakındı- "Bak, pişman olacağım bir şey söylemeden önce ofisime döneceğim."

Cevap veremeyecek kadar şok olmuştum, bu yüzden öylece durdum ve dünyanın etrafımda zaten olduğundan daha fazla parçalandığını hissettim.

Nasıl oldu da bu benim hayatım oldu?

BÖLÜM 7

ROSe

"H Malou ne yapıyor?" Misafirler yattıktan sonra ekmek için hamur yoğururken Leah telefonda sordu. Bu benim ertesi güne hazırlanırken düşünebildiğim sessiz zamanımdı.

Atlanta'dan ayrılalı on gün olmuştu.

Kalbim kırılmıştı.

Gray'i özledim.

Onu günde yaklaşık beş kez aramak istiyordum ama kendimi durdurdum. Evde yaşarken hiç cevap vermezdi ve numaramı tanırdı, peki şimdi açma şansı neydi, özellikle de tanımadığı ? "Solup gidiyor. Dün onunla birlikte doktorunu görmeye gittim.

daha çok zamanımız var."

"Tanrım, Rose, çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." "O çok genç. Bu kalbimi kırıyor."

"Kalp kırıklıklarından bahsetmişken, tüm evrakları hazırladım."

Kararsız bir nefes verdim ve bir an için yoğurmayı bıraktım.

Leah'dan boşanma işini halletmesini ve evrakları Gray'e teslim etmesini istedim. En büyük korkum, kâğıtları ona kendim verip, bir göz atmasını, başını sallamasını ve bilgisayar ekranında ne varsa ona geri dönmesini izlemektir. Bu acı verici andan kaçınmak için korkakça bir çıkış yolu seçtim ve Leah'nın bu işi halletmesini istedim.

"Tamam. Evrakları bana gönderirseniz, imzalayıp size geri gönderebilirim."

"Rose, biraz para almak istemediğine emin misin? Tatlım, onun evine ve çocuklarına sen baktın."

"Evimiz ve çocuklarımız. Ondan tek kuruş istemiyorum."

"Evlilik sözleşmesine karşı çıkabilirim. Yirmi yıldır birlikteyiz." "Bunu yapmanı istemiyorum, Leah."

"Boşanmak zorunda kalmandan nefret ediyorum. Ama anlıyorum. Demek istediğim.... tüm şehir bunu konuşuyor."

"Şehrin her yerinde ne var?" Kalbim küt küt atarken sordum. "Hadi ama Rose, biliyorsun."

Boğazımı temizledim. Gideli sadece birkaç gün olmuştu ve Gray çoktan hayatına devam mı etmişti? Bu bana onun öncelikler listesinde nerede durduğumu gösteriyordu.

"Tanrı bilir ne kadar asistanıyla ilişkisi varmış. Herkes biliyor."

Bir kahkaha patlattım. " sanmıyorum."

"*Bu kadar* kör olamazsın."

"Değilim, güven bana, Leah. Gray'in içini dışını biliyorum. Beni artık sevmiyor olabilir, belki de hiçbir zaman gerçekten sevmemi, ama aldatarak evlilik yeminini bozmak? O böyle biri değil."

"Ofisime gelen kaç kadının kocalarının onları aldatmayacağını düşündüğünü bilmiyorum ve-"

"Kocam beni başka bir kadınla aldatmaz, Leah. Bu daha da kötü. Beni hiç sevmemi. Ve bu acı gerçek son birkaç yıldır daha da netleşiyor. Muhtemelen ona bir iyilik yaptığımı düşünecektir."

"Elden mi yoksa kuryeyle mi teslim istersiniz?"

"Normalde ne yapıyorsan onu yap. Açıkçası Leah, Gray'in umurunda olmaz. Gittiğimi fark etmesi bile birkaç gününü almış olabilir."

Leah içini çekti. "Ve sen hiçbir şey istemiyor musun?"

"Hayır. Sadece Mercedes ve beş bin dolar hakkında bir not eklediğinden emin ol. Ona bıraktığım mektupta arabadan bahsetmemiştim. Eğer isterse arabayı hemen alabilir. Para için biraz zamana ihtiyacım olacak, belki parayı iade etmem için bir plan hazırlayabilirsin."

"Kutsal olan her şey aşkına Rose, adamın beş bin dolar parası var," diye tersledi Leah. "Biliyor musun, bunları elden teslim edeceğim."

Gray Rutherford'a boşanma belgelerini vereceğim ve bunu yaparken de ona aklımdan geçenleri anlatacağım."

"Sen bilirsin Leah, ama onun umurunda bile olmaz, o yüzden vaktini boşa harcamış olursun."

Angel Adası'ndaki hayatım hakkında biraz daha konuştuk. Görüşmeyi sonlandırdığımda ekmek hamurunu mutfağın en sıcak mayalanmaya bırakmaya hazırdım.

Bir ses duydum ve mutfağın kapısının eşiğinde duran Malou'ya baktım. "Boşanmak konusunda emin misin?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama geri dönemem, Malou." "Biliyorum."

"Yitip gidiyordum. Her sabah ölmeyi diliyordum ve sonra seni görüp suçlu hissediyordum çünkü sen yaşamayı çok istiyordun ve...." Gözyaşlarım beni boğdu.

Malou her zamanki kuru mizahıyla, "Bırak şu dramı Çiçekçi Kız," diye alay etti. "Tüm bu ağlamalar bu dünyadaki son günlerimi depresif hale getirecek ve ben bunu istemiyorum."

Kahvaltı köşesindeki bir sandalyeye oturmasına yardım ettim ve etrafına bir battaniye . Bitkin bir halde minderlere yaslandı. Yatak odasından mutfağa kadar yürümek bile onu çok yormuştu. Doktor bana haftalar ya da aylar, ama büyük ihtimalle haftalar demişti - geriye kalan tek zamanı buydu. Bakımevinin önermişti ve ben *de* ona *hayır* demiştim. Malou da bunu istemiyordu.

Buradaydım ve ona ben bakacaktım. Onu yıkayacak, kucağıma alacak, tualete götürecek, kustuğunda tutacaktım, neye ihtiyacı olursa.

Çok uyudu, çok az yedi, biraz çay içti çünkü suyun tadı ona kötü geliyordu. Hayati önem taşıyan arkadaşımın tükenişini görmek acı vericiydi.

"Nane çayı?"

Başını salladı, nefesi kesilmişti. Su ısıtıcısını açtım ve demliğe nane yaprakları ve biraz balla birlikte açık çay ekledim. Boğazı ağrıyordu ve bal ağrının bir kısmını dindirmeye yardımcı oldu.

Malou aniden, "Gray kötü bir adam değil," dedi. "Hayır, değil."

"O bencil bir orospu çocuğu, ama *sen* onun sana böyle davranmasına izin verdin."

"Biliyorum."

Demlediğim çayı, çay fincanları ve tabaklarıyla birlikte masaya koydum.

Malou, rahmetli kocasının sigorta parasını, ona bıraktığı evi pansiyona dönüştürmek için kullandı. Her ne kadar hıyarın teki olsa da, bir zamanlar büyükannesine ait olan bu yer inanılmaz bir mülktü. Kimsenin istemediği bakımsız bir çöplüktü, ancak Malou potansiyelini gördü ve onu restore etmek için kendini harcadı. Elimden geldiğince yardım ettim.

İki yıl önce hastalandığında ziyaretlerim daha da sıklaştı. Kemoterapi seansları sırasında onun yanında olmak ve B&B'nin sorunsuz bir şekilde çalışmaya devam etmesini sağlamak istedim; sonuçta bu onun ve şimdi benim de geçim kaynağımdı.

"Çocukları aradın mı?" Malou sordu.

Başımı salladım. "Korkuyorum. Sanırım bu hafta sonu deneyeceğim. Ama belki de endişelenmeme gerek yoktur - zaten aradığımda nadiren açarlar."

"Aileni seviyorsun Rose."

Malou'nun kara elini okşadım. Küçükken bize Siyah ve Beyaz derlerdi. Birbirimizden ayrılmazdık, sadece eviniz bir felaket olduğunda olabileceğiniz gibi ve birbirinizin can simidiydiniz.

Kendimiz için iyi olanı yapmıştık. Karavan parkından kurtulmuştuk.

Şu halimize bak!

"Ailemi seviyorum ama benim de sevmeye ihtiyacım var," dedim ona. "İyiliğe karşılık vermeyenlerle ilgilenmekten çok yoruldum."

"Buna ben de dahil miyim?" Malou mırıldandı.

Güldüm. "Sen benim kızımsın, Malou. "Ya devam ederiz ya da ölürüz, tatlım."

Öksürüğe dönüşen hırıltılı bir kahkaha attı. Boğazını sakınleştirmek için biraz çay içti. "Onlara nerede olduğunu söylemelisin Çiçekçi Kız."

"Seninle olduğumu biliyorlar. Hiçbiri *tek* arkadaşımı görmek için benimle gelmeye zahmet etmedi. Onlara Melek Adası'ndan bahsettim ama beni dinlediklerinden ya da hatırladıklarından bile şüpheliyim."

Acı çekiyordum, *evet*. Ailem için hiç kimseydim; sadece annem ve eşim; görülmek ve duyulmamak daha iyiydi; hatta bazen görülmemek ve duyulmamak en iyisiydi.

"Rose, yalnız olmak kötü bir şey değil. Ben de yalnızdım ama sen vardın. Ben öldükten sonra buna bile sahip olamayacaksın. Bak, yalnız olmak iyidir; yalnız olmak değildir. Gray sana geldiğinde, çünkü gelecek, seni neden geri istediğini bildiğinden emin ol."

İçimden bir hıçkırık koptu. "Beni *geri* istediğini sanmıyorum, Malou. Beni zaten istediğini sanmıyorum."

Başımı omzuna yasladım, o da bana sarıldı. Çocukken yaptığımız gibi birlikte oturduk, annemin görüştüğü bir adam onun sarhoş bedenini becerirken ya da Malou'nun babası annesini döverken saklandık.

Artık canavarlarımız içimizdeydi; onun kanseri ve benim kırık kalbim.

BÖLÜM 8

Gri

Işten erken çıkıp Holden'ın evine gittim. Biz kardeş ve arkadaşık ve kör noktalarımı görebilecek biri varsa o da oydu.

"Hey, n'aber?" Holden sordu çünkü çektiğim acı yüzümden okunuyordu.

"Bonnie buralarda mı?" İyi gününde bile tam bir sürtük olan baldızımla uğraşmak istemiyordum.

"Hayır. O dışarıda. Kızlar gecesi."

"Mükemmel. İyi bir içkiye ihtiyacım var."

Çalışma odasına girdik, Bonnie'nin Holden'ı futbol izlemesi ve içip kendinden geçmesi için yalnız bıraktığı tek yere.

Deri bir koltuğa oturdum ve bana iki parmak viski verdiğinde Holden'a teşekkür ettim. O da karşıma oturdu.

"Seni bu kadar sinirlendiren ne kardeşim?"

"Rose beni terk etti." Sözcükler bir inilti olarak çıktı.

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce."

Holden şaşırmamış gibi başını salladı. "Sanırım... tebrikler?" "Ne oluyor Holden?"

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Ben... , senin de istediğin bu gibi görünüyordu."

"Ne?" Bilmediğim, en azından başkalarının benden çok farklı gördüğü bir hayatı yaşıyordum gibi hissediyordum.

Holden, "Yani boşanmak isteseydin ciddi bir nafaka ödemek zorunda kalırdın, ama *o* giderse hiçbir şey almadan gideceğini biliyoruz," diye açıkladı.

"Boşanmak istemiyorum. Karımı seviyorum."

Holden iki kaşını da kaldırdı. "Peki dostum, madem karını seviyorsun, neden sekreterini beceriyorsun?"

Biraz viski içtim ve kadehimi yere bıraktım. Hayatım tam bir karmaşaydı. Olan buydu.

"Neden Aimee ile yattığımı düşündün ki?"

Holden kıkırdadı. "Hadi ama Gray, *sürekli* onunla birliktesin. İnsanlar seni restoranlarda görüyor. Onunla seyahat ediyorsun. Partilerde bile sen Aimee ile birliktesin ve Rose bir köşede oturuyor, herkes ona yakında yerini alacak *ilk* eş olarak bakıyor."

O partileri hatırlamaya çalıştım. Rose'a karşı gerçekten o kadar ahmakça davranmış mıydım? Herkes bunu gördüyse, o da hissetmiş olmalıydı. Bu benim tatlı karımı ne kadar incitmişti? Kimse hakkında kötü bir söz söylemeyen nazik karımı, onu her fırsatta aşağılayan annemi bile. Onu koruyamadığım için kendimi suçlu hissediyordum, bu yüzden sonunda ailemin evinden taşınmayı kabul ettim. Ama gerçek? Sadece annemle drama yaşamak istemiyordum. Rose'un onunla ilgilenmesini bekledim ve o da ilgilendi. Evliliğimizin ilk iki kaotik yılından sonra Rose tam da ihtiyacım olan türden bir eş olmuştu. Evi çekip çeviriyor, ihtiyacım olduğunda hep yanımda oluyor, istediğimde beni beceriyor ve ailemi idare ediyordu, böylece gelip bana onu şikayet etmiyorlardı.

Lanet olsun! Bencil bir pisliktim. Her şey onun benim *için* yaptıklarıyla ilgiliydi.

En son ne zaman onun için bir şey yaptım?

"Herkes asistanımı becerdiğimi ve karımdan boşanmaya hazır olduğumu mu düşünüyor?"

Holden iç çekti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum Gray. Yıllardır belli ki karınla ilgilenmiyorsun. Aile yemeklerinde hep sen ve ikizlerin bir tarafta, Rose'un ise diğer tarafta sessizce oturduğunu görüyorum. Eskiden onun için üzülürdüm ve onunla konuşmaya çalışırdım ama Bonnie kıskançlık krizine girerdi, ben de bıraktım."

"Bonnie neden Rose'u kıskanıyor?" Tüm bunlar *çok* kafa karıştırıcıydı.

Holden alay etti ve sonra inanamayarak başını salladı. "Karının muhteşem olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Rose klasik bir güzeldi. Bazen yüzünü gelemedim.

"Bonnie her gün diyet yaparken, eşiniz zahmetsizce ince ve zarif. Tatlı, nazik ve konuşması kolay biri. Yani, keşke benim de böyle bir karım olsaydı...." İç çekti. "Neye sahip olduğumu biliyorsun."

Ben yaptım. Bonnie özel bir tür berbattı.

Temel olarak, kardeşimin söylediği şey, arkadaşlarım ve ailem de dahil olmak üzere herkesin ondan kurtulmak istediğini düşündüğü noktaya kadar görmezden geldiğim harika bir karım olduğuydu.

Viskiyi bitirdim ve kendim için biraz daha doldurdum.

"Çocuklarınız onu aşağılıyor ve siz buna asla engel olmuyorsunuz. Özellikle de Jude. Bu Şükran Günü'nde ondan bunu kesmesini istemek zorunda kaldım ama biliyorsun Jude, sadece omuz silkti."

Nasıl oldu da kardeşim karımın parlak zırhlı şövalyesi oldu? Hamile olduğu ortaya çıktığında yüzüne karşı ona servet avcısı diyen adam.

"Jude ne dedi?"

"Üniversite diploması olmadığı için bir şeyi anlayamayacağına dair saçma sapan şeyler söyledi. Aşağılayıcıydı ve Rose ağlayacak gibi görünüyordu."

Ağlamak mı?

"Hangi cehennemdeydin ben?"

Evet, evliliğin boyunca hangi cehennemdeydin Gray?

"Willow'la konuşuyordun ama bu tür şeyler hep senin önünde oluyor Gray. Bana fark etmediğini söyleyemezsin." Gözlerimdeki acıya baktığında şaşırdı. "Cidden bana çocuklarının her konuşmaya çalıştığında onu nasıl susturduklarını görmediğini mi söylüyorsun? Willow onu görmezden geliyor, ki bunun bir lütuf olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü Jude hırçın olabiliyor."

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum, fena halde telaşlanmıştım.

"Senin önünde olurken neden söyleyeyim ki?" diye karşı çıktı.

"Ne oluyor Gray? Ondan kurtulmaya çalıştığını sanıyordum. Yöntemlerinden hoşlanmadım ama benim de kendi evlilik sorunlarım var.

her beş dakikada bir taşaklarımı kesiyor, bu yüzden evliliğinize yardımcı olacak donanıma sahip değilim."

Suçlayacak kimsem olmadığını fark ettim. Karımı hafife almıştım ve çocuklarım *da* benim davranışımı taklit ederek onu hafife almışlardı.

"Eskiden böyle değildi." Holden sözlerine şöyle devam etti: "*Sürekli çalışıyordun ve onunla kısa konuşuyordun ama en azından çocuklar küçükken mutlu olduğunu düşünüyorum.*"

"O harika bir anne."

"Bonnie'yle yaşadığım boktan ilişkiyi düşününce, eskiden ne kadar iyi olduğunu kıskanırdım. Çocuklarım bile Rose'la takılmayı severdi, bu yüzden Bonnie onlara izin vermezdi. Ama sonra ikizler ergen oldu ve değiştiler. Seninleyken farklılar. Sana saygı duyuyorlar."

"Rose'a saygı duyuyorlar," diye ısırdım.

"Hayır Gray, yoklar ve kafamı da koparmıyorlar; ama sen koparmadığın için."

"Ona saygı duyuyorum," diye tersledim. Ama ben bile kafamın içinde geçmişten gelen sesimi duyabiliyordum.

"*Tanrı aşkına Rose, ben çalışıyorum. Her neyse halledebilir misin? Bu ailede birilerinin iş sahibi olması gerekiyor.*"

Bu, annemle ilgili yardıma ihtiyacı olduğu zamandı.

"*Yemeğin hazır olmadığı konusunda ciddi misin Rose? Sana bir hafta önce misafir ağırlayacağımızı söylemiştim. Nasıl unutursun?*"

Bu, onu pusuya düşürdüğüm ve bunun için özür dilemediğim zamandı, hatta Aimee onu aramayı unuttuğu için on kişilik akşam yemeği hazırlaması için ona üç saat verdiğimi fark ettikten sonra bile.

"*Bu önemli, bu yüzden lütfen bu insanlarla iyi geçinmeye çalışın.*"

Demek istediğim, beni utandırma. Ama o hiç utandırmadı, öyleyse neden ona karşı böyle bir pislik gibi davranıyordum? Rose'a ne yaptığını düşünmeden böyle şeyler söylemek alışkanlık haline gelmişti.

Ama onunla birlikteyken her şeyi güvenli ve sevgi dolu hale getirdi; dünyamı bir sevgi ve sıcaklık cenneti haline getirdi.

"*Bir hafta boyunca onu görmezden geldikten sonra "Bu gece sana ihtiyacım var bebeğim," derdim. "Sevgilim, Gray, seni seviyorum."*

Bana her zaman kollarını açtı ve beni mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim şekilde, başka hiçbir erkeğin deneyimlemediği şekilde sevdi. Eskiden karımın bu kadar sadık olmasından gurur duyardım. Arkadaşlarım bana ne kadar kıskanç anlatırlardı. Şimdi ise karıma ne kadar acıyarak baktıklarını merak ediyordum.

Rose ile. Evdeki kadın gülümsüyor ve kocası sarışın bomba asistanıyla yatarken onunla ilgileniyordu.

Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı değildi.

Rose ile seks yapmayı seviyordum. Çekingen değildi ve hemen hemen her şeyi denemiştik. Anal denemekten ne kadar korktuğunu hatırlıyordum, ama ben istediğim için bana izin vermişti. Yapmamak için her türlü çabayı göstermeme rağmen onu incitmiştim. Bir daha asla yapmamamız gerekip gerekmediğini sordum, ama tekrar tekrar denemek istediğini söyledi - ta ki bundan zevk almadığını ve benim için yaptığını anlamam biraz zaman alana kadar. Ama yine de bana izin verdi, ben de arada bir ihtiyacıma boyun eğdim.

"Bana hayır diyebilirsin Rose," dedim ona.

"Biliyorum. Ama istemiyorum. Yaptığımız her şey harika tatlım çünkü birlikte yapıyoruz. Kendi dünyamızda yaşıyoruz."

Bana boyun eğmezse kızacağımı mı düşündü? Hayır, düşünmedi. Bunu yaptı çünkü bu beni tamamen kendine ait kıldığı zamandı.

"Bunca yıllık evliliğin ardından seninle seksin hâlâ bu kadar harika olduğuna inanamıyorum." Bir başka muhteşem sevişmenin ardından hâlâ nefesimi tutuyordum. Üstümde yatıyor, beni akıllara durgunluk veren bir boşalmaya sürüklüyordu.

"Seninle sevişmeyi seviyorum. Sadece biz olduğumuz zamanlar. Ve bu çok değerli."

"Her zaman sadece biz varız Rose. Çocuklar evi terk etti," diye şaka yaptım. "Sen işle meşgulsün, bu yüzden bu güzel."

"Bu arada, hafta sonuna kadar New York'a gideceğim. Orada büyük bir projemiz var."

"Ah... seninle gelmemi ister misin?"

Onu bir kenara bıraktım ve . *"Bu bir tatil değil Rose. Çalışıyor olacağım ve muhtemelen iş yemeklerimiz olacak."*

"Tamam."

"Hadi Rose, böyle yapma. Sadece ayak bağı olursun. Ben çalışıyorum. Tek başına olacaksın, New York'ta bir otel yerine neden burada yalnız kalmayasın?"

"Biliyorum tatlım. Sadece bir düşünceydi. Endişelenme." Yataktan çıplak çıktı ve banyoya girdi. Duşun başladığını duydum. Bir parçam içeri girip onunla ikinci raunda başlamak istiyordu. Ona asla doyamazdım. Ama yapmadım. Ona yoluma çıkacağını söylediğimde yüzünde beliren o yenilgi ifadesi yüzünden kendimi suçlu hissetmek istemedim.

Lanet olsun! Benim gibi zeki bir adam onun benden daha fazlasını istediğini nasıl ? Ona ilgi göstermem için bana yalvardığını nasıl göremedim? Kocasından onu görmesini istiyordu.

"Nereye gitti?" Holden sordu.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ve en berbat şey de bu; bilmiyorum. Her şeyini bırakmış. Telefonunu, alyansını, nişan yüzüğünü ve tüm kredi kartlarını. Tüm mücevherlerini. Her şeyini. Bana beş bin dolar alacağını ama evlilik sözleşmesi yüzünden geri ödeyeceğini söyleyen bir not bıraktı." Gözyaşlarım içime akmaya başladığında yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Siktir," diye mırıldandı Holden. "Zavallı Rose."

Başımı kaldırdım, gözyaşlarımın yüzüme doğru aktığını fark ettim. "Ona servet avcısı dedin."

"O zamanlar aptal bir çocuktum. İnan bana, servet avcılarıyla tanıştım. Rose *saf* altındı. Annemi idare etti. Bonnie kaltak gibi davrandığında bile zarıftı. Ona işlerin nasıl gittiğini sorduğumda bile bana senden hiç şikayet etmedi, biliyor musun? Sadece ailen için çok çalıştığını ve seninle gurur duyduğunu söylerdi."

"Bana bir süper kahramanmışım gibi bakmasına bayılıyordum." Holden homurdandı.

Onunla aynı fikirdeydim. *Ne süper kahraman ama!* Yirminci evlilik yıldönümümüzü bile unuttum.

"Sence nereye gitmiştir?" "Sanırım Malou'ya."

Holden başıyla onayladı. "Bu onun kanser olan arkadaşı mı?" "Evet."

"Onu geçen yılki yılbaşı partinizde ağlarken buldum."

Holden'a baktım. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet, ateş çukurunun yanındaydı, yalnızdı. Onun için üzüldüm. O harika yemeği pişirmiş, tüm partiyi hazırlamıştı ama hiçbirinden keyif almayan tek kişi oydu."

İş yerinden birkaç kişiyi davet ettiğimi hatırladım. Aimee de oradaydı. Çocuklarımla, iş arkadaşlarımla, kardeşimle ve arkadaşlarımla harika vakit geçirdim. Yeni yıla girerken çocukları öptüm. Rose'u aradığımı ve Willow'un onun çoktan yattığını söylediğini hatırlıyorum. Ama ertesi gün ne olduğunu hatırlayamadım. Karıma mutlu yıllar diledim mi?

"Çok üzgündü," diye devam etti Holden. "Kemoterapi gören arkadaşının yanına gitmek için ertesi sabah oradan ayrılmak zorunda kaldı."

Doğru, Rose bana erken ayrılacağını söylemişti. Sabah dört gibi yatağa girdim ve uyuyakaldım. Uyandığımda Rose gitmişti. Her zaman yaptığı gibi benim için yemek bırakmıştı ve bu gerçekten önemli değildi çünkü *Aimee* ve iş yerinden diğerleriyle dışarıda çok yemek yedim.

"Ona iyi bir arkadaş olduğunu söyledim. Malou'nun kemoterapi tedavilerinin birkaçı dışında hepsine gitti, sanırım sende bir şeyler vardı. Şefkat budur. Anlıyor musun?" Holden başını sallıyordu, gözlerinde karıma duyduğu hayranlık vardı.

Evet, o Rose'du, tamam. Şefkatli.

Yakın zamanda bir kemoterapiyi kaçırdığını hatırlıyorum çünkü benimle birlikte bir etkinlikte ona ihtiyacım vardı. Neydi o? Hatırlayamadım. Ve zamanımı onunla mı geçirdim yoksa Holden'ın söylediği gibi *Aimee* ve diğerleriyle kalıp *ilk* eşimi bir köşede mi bıraktım?

"Onu seviyorum
Holden." "Gerçekten
mi Gray?"

"Evet," dedim içtenlikle. "Rose hayatımı güzelleştiriyor. Geçtiğimiz aylar uluslararası projelerimiz nedeniyle çok yoğun geçti ama eve gelip onunla yatağa girdiğimde sanki tüm dünyam düzeliyor."

O zaman neden bu kadar sık misafir odasında uyuyorsun, seni aptal?

"Gray, ikinizle vakit geçiren hiç kimse bunu görmedi ve Rose'un da gördüğünden şüpheliyim."

Dünyam etrafımda yıkılıyormuş gibi hissediyordum ve şimdi bunun kendi elimle olduğunu biliyordum. " Onu asla aldatmam. Aldatmak da istemem. Seksi bir karım var ve onunla seks her zaman harikaydı. Çocuklardan sonra bile, hepiniz seksin pencereden dışarı çıktığından şikayet ederdiniz, ama bizim için değil. Haftada üç-dört kez falan sevişirdik."

Ama son zamanlarda değil, geç saatlere kadar çalıştığım için misafir odasında başladığımdan beri son birkaç aydır değil.

"Şanslısın."

"Evet, şanslıydım." İçimi çektim. "Kahretsin, ona o kadar mı pislik davrandım?"

"Sadece olduğunuzda nasıldı bilmiyorum, ama ben etraftayken, evet. Bir de sarhoş olduğun zaman vardı."

düğünler hakkında konuşuyorduk. Rose hamile kaldığı için evlendiğinizi söylemişsiniz."

O geceyi hatırladım. Birkaç kişi gelmişti. Arkadaşlarımız Leah ve Ken de oradaydı. Bir yıl sonra boşandılar. Ama o gece hepimiz nasıl bir araya geldiğimizi konuşuyorduk.

"Rose'la üniversiteye yakın bir lokantada çalışırken tanıştım," diye geveledim. "Çok güzeldi ve tabii ki onun pantolonuna girmek istedim. O günlerde nasıl olduğumuzu biliyor musun?"

"Hepimiz biliyoruz," diye kıkırdadı Bonnie. "Siz Rutherford erkekleri av köpeğisiniz." "Evlenene kadar," diye ekledi Holden ve Bonnie ona sokuldu.

Leah ve Ken sehpanın iki yanında otururken onlar da kanepede birlikte oturuyorlardı. Rose yanımdaki koltukta oturuyordu, böylece mutfığa girip çıkabiliyor ve herkesle sağlayabiliyordu. Akşam yemeğini o pişirmişti, çünkü hiç yemek yapmazdı ve bu beni her zaman gururlandırırды çünkü o harika bir aşçıydı. Annem ya da Bonnie bile onun yemeklerine lafedemezdi.

Yemeğimizi yemiştik ve gecenin sonunda şarap ve kahve içiyorduk. Birkaç kadeh içmiştim.

"Evlendiğimizde Rose altı aylık hamileydi," dedim. "Öyle değil miydin, bebeğin?"

"Evet." Rose gözlerini yere indirdi.

"Çok büyüktü." Kolunu okşadım. "İkizler yüzünden evlendik. Ama onlar olmasaydı kim bilir neler olurdu."

Rose bana sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi baktı ben de gözlerimi kapatıp inledim. "Öyle demek istemedim, o yüzden yüzündeki o incinmiş ifadeyi sil, lanet olsun. Ve bu yıllar önceydi; sanırım bunu unutabiliriz, değil mi?"

"Tabii ki. Başka kahve ya da şarap isteyen var mı?"

"Neden sana yardım etmiyorum?" Holden, Rose ile birlikte mutfığa gitti.

Ertesi gün Rose'dan çok içtiğimi söyleyerek özür diledim. Özrümü kabul etti ve kahvaltı hazırladı, hepsi bu kadar. Şimdi o konuşmayı düşündüğümde kusmak istiyordum. Onu arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde küçük düşürmüştüm. Herkesin ondan kurtulmak istediğini düşünmesine şaşmamalı; kabul edelim, muhtemelen o da böyle düşünüyordu.

"Ona iyi olup olmadığını sordum - herkesin önünde böyle bir şey söylediğin için şok olmuştum. Başka bir kadın olsa kocasına karşı gelirdi, bundan eminim. Ama Rose, lanet olası ateş altında zarafet, benden sadece

kahve ve petit fours'u oturma odasına götürmeme yardım etti ve onu kontrol ettiğim için bana teşekkür etti."

"Bunun için ondan özür diledim."

"Ve?"

"*Ama sarhoştum*" şeklinde bir özürdü, pek samimi değildi," diye itiraf ettim. "İkizler yüzünden onunla evli olmaya içerliyor musun?"

Başımı salladım. "Onunla evli olmayı seviyorum."

"O zaman neden karına pislikmiş gibi davranıyorsun Gray?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. Öyle olduğumu düşünmüyordum. İyi olduğumuzu sanıyordum. Hayır, bu doğru değil. Mutlu olmadığını biliyordum, ama bunun sürekli çalıştığım için olduğunu ve işler hafifler hafiflemez ona ulaşacağımı düşünmeye devam ettim. O bir yere gitmiyordu ama müşterilerim gidebilirdi.

O sırada Bonnie, onun yaşındaki bir kadını görmek istemeyeceğim kadar dar bir elbiseyle salına salına çalışma odasına girdi. Yani, hiçbir kadının ne giydiği umurumda değildi; bu onun seçimiydi, ama Bonnie, Rose hakkında yaptığı tüm *karavan çöpü* yorumlarına rağmen, pahalı bir tart gibi giyinmişti. Karavanda yaşarken bile Rose *hiç* görünmemişti. O her zaman, ucuz kıyafetler içinde bile zarif ve zarifti. Bunu ona hiç söylemiş miydim?

Bugün Bonnie'nin üzerinde kıvrımlarını saran mavi payetli bir elbise vardı. Yakın zamanda karın germe ameliyatı olduğunu biliyordum ve işe yaramış gibi görünüyordu çünkü dümdüz bir karnı vardı. Rose'un ameliyatsız bir karnı vardı çünkü spor yapıyor ve kendine dikkat ediyordu. Rose, ben onu başka türlü istemediğim için mi bunu yapması gerektiğini düşünüyordu? Şimdi aklımda bir sürü soru vardı.

"Gray, seni görmek çok güzel tatlım." Beni öptü ve sonra kocasının yanına oturdu. "Nasıl gidiyor?"

Holden ona, "Rose onu terk etti," dedi.

Bonnie iki kaşını kaldırdı ve alkışladı. "O zaman şampanya açmalıyız."

Ona baktım. Neden bunun kutlanacak bir an olduğunu düşünmesin ki, beni daha iyi tanıyan kardeşim bile böyle düşünüyordu?

"Ne?" Bonnie, Holden ve benim ne kadar suratsız göründüğümüzü görünce sordu. "Beni terk etmesini istemedim Bonnie," diye sıkıca açıkladım.

"Gerçekten mi? Çünkü öyle görünüyordu. Ve Rutherford Anne dinleyen herkese evlilik sözleşmenizin nasıl hazırlandığını anlattı. Rose'un okumadığını, sadece imzaladığını söyledi. Aptal kız, annen de böyle demişti. I

avukatlarıma Holden'la yaptığım anlaşmayı ince eleyip sık dokuttum." Bonnie kocasına döndü. "Sevgilim, bir kadeh şarap alabilir miyim?"

Holden ona içecek bir şeyler bulmak için çalışma odasından çıktı.

Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Gray, *lütfe*n asistanınla evlenme. Yani, ne yaparsanız yapın sorun değil, ama onu bir Rutherford yapmayın. Rose'dan kurtulman yeterince uzun sürdü ve-"

"Bonnie, ben karımı seviyorum," diye araya girdim. "Onu çok seviyorum. Aimee ile bir ilişkim yok. Karımı seviyorum. Karımı geri istiyorum."

Bonnie de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Kimse senin karını sevdiğini düşünmüyor Gray," diye alay etti.

"Evet, Rose'a karşı birinci sınıf bir pislik olduğumu fark etmeye başlıyorum." "En azından senden bir şey alamıyor, bu rahatlatıcı." "Kimin için rahatlama?"

"Seni ve ikizleri önemseyen hepimiz."

"Karımın hiç parası olmamasını mı istiyorsun? Yirmi yıllık evlilikten sonra yoksul mu kalsın?" İçimde safranın yükseldiğini hissederek ayağa kalktım. "Neden? O harika bir eş ve anne. Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse Gray, asıl soru şu: Neden *yapıyorsun*?" Bonnie bana karşılık verdi. "Ondan birazcık bile hoşlanmıyorum." *Onu çok seviyorum.*

"Ona davranış şekliniz ve çocuklarınızın sizin önünüzde ona davranış şekli? sanmıyorum. Holden'la sorunlarımız olabilir ama çocuklarımız benimle Jude'un Rose'la konuştuğu gibi konuşsaydı, Holden kendini kaybederdi."

Holden elinde bir kadeh kırmızı şarapla geri geldi ve Bonnie'nin önüne koydu. "Bu zaten açık olan Syrah."

"Teşekkürler, tatlım."

Holden karısının yanına oturdu. "Düşünüyordum da, Rose'un nerede olduğunu kim bilecek biliyor musun? Leah. Yakındılar. Ben olsam onunla konuşurdum."

BÖLÜM 9

ROSe

"Willow, hey, bebeğim. Ben annen. Umarım iyisindir. Arayıp nasıl olduğunu görmek istedim. Bu benim yeni numaram, beni istediğin zaman arayabilirsin. Mike'a benden selam söyle, tatlım. Kocaman sarıl ve bol bol öp.

Seni seviyorum, bebeğim."

Telefonumu yere bıraktım.

Tabii ki açmadı. Numaramı tanıdığında aramalarımı görmezden gelirdi; şimdi tanımadığı birinden gelince neden cevap versin ki?

Jude'un iletişim bilgilerini bulduğumda derin bir nefes aldım. Gray'e çok benziyordu ve nedense hikâyesindeki kötü adamın ben olduğuma karar vermişti. Tatlı oğlumun ne zaman benimle dalga geçen, *üniversite eğitimi almadığımı* söyleyen, akıllı ya da zeki olmadığımı ve aptal olduğumu ima eden biri haline geldiğini bilmiyordum. Ama o benim bebeğimdi ve beni ondan uzaklaştıracak hiçbir şey yapamazdı. Gray benim kocamdı ve ondan uzaklaşabilirdim ama çocuklarımdan değil. Bana ihtiyaçları olursa, ne olursa olsun yanlarında olurdum.

"Jude Rutherford, burada."

Neredeyse telefonu kapatacaktım; açmasını beklemiyordum. Mesaj bırakmaya ama onunla konuşmamaya hazırdım. Çabucak toparlandım. "Jude, ben-"

"Anne?"

"Nasılsın evlat?"

"Ne oluyor anne? Öylece gittin. Bize nerede olduğunu söylemedin ve öylece gittin mi? Neyin var senin?"

Gözlerimi kapattım ve derin nefesler aldım.

"Jude, tatlım, benimle böyle konuşma. Ben senin annenim, arkadaşın değil, bu yüzden bana biraz saygı göstermelisin, tamam mı?"

"Saygı mı? Az önce hepimizi terk ettin," diye bağırdı.

İç çektim. Bundan korkuyordum. Gray de böyle tepki verecekti. Bunu biliyordum. Beni suçlayacaktı. Bunun *benim* hatam olduğunu, bencilce davrandığımı ve o şekilde gittiğimi söyleyecekti.

Artık yeterdi. Onları ne kadar seversem seveyim, çocuklarımla değil Gray'in saçmalıklarına katlanmak zorunda değildim. "Tamam bebeğim, artık gitmem gerek. Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Anne?"

"Sadece bir uğrayıp merhaba demek istedim ama burada oturup bana küfretmeni ya da saygısızlık etmeni dinleyecek değilim. Jude Daniel Rutherford, sen daha iyi bilirsin. Seni bir daha aramayacağım. Ama ararsan, az önce yaptığın gibi ağzını bozmazsan telefona cevap verir ve seninle konuşurum."

Telefonu kapattım ve alev alacakmış gibi telefona baktım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, birini bu kadar sert bir şekilde azarlamamıştım. Ama bana kendimi kötü hissettirmesinden çok sıkılmıştım. Bunu hak etmemiştim. O benim çocuğum olabilirdi ama onun sözlü kum torbası olmak zorunda değildim.

Gray'i aramak yerine ona mesaj attım çünkü Aimee ile *gerçekten* konuşmak istemiyordum. Leah herkesin Gray'in asistanıyla yattığını düşündüğünü söylediğinde, böyle bir şey yapmayacağını *bildiğimi* söyledim. Ama bir parçam merak ediyordu. Nasıl yapmayabilirdim ki? Kocamın evlilik yeminimizi aldatması beni mahvederdi.

Ben: *Sevgili Gray, bu benim yeni numaram. Umarım hepiniz iyisinizdir. Leah evrak işleriyle ilgili sizinle irtibata geçecek.*

Gönder tuşuna bastım ve ona kim olduğumu söylemediğimi fark ettim. Ben: *Bu Rose.*

Telefonumu tekrar yere bıraktım ve yüzümü buruşturdum. Ona *sevgilim Gray* dememeliydim. Tanrım Louise, işte bu benim aptallığımdı.

Ama sinir krizi geçirecek vaktim yoktu. Hazırlamam gereken dört oda vardı. Lilah'nın kızı kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden ona evde kalmasını söyledim, bu da bugün temizlik işlerini benim yapacağım anlamına geliyordu.

Melankolimi üzerimden attım ve işe koyuldum.

Temizlik yaptım, arşaflları değiştirdim ve her odaya bir vazoda taze iek yerleştirdim. Ayrıca, birkaç yıl önce Malou'ya yaptığım bir ziyaret sırasında satıcılarla ayarladığım, yerel olarak üretilen banyo ürünü örnekleriyle dolu sepetleri dağıttım. Ücretsiz olarak temin edilen bu örnekler her odada mevcuttu ve yerel zanaatkârların ürünlerini turistlere ve misafirlerimize sergilemeleri için harika bir fırsat sunuyordu. Bu bir kazan-kazan durumuydu.

Kapıda durdum ve yeni hazırladığım güzel odaya baktım.

Büyük pencereler bir yanda okyanus, diğer yanda bahçe manzarasına açılıyordu. Aralık ayıydı, bu yüzden bahçe çıplaktı ama baharda rengarenk olacaktı. Gözlerim dolarken bir elimi ağzıma götürdüm. Malou o zaman burada olmayacaktı. Onunla geçirdiğimiz her gün bir hediye idi - Tanrı'nın bize verdiği her gün biraz daha fazlaydı. Acı çektiğini biliyordum ama henüz gitmek istemiyordu ve bunun benim için endişelenmesinden kaynaklandığını biliyordum.

Kalbimin kız kardeşini kaybediyordum ve keşke Gray burada olsaydı; çocuklarım bana destek olmak için yanımda olsaydı. Ama ben Malou'nun yanında olmak için Atlanta'ya gidip gelirken yıllardır yanımda değillerdi, bu yüzden bunu tek başıma yapmam gerektiğini biliyordum.

Malou haklıydı. Yalnızlık, yalnızlıktan çok daha kolaydı. Ailemde yalnızdım; Malou gittiğinde burada yalnız olacaktım ve kendime çok daha mutlu olacağıma dair söz verdim.

Bu artık benim hayatımdı. Ekmek pişirecektim. Yemek ve temizlik. Bu B&B'yi olabileceği en iyi hale getirecektim. Güzel bir adada yaşayacaktım ve kim bilir belki bir gün yeniden aşık olacaktım.

Evet, doğru!

Gray'i seviyordum. O benim için *tek* erkekti. Onu unutup hayatıma devam edeceğimi düşünmek güzel bir hayaldi. Ama unutamayacaktım. Ama yalnız kalmayacaktım ve bu beni rahatlatıyordu. Uyuyup soğuk bir yatakta uyanmayacaktım - hayır, sıcak bir yatakta olacaktım, kendi yaptığım sıcak yatakta, çünkü içinde kimse eksik olmayacaktı.

BÖLÜM 10

Gri

"H O nasıl? O iyi mi?" Jude annesiyle konuştuğunu söylemek için aradığında sordum.

"Bilmiyorum. Her şeyi berbat ettim baba."

"Ne oldu?" Panik içinde sordum.

"Ona ne yaptığını sormaya başladım ve bana eğer ona saygısızlık edersem benimle konuşmayacağını söyledi."

"Jude?"

"Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Sesi çok üzgün ve sevgi dolu geliyordu, seni her zaman seveceğim tarzında ve bu beni kızdırdı."

Ofisimdeki sandalyeme yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Sadece her zaman çok verici olduğu için işleri zorlaştırıyor, anlıyor musun?"

Bir an düşündüm ve gözlerimi açtım. "Hayır oğlum, bilmiyorum. Annen verici ve sevgi dolu biri. Ona neden bu kadar kızgınsın?"

"Ben... sadece... bilmiyorum."

"Ona kötü davrandığımı gördüğün için mi?" Bu soruyu sormaktan nefret ediyordum ama sormam gerektiğini biliyordum.

"Ona kötü davranmıyorsun baba. Ona karşı çok sabırlısın; ona karşı çok iyisin."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Hayatımdaki herkes arasında bunu söyleyen tek kişi sensin. Diğer herkes beni tebrik ediyor çünkü annene bok gibi davrandığımı düşünüyorlar çünkü onun gitmesini istedim."

"Bunu göremiyorum."

"Ve Aimee'yle takıldığımı düşünüyorlar." Bunu söyledim çünkü sinirlenmişim.

Uzun bir

duraklama. "Jude?"

"Willow ve ben merak ettik. Bu bizi ilgilendirmez baba ve-" "Ne demek istiyorsunuz? Sizi aldatmamı sorun etmezsiniz değil mi?"

Anne?" Kükredim.

Jude homurdandı. "Bilmiyorum. *Tamam* mı? Sadece bilmiyorum, baba."

"Rose'u *hiç* aldatmadım. *Hiç* istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Sadece onu sevdim. Kendimi alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum; sahip olduğumu düşündüğüm evlilik, etrafımdaki kimsenin sahip olduğumu düşündüğü evlilik değil. Ve en kötüsü de Rose'un evliliğimiz hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Biliyorsun baba," dedi Jude yorgun bir sesle. "O gitti."

Bu, solar pleksusuma lanet bir yıldırım gibi çarptı. "Evet." "Numarası bende var. Sana gönderirim."

"Teşekkürler."

"Baba, bunu ona nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum." "Sen de ben de oğlum."

"Baba?" Jude'un sesi küçük bir çocuk gibiydi. "Öyle mi?"

"Ben korkunç bir evlat mıyım?"

Lanet olsun! "Bana göre değil, ama evet, annene kötü davranıyordun ve ben bunu fark etmedim. Ama diğer herkes gördü, *her zaman taşlaşmış* Mike da dahil."

Jude buna kıkırdadı, umduğum gibi. "Sanırım biriyle konuşmam gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Sanırım öyle. Bir arkadaşım bir şey yaşadı ve bir terapistle gitti. Yardımı olduğunu söyledi. Baba, onunla konuştuğumda annem kızgın değildi."

Sadece istifa etti, anlıyor musun? Beni sevdiğini ama saygısızlığıma tahammül edemeyeceğini söyledi. Çok utanıyorum."

Sesindeki gözyaşlarını duydum. Oğlum beni taklit etmişti. Bu *benim* suçumdu. "Jude, bu benimle başladı. Anneni görmezden geldim ve sana ne yapman gerektiğini öğrettim.

Bu. Bu benim hatam. Sen biriyle konuş, ben de... Ben annenle konuşacağım. Bunu düzelteceğim." Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama baba bendim, değil mi? Ne kadar berbat olursa olsun işleri *düzeltmek* benim işimdi.

"Öyle mi?"

"Başka seçeneğim yok, oğlum. Annen olmadan yaşayamam. Son iki hafta cehennem gibiydi. Rose'um olmadan nefes alamıyorum." Bu apaçık bir gerçektir. Onsuz ölebilirdim.

Jude'la konuşmamı bitirdikten sonra ofisimin penceresine çıkıp Atlanta şehir merkezine baktım ve midemin boşaldığını hissettim. Ben nasıl bir adamdım böyle?

"Sen tanıdığım en iyi adamsın, sevgili Gray."

"Neden bana hep böyle sesleniyorsun? Sevgilim Gray?" Ağzıma yakın olduğu için meme ucunu emdim.

Birkaç yıl önceydi ve daha yeni seks yapmıştık. Hala ıslaktı ve kalçalarının arasında döllerim vardı. Çocuklar evden ayrıldığından beri seks hayatımız değişmişti. İstediklerimiz yerde seks yapıyorduk. Bu sefer oturma odasındaki deri koltuktaydık.

O oturuyordu ve ben de ona sarılmıştım.

"Çünkü öylesin, sevgilim. Ben... hoşuna gitmedi mi?"

"değil. Sadece... bana yıllardır böyle sesleniyorsun." "En başından beri."

Diğer göğsünü okşadım ve meme ucunu sıktım. Rose'un vücudundan ve ondan hâlâ bekâretini bozduğum zamanki kadar etkileniyordum. Rose tanıdığım en seksi kadındı ama bu onun güzelliği ve vücudundan daha fazlasıydı; onun sıcaklığıydı. O benimleyken güvenli bir kozanın içindeydim ve tüm endişelerim çok çok uzaklardaydı.

"Beni sevdiğini söyle?" Beni örtmesi için onu hareket ettirerek talep ettim. Ağzımı öptü ve gülümsedi.

"Seni seviyorum, sevgilim Gray."

Kalbim o kadar doluydu ki ona olan sevgimden patlayacak sandım.

Tekrar içine girebilmem ve içinde kalabilmem için bana sarılacak şekilde konumlandırırdım; burası dünyadaki en sevdiğim yerdi.

"Aferin kızıma. Şimdi bana bin çünkü yine sertleştin."

Ona karşılık vermediğimi fark ettim. Ben de onu sevdiğimi söylemedim. Onu sevdiğimi en son ne zaman söylemişim? Hatırlayamadım.

Söylemeyi bıraktım mı? *Eskiden* söyledim. Çocuklarımıza hep söyledim ama Rose'a söylediğimi sanmıyorum.

Neden durmuştum? Onu hâlâ seviyordum. Şu anda zar zor işlev görebiliyor olmam bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Ona ihtiyacım vardı. Bunu biliyordum. Ondan beni sevdiğini söylemesini istedim, emrettim ve sözlerine karşılık vermedim. Ona hareket de vermedim. Onu istemediğimi düşünmekten başka ne yapabilirdi ki?

İçimde bir öfke kabardı. Yumruğumu duvara vurdum ve parmak eklemlerimi morartan sıg bir çukur açtım.

Aimee kapımı çaldı ve cevabımı beklemeden açtı. Ona bakmak için döndüm ve gözlerinin doğrudan duvardaki çatlağa gittiğini gördüm.

"Evet?"

Bugün ona ayıracak vaktim yoktu. Ya da sabrım. Onunla ilgilendiğimi düşünmesi beni yüzünde kırmızı pelerin olan bir boğa kadar kızdırdı. Onu neredeyse bir çocuk gibi görüyordum. Ben onun akıl hocasıydım. O benim sağ kolumdu. Yakın bir iş arkadaşımdı. İnsanların çenesini kapatması için bundan sonra sadece erkek EA'lar işe alacaktım. Ya da belki bir sonraki dedikodu benim eşcinsel olduğum olurdu!

"Leah Stahl sizi görmek istiyor."

Kalbim yeniden atmaya başlamadan önce bir kez daha çarptı. Malou'nun pansiyonunun nerede olduğunu öğrenmek için Leah'ya ulaşmayı planlamıştım ama onun burada tek başına olması, *sonunda* evrenin bana olumlu bir işaret gönderdiğini ummamı sağladı.

"Onu içeri gönderin. Teşekkürler."

Başını salladı ve dışarı çıktı.

Aimee'nin istifa etmesini umuyordum çünkü onu kovarsam, dünyanın yarısı onu becerdiğimi düşündüğü için bir İK sorunu olacaktı. İşini iyi yaptığı için ondan kurtulmak için bir gerekçem yoktu. Ama onunla nasıl ilişki kurduğum konusunda da daha dikkatli olurdum.

Leah içeri girdi ve yırtık eklemlerimi ve duvarı görüp sırtıttı. "Tadilat mı yapıyorsun?"

Yanına geldim ve ona hızlıca sarıldım. "Ben de seni arayacaktım."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Onu bir müşteri koltuğuna götürdüm ve masamın arkasına oturttum.

"Evet. Ben... bu utanç verici ama Roses'ın arkadaşı Malou'nun nerede yaşadığını biliyor musun?" Kendimi tam bir ezik gibi hissederek ona sordum.

"Karının en iyi arkadaşının nerede yaşadığını bilmiyor musun?"

İçimi çektim. "Bir ada olduğunu ve bir pansiyonu olduğunu biliyorum ama hepsi bu kadar."

Leah başıyla onayladı ve çantasını masanın üzerine koydu. Bazı belgeler çıkardı. "Karınızın sizden neden boşanmak istediği anlaşılıyor."

Biri kalbime bıçak saplamış gibi hissettim çünkü nefes alamıyordum.

Leah'nın neden burada olduğunu anladım. O bir boşanma avukatıydı. Bunu bilmem gerekirdi. "Hayır," diye inledim. "Hayır. Hayır. *Kesinlikle hayır.*"

Gözyaşlarıma engel olamadım.

Gözlerime ya da yanaklarımdan aşağı süzülenlere.

Leah'nın şok olduğunu söylemek hafif kalır. Ofisimde bir şempanze ile çıplak dans ediyor olsaydım daha az şaşırırdı.

"Gri mi?"

Gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım. "Hayır. *Lütfen. Hayır.* O yapmadı."

Leah dudaklarını yaladı ve içini çekti. "Ne oluyor Gray? Madem senden boşanmasını istemiyordun, ne halt yemeye -"

"Lütfen asistanımla seks yaptığımı söylemeyin çünkü yapmadım. Asla yapmam. Ben karımı seviyorum. Başka bir kadın istemiyorum. Neden isteyeyim ki? Rose'u gördün mü? Bir erkek evde karısı varken neden başka bir kadınla seks yapmak istesin ki?" Artık bağıırıyordum.

Bu nasıl benim hayatımdı? Her şeyin yolunda olduğunu ve mutlu olduğumu düşünürken nasıl olmuştu da bu boktan duruma düşmüştüm?

Leah başını salladı. "Burada ne yaptığınızı bilmiyorum Gray, ama yemin ederim, eğer benimle taşak geçiyorsanız-"

"Leah, Rose'u seviyorum. Onu çok seviyorum. Hayatıma ne oldu bilmiyorum?" Başımı öne eğdim.

"Gray, sana çok kızgıyım."

Başımı kaldırdım ve asık suratla Leah'ya baktım. "Nasıl hissettiğimi bir düşünsene."

"Tüm arkadaşlarının istediği karıyı aldın. Eğer izin verseydin, kardeşin onu senden alırdı ve eğer umurunda olsaydı. Ama senin *aptal* karının gözü sadece senden başkasını görmüyordu. Sana tapıyordu. Ve sen ondan bir şey istemediğin sürece onu görmezden geldin." Leah kollarını kavuşturmuş oturuyordu ve öfke saçıyordu.

"Bilmiyordum, Leah." Kafamı üzereyken elimi kaldırdım. "*Bunu yaptığımı bilmiyordum. Tamam mı? İyi olduğumuzu sanıyordum. Çok meşguldüm ve bazı şeyleri kaçırdım....*"

Başka ne diyebilirdim ki? Sıçıp batırmıştım. Başka yolu yoktu.

"Doğum gününü unuttun Gray. İki yıl üst üste. Bunu kim yapar?"

Pislik bir koca mı?

"Doğum gününü unuttun ve sonra da Bonnie aile evini istediği için kutlamak istedi diye ona zorluk çıkardın. Aileni, çocuklarını ve kendini Rose'un önüne koydun. Mesele şu ki, başkalarını karınızın önüne koymanızda bir sorun yok; bu olur. Ama *her zaman* mı?"

Leah ve Rose arkadaşlıklar - gerçek arkadaşlardı, sosyete öpücüğü saçmalığı değil. Ken ve Leah boşandığında, Ken'le olan ilişkimi büyük ölçüde devam ettirdim. Rose'a, Ken yeni karısıyla oradaysa Leah'yı bizim evdeki partilere davet edemeyeceğini söyledim.

"Ama o benim arkadaşım Gray," diye itiraz etti

Rose. "Ken ve ben birlikte çalışıyoruz. Nasıl olduğunu bilirsin."

"O zaman bu seferlik Ken'i davet etmeyelim. Belki Leah'yı çağırabiliriz-"

"Bu tartışmayı seninle yapmayacağım Rose." "Ama Gray, Leah-"

"Benim sorunum değil. Leah'yı kendi zamanınızda görün," diye bitirdim.

"Benim işim var.

Akşam görüşürüz."

Ben de onu mutfakta bıraktım ve partiye kimin davet edilmesi gerektiği gibi sıradan şeylerle vaktimi harcadığı için ona kızdım. Tanrı aşkına, Ken'in Rutherford Architects için ne kadar önemli olduğunu görmüyor muydu? Bağlantıları ve etkisi anlaşmalar yapmamıza yardımcı oluyordu. Ama hayır, o arkadaşının tarafını tutmak istiyordu. İş hayatında taraf yoktur. Kahretsin, bunu anlayan biriyle evlenmeliydim, Atlanta sosyetesine uygun bir eşle.

Bu gibi durumlarda onun yanlış eş olduğunu ne kadar sık düşünmüştüm? Sık değil, ama oluyordu. Dünyadaki herkese yalan söyleyebilirdim ama kendime yalan söyleyemezdim. Gerçek şu ki, Rose'a beni hamileliğiyle tuzağa düşürdüğü için kızıyordum. Her zaman değil. Artık o kadar da değil. Ama ilk birkaç yıl vardı. Çocuklar doğduktan ve onlara aşık olduktan sonra bu durum azaldı ama görünüşe göre onun hatası olmayan şeyler için ona kızma alışkanlığım devam etti. Bilmeden, farkında olmadan, daha doğrusu kasıtlı cehaletim yüzünden, karımı defalarca bir şey için incitmişim

Artık onu suçlamıyordum bile, zaten suçlamam da gerekmiyordu. İkizleri *birlikte* yaptık. Bunu tek başına yapmadı, değil mi?

"Ne söylememi istiyorsun, Leah?" Dünyanın yükünü omuzlarımda hissederek sordum.

Kâğıtları bana doğru itti. "Bunları imzalayacağını söyle. Senden tek kuruş istemiyor. Mercedes'i geri vermeyi teklif ediyor ama bunu sizin ayarlamanızı istiyor, yoksa en kısa zamanda geri alacağından emin olacak.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Boşanma kâğıtlarına baktım ve hızlıca taradım. *Hiçbir şey* almamıştı. Hatta ev hesabından aldığı beş bin doları geri vermek için aylık bir plan bile yapmıştı. Rutherford'lar Georgia'nın en varlıklı ailelerinden biriydi ve karımın beş bin doları iade etmek için aylık ödemelerle bir yıllık bir planı vardı. Yani evliliğimizin nihai kararı buydu-Rose hiçbir hakkı olmadığını düşünüyordu.

Birbirimizi görmeye başladığımızda, onu bir sır olarak saklamıştım. Arkadaşlarım neden Rose'a benzeyen *karavan çöpleriyle* takıldığımı kesinlikle anlayacaklardı çünkü hepsi onun pantolonuna girmek istiyordu. Çok seksiydi. O iğrenç lokanta üniformasının içinde bile muhteşemdi. Ve *çok* tatlıydı. Ama bilmelerini istemedim çünkü onu da becermek isteyeceklerdi. Bakire olduğunu söylesem bana inanmazlardı. Ben onun ilkiydim. Bir sürtük olarak damgalanırdı.

Ama sonra hamile kaldı ve bana söylediğinde, doğum kontrolü kullanmadığı için ona bağırdım ve eskiden yaşadığı, onu gördüğüm, onunla seviştiğim ve onunla uyandığım tek odalı karavandan çıkıp gittim.

Georgia Tech'e yakın bir yerde arkadaşlarımla aynı evi paylaşıyordum ama onu oraya götüremezdim. O günlerde neredeyse bir kız arkadaşım vardı, annemin beni zorladığı bir kız. Anneme göre, Kongre Üyesi Corbin'in kızı Violet Corbin, Rutherford için mükemmel bir eş olacaktı. Violet kültürlü ve güzeldi ve Georgia Üniversitesi'nde okuyordu. Rose kadar yakışıklı değildi ama zaten çoğu da değildi. Ama Violet kolumda yeterince iyi görünüyordu, Rose'u evime götüremememin bir başka nedeni de buydu. Herkes Violet ve benim *birlikte* olmamızı bekliyordu. Violet'i öpmüştüm ama hiç seks yapmamıştık. O denedi ama ben yapamayacağımı anladım, hele de lokantadaki sevimli Rose kocaman gözleri ve parlak gülümsemesiyle bana bakıp içimdeki her şeyi güzelce sessizleştirirken.

Rose bana hamile olduğunu söyledikten sonra, bebekten kurtulacağını umarak onu iki hafta boyunca görmedim. Bunu hatırladığım için hala utanıyordum.

Arkadaşlarım ve Violet ile lokantaya geldim. Onun bölümüne oturduk. Rose'la olan bu kâbus gibi ilişkiyi bitirmek istiyordum. Annem Rose gibi birini hamile bıraktığını öğrenirse çok kızardı.

"Size ne getirebilirim?" Rose yüzünde bir gülümsemeyle sordu.

Yorgun görünüyordu. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Onu gördüğümünden beri geçen iki hafta içinde kilo vermişti. Artık hamile değil miydi? Merak ettim.

Siparişlerimizi verdik ve kız uzaklaşırken adamlardan biri, "Bu kızın güzel bir götü var. Bu gecelerden birinde onun içine girmeyi düşünmezdim."

Violet bana sokulurken, "Tanrım, tam bir domuzsun," diye itiraz etti. "İşte bu yüzden Gray'le birlikteyim; o böyle şeyler söylemez."

Hayır, sadece o kızın kışına dalar ve onu hamile bırakır, bebekten kurtulacağını umarak onu terk eder. Ben o tür özel bir pisliktim.

İçimden utanç akıyordu ama ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir zaman Rose'un on sekiz yaşında, dünyada tek başına, çıkmaz bir işte çalıştığını düşünmedim - çok korkmuş olmalıydı. Tek düşündüğüm annemin dikkatsiz davranıp hayatımı ve ailemin adını mahvettiğim için ne diyeceğiydi.

Rose siparişlerimizle geri döndüğünde, arkadaşlarımdan biri ona kısa bir sohbet için daha sonra müsait olup olmadığını sordu. Bunu söyleme şekli sırtımı ve onu yumruklamak istedim. Rose onu savunmamı bekleyerek bana şaşkınlıkla baktı ama ben onu görmezden geldim ve Violet'in onun önünde dudaklarımı öpmesine izin verdim. Rose'a bakmadım ama nefesinin kesildiğini duydum ve masamızdan sendeleyerek uzaklaşmasını izledim.

İşte bitti diye düşündüm. İlişkimizin bittiğini biliyordu ve eğer hala bebeği varsa ona bakacaktı. Belki de ona biraz para vermeliyim, diye düşündüm geç de olsa.

"Ne yapmak istiyorsun Gray?" Leah sordu.

geldiği gibi konuştum. "Karımı geri istiyorum."

"Onu hak etmiyorsun," dedi Leah.

"Evet, yemin etti ve yeminini tutacak." boşanma kağıtlarını imzalayacaktım. İmzalayacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Sen de yemin ettin ama tutmadın." "Sana bir ilişkim olmadığını söyledim," diye tersledim.

"Seveceğine ve değer vereceğine söz vermiştin Gray." Leah ayağa kalktı. "Söz vermedin. Evrakları imzala ve bana geri gönder. Arabayı nasıl idare etmek istediğini de söyle. Ona arabanın sende kalmasını söyledim ama sürekli senin evlilik sözleşmeni gündeme getiriyor."

Başımı salladım. "Şu *lanet* evlilik sözleşmesi."

Leah, "Annenin ona bu kadar aşağılayıcı bir şey imzalatmasına engel olabilirdin," diye ekledi.

"Rose imzaladı. Bir sorunu varsa söylemeliydi," dedim duygusuzca, yıllardır söylediğim ve düşündüğüm bir şeydi bu. Ne yazık ki bu bir *alışkanlıktı*.

Leah yumruğunu masama vurdu ve bana ters ters baktı. "On sekiz yaşındaydı, hamileydi, korkuyordu ve senin zengin zavallı kızına aşıktı. İmzalaması istenen her şeyi imzaladı çünkü senin paran onun umurunda bile değildi.

-Hiç anlamadığın bir şey. Bu kağıtlar Rose'un sana hala paranı önemsemediğini söylüyor. Elbette, onu yirmi yıl boyunca barındırdın ve giydirdin; ama ücretsiz bir hizmetçin, dadın, aşçın, kahyan ve fahişen var - bu yüzden bence ödeştiniz."

"Karıma fahişe deme."

"Bunu ben söylemedim Gray; *Rose* böyle hissediyor. Bunlar *onun* sözleri."

İçimde soğuk ve nahoş bir şeyin kaydığını hissettim. "O benim *karım*. Ona asla kendini bir-"

"Diğer herkes yaptı. Annen, kardeşin, lanet Bonnie ve hatta çocukların. Hepiniz ona acınacak ya da görmezden gelinecek bir şeymiş gibi davranıyorsunuz. Ama değil. Belgeleri imzala, yoksa yemin ederim, sahip olduğun her şeyin peşine düşmesi için onu ikna ederim."

Ofisimden çıkıp gitti ve ben kendimi yıllar önce Rose hamileyken hissettiğimden daha büyük bir pislik gibi hissettim.

O gece onu lokantada gördükten sonra, Violet'in beni öptüğünü gördükten sonra onun evine gittim.

Kapı ilk kez çalındığında karavanın kapısını açtı. Üzerinde yırtık pırtık bir tişört ve şort vardı. Gözleri şişmişti. Ağlıyordu. Beni içeri aldı ve onunla zaman geçirdiğim o küçük, pis odanın en ucunda kollarını kavuşturmuş bir şekilde durdu.

Cüzdanımdan on adet yüz dolarlık banknot çıkardım ve seviştiğimiz çekyatın üzerine koydum. "Ben sadece... bunu buraya bırakmak istedim... böylece sen... bilirsin."

Bana üzgün gözlerle baktı. "Ne yapabilirim?"

"İcabına baktır." Çenemi karnına doğru kaldırdım ve bebeğimizi aldıracağı düşüncesiyle içimdeki safranın yükseldiğini hissettim.

Tanrım, o kadar üzgündü ki ona sarılmak, onu sevmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama olmadı. Ailem onu asla kabul etmezdi. Annem çok kızacaktı.

Savunmacı bir tavırla elini karnına götürdü. "Parana ihtiyacım yok," diye fısıldadı, titizlikle temiz tuttuğunu bildiğim karavanın ucuz muşamba zeminine kıvrılan çıplak ayaklarına bakarak. "Ben... Ben iyiyim. Arkadaşım Malou'nun yanına taşınacağım. Savannah'ya yeni taşındı."

"Bak Rose, ne olursa olsun, senden gerçekten hoşlanıyorum." O zaman bile yalan söylediğimi biliyordum. Ondan hoşlanmıyordum; ona aşıktım. Ama bunu söyleyemeyecek, aileme karşı gelemeyecek ve istediğimi alamayacak kadar korkaktım. Başka biriyle asla böyle bir mutluluk yaşayamazdım; bir parçam bunu biliyordu. İşte o buydu. Onunlayken dünya daha güzel görünüyordu. Bunu benim için kimse yapmamıştı.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Ah... sadece parayı al. Gelecek hafta ayrılıyorum."

-Bana baktı ve kalbim acıdı, gözlerinde yaşlar vardı- "Ben oradayken lokantaya gelemiz misin? Lütfen. Gelecek cumartesiden sonra gelebilirsin."

Lanet olsun!

Hayır. Acı çekmesine izin veremezdim. Ona ulaşmak için birkaç adım attım ve onu kucakladım. Bebeği doğuracaktı; doğuracağını biliyordum. Kimseye zarar veremeyecekti.

"Evleneceğiz Rose." Ağzını usulca öptüm.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Hayır. Beni istemediğini biliyorum... ve...."

"Seni seviyorum Rose," diye itiraf ettim, "bir pislik, bir korkak olduğum için çok özür dilerim. Seni seviyorum ve biz bir aile olacağız."

BÖLÜM 11

ROSe

"M Is Rose, bu yediğim en güzel yemektir," dedi B&B misafirlerinden Kyle Adams, yemekten sonra küçük ev yapımı naneli trüf mantarı ile kahve ikram ettiğimde.

Mevcut on iki odadan dokuzu bu hafta sonu doluydu ve ben de meşguldüm. Takdir edilmek ve istenmek, hatta *ihtiyaç duyulmak* iyi hissettiriyordu. Noel neredeyse gelmek üzereydi ve ailemi özlemiştim. Gray'de telefon numaramın olduğunu biliyordum ama aramamıştı. Mesajıma cevap bile vermemişti.

Leah bana onu görmeye gittiğini ve hala gittiğim gerçeğini hazmetmeye çalıştığını söyledi. Ona sürekli beni sevdiğini ve geri istediğini söylediğini anlattı ama o zaman bunu yapacağını biliyordum. Bu onun ilk tepkisi olacaktı. Şimdi, gideli üç haftadan fazla olmuştu ve birkaç gün içinde bensiz mutlu olduğunu fark edeceğini hissediyordum. Bu acı veriyordu ama duygularının bu şekilde gelişeceğini biliyordum. Evliliğimize ve bana olan ilgisizliğini bir sır gibi saklamıyordu.

Willow sonunda aramıştı. Çocuklarımdan biri bana ulaşmaya çalışıyordu ve ben buna minnettardım. Tek umudum bu konuşmanın Jude ile yaptığım konuşma gibi geçmemesiydi. O etkileşimden dolayı hâlâ ham ve yaralıyım.

"Anne, çok üzgünüm," dedi ve ağladığını duyabiliyordum.

"Hayır, bebeğim, hepsi benim suçum. Sen hiçbir şey yapmadın. Bilirsin, bazen çiftler ayrılır, hepsi bu. Baban seni hala seviyor ve

Jude, ben de öyle."

"Üzgün olduğum şey bu değil. Aslında üzgünüm ama daha seni görmezden geldiğim için üzgünüm. Jude ve benim son yıllarda seninle konuşma şeklimiz için çok üzgünüm. Ne zaman bu kadar kötü çocuklar olduk bilmiyorum."

"Siz korkunç çocuklar değilsiniz," diye itiraz ettim. "Bir annenin sahip olabileceği en iyi çocuklarsınız ve hayatımda olduğunuz için şanslı ve minnettarım. Şimdi söyleyin bakalım, okulda işler nasıl gidiyor? Malou'nun doktoruna kızımın New York Üniversitesi'nde tıp okuduğunu söylediğimde çok etkilendi."

Bunun dikkatini dağıtmaya yardımcı olacağını düşündüm ama biraz daha ağladı. "Oh, Willow. Hayır, bebeğim, ağlama. Her şey yolunda ve-"

O sırada erkek arkadaşı Mike telefona geldi. "Merhaba, Bayan Rutherford; nasılsınız?"

"Bana Rose demeni söylemiştim Mike. Willow iyi mi? Tanrım, onu incitecek bir şey mi söyledim? Ona çok üzgün olduğumu söylersin, değil mi? Ben asla-"

"Rose, sen yanlış bir şey söylemedin. Willow üzgün çünkü... şey, çünkü sana karşı biraz kaltakça davrandı."

"Sakın kızıma orospu demeye cüret etme," diye bağırdım.

Güldü. "Keşke annem olsaydın, Rose. Ama gerçek şu ki Willow tam bir sürtük. Jude da sana karşı tam bir pislikti. Willow bunu şimdi anlıyor ve olması gerektiği gibi kendinden dehşete düşüyor."

"Benim çocuklarım öyle değil, Mike-"

"Evet, öyle. Bu yüzden gittin. Kendi gözlerimle gördüm ve sen gittiğinde şaşırmadım ama çocukların ve kocan şaşırdı."

Buna söyleyecek bir şeyim olmadığı için sessiz kaldım. Belki şaşırmamışlardı ama beni *özlediklerinden* şüpheliydim. Jude hiç özlememişti ve Gray varlığını bile fark etmemişti, o halde neden şimdi yokluğumu hissetmeye başlasın ki?

"Rose," dedi Mike.

"Evet, buradayım."

"Noel'de seni görmeye gelebilir miyiz diye soracaktım."

Bunu söylediğinde şok olmuşum. "Ama Atlanta'ya Gray'in yanına gideceğinizi sanıyordum."

"Evet, yani şu anda kocanın ya da Jude'un büyük bir hayranı değilim Rose, alınma. Ama eğer kabul edersen, Willow ve ben tatili seninle geçirmeyi çok isteriz."

Yutkundum. "Mike, Gray-"

"Ya öyle olacak ya da New York'ta kalacağız."

Mike'ın ailesi yoktu ve bu onların yalnız kalacağı anlamına geliyordu. Bunu kabul edemezdim. "Hayır, hayır. Buraya gelmelisin. Arkadaşımın pansiyonunda kalabilirsin. Kışın bile çok güzeldir. Noel haftası çok fazla insan olmaz, sadece iki çift. Güzel bir tatil geçiririz. Size tüm detayları mesaj atarım, siz de ne zaman burada olacağınızı bana bildirirsiniz."

"Teşekkürler Rose. Minnettarım. Willow hâlâ üzgün ama söz veriyorum geri arayacak."

Mike'la yaptığım görüşme sona erdiğinde içimi bir hüznün kapladı. Gray, küçük kızı Noel'i onunla geçirmek istemediği için kalbi kırılmış olacaktı. Tanrım! Keşke onunla konuşabilseydim, ama ararsam ne olacağını biliyordum - Aimee ve.... ile konuşmak zorunda kalacaktım.

Boşanmanın anlamı buydu - Gray'in iletişim bilgilerini çıkarırken kendime sertçe söyledim - başka hiçbir şey olmasa bile çocuklarımız hakkında birbirimizle konuşmak zorunda kalacaktık.

Malou'nun öksürdüğünü duydum ve onu kontrol etmeye gittim. Yatağa, onun yanına oturdum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. *Coq au vin'*imi beğendin mi?"

Malou, "O zengin herifle evlenmeyi çok istiyorsun," diye kıkırdadı. "*Coq au vin*, kışımın kenarı!"

"Angel's Rest B&B'nin yemek seçeneklerini daha gurme hale getiriyorum." Gözlerimi kırıştırdım ve meramımı anlatmak için çok kötü bir Fransız aksanı taklit ettim.

Malou kıkırdadı. "Bugün avukatla konuştum, evi size devrettiklerinde çok fazla gereksiz vergi ödemek zorunda kalmayacaksınız."

Kel kafasını okşadım. Bir ısıyor bir üşüyordu ve ısındığında şapkasını çıkarıyor, durum değiştiğinde tekrar takıyordu. Kanserle yaşamak, vücudunun ısı kontrolünün bozulması anlamına geliyordu.

"Ölmeni istemiyorum," diye fısıldadım.

Elimi tuttu ve sıktı. "Ben de ölmek istemiyorum Çiçekçi Kız, ama bu şekilde yaşayamam. Bir deri bir kemik kaldım ve her şeyim acıyor."

"Kanserden nefret ediyorum."

"Yok artık," diye kabul etti. "Leah'nın Gray ile konuşması nasıl gitti?"

"Gray, Gray'lik yapıyordu." Onu alnından öptüm. "Ama Willow sonunda bana ulaştı. O ve Mike Noel için *buraya* geliyorlar."

"Bu harika Rose. Bebeğinle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Malou hevesle.

Çocuklarım Malou ile tanışmıştı ama bu onlar küçükken *olmuştu*. Onu görmeye hep tek başıma gelirdim ve Malou'dan bizi Atlanta'da ziyaret etmesini istememe rağmen o bunu yapmadı. Ben de zorlamadım çünkü burada, B&B'de onun yanında daha rahattım ve onun da öyle olduğunu biliyordum.

"Erkek arkadaşı iyi bir adam. Psikoloji doktorası yapıyor."

"GED'inle kendine bir bak; evindeki herkes büyük dereceler alıyor. Bununla gurur duymalısın."

Öyleydim ama sorun şuydu ki onlar benimle gurur duymuyorlardı. Kendileri kadar zeki ya da eğitilmiş olmayan annelerinden utanıyorlardı.

"Karavan parkından gelen Siyah ve Beyaz'ın bizim gibi yaşayacağını kim düşünürdü?" Titrediğini hissettim, bu yüzden şapkasını geri taktım ve içine sokulduğundan emin oldum.

"Ölürken beni bir bakımevine göndermeyeceksin, değil mi? Burada, evimde ölmek istiyorum Rose."

Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Bana hayatı pahasına güveniyordu ama kendini zayıf ve yorgun hissettiğinde içine bir şüphe düşüyordu.

"Sormana bile gerek yok tatlım. Bunu sana asla yapmayacağımı biliyorsun." "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Atlanta'ya geri dönsen bile... sadece... emin ol...." Gözleri kapanmaya başladı ve ben bir kez daha alnından öperken o derin bir uykuya daldı. Atlanta'ya geri dönmeyecektim. Malou burada kaldığı sürece onunla birlikte Angel Adası'nda kalacaktım. *Sonrasında* burada *yeni* hayatımı kuracak ve arkadaşşıma saygılarımı sunacaktım.

Odama girdim ve derin bir nefes aldım. Saat yedi civarıydı, belki o saatte Gray telefonunu açardı.

O kadar şanslı değildim.

"Merhaba Rose, korkarım Gray meşgul. Mesajınızı alabilir miyim?" Patronunu sorduğumda Aimee yine o soğukkanlı ve profesyonel halini takındı.

"Ah...evet, teşekkürler, Aimee. Gray'den beni aramasını isteyebilir misin...?" Ona numaramı verdim.

"Serbest kalır kalmaz."

Telefonu kapattım ve aramayacağını biliyordum. Aimee'nin mesajlarını ona verip vermediğinden bile emin değildim. Muhtemelen hayatımı tehdit eden acil bir durum olmadıkça onu rahatsız etmemesini söylemişti.

Yatmaya hazırlanırken Leah beni çağırdı, böylece birkaç saatimi kitap okuyarak ya da boş boş televizyon izleyerek geçirebilecektim. Hafta içi yediden ona, hafta sonu sekizden on bire kadar servis ettiğimiz kahvaltı için mutfak ve yemek odasını hazırladıktan sonra her gece bunu yapmaya başlamıştım. Cuma gecesiydi, bu yüzden fazladan bir saat daha uyuyabilirdim, bu da beş yerine altıda uyanabileceğim anlamına geliyordu. Erken kalkmayı umursamadığımdan değil. Pek iyi uyuyamıyordum ve çalışmak beni hayatımın dönüştüğü dehşet gösterisinden uzaklaştırıyordu.

En azından hayatımı kazanmak zorunda değildim. Pansiyonun ve Malou'nun defterlerini tuttuğum için, onun ve benim iyi olacağımızı biliyordum, Rutherford'lar gibi zengin değil ama rahat.

Çoğu sabah yüzmek için ısıtılmalı havuza gitmeye başlamıştım. Havuzun sıcaklığı ile serin hava arasındaki kontrast hoşuma gidiyordu. Güne başlamak için canlandırıcı bir yoldu.

Telefonumun alarmını kurarken Leah aradı.

"Gray *az önce* aradı ve seninle konuşana kadar hiçbir şey imzalamayacağını söyledi," diye bilgi verdi.

"*Az önce* onu aradım ve asistanı meşgul olduğunu söyledi." Leah inledi. "Mesaj at ona."

"Aradım ama bana hiç geri dönmedi. Gerçek şu ki, Leah, bana *asla* geri dönmedi."

"Bu adam tam bir pislik," diye mırıldandı Leah. "Az önce ona mesaj attım, umarım seni arar. Nasıl gittiğini bana haber ver."

Ona aramayacağını söylemek istedim ama telefonu yüzüme kapattı.

Ancak mucizeler gerçekleşti ve Gray'in adı beş dakika sonra iPhone ekranımda belirdi.

"... Gray, ?"

"Leah aradığını söyledi? Kiminle konuştun?" Sesi sertti. Kibarlık yoktu; aynı, *meşgulüm neden beni rahatsız ediyorsun* tonundaydı.

"Aimee. Meşgul ve sana haber vereceğini söyledi."

"Tamam. Üzgünüm, ben-"

"Gray, Willow beni aradı ve Mike'la Noel'i burada, Angel Adası'nda geçirmek istediklerini, yoksa New York' kalacaklarını söyledi. Evet dedim ama

gafil avlanmış gibi hissetmeni istemiyorum. Onunla ve Mike'la konuşmalısın."

"Noel hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Ne oluyor Rose?"

Dudaklarımı yaladım. "Gray-"

"Sana ulaşmamın hiçbir yolunu bırakmadan gittin."

"Sana günler önce numaramı içeren bir mesaj gönderdim. Bana hiç geri dönmedin."

"Ne?" Hışırtılarını duydum ve sonra tekrar telefona sarıldı. "Lanet olsun. Bunu görmemiştim."

Sanki mesajlarımı *hiç* görmemiş gibi. Kırgın bir insan değildim ya da en azından kırgınlık beslememeye çalışırdım ve sonradan pişman olacağım şeyler söylemekten nefret ederdim. Bu yüzden öfkemi asla bırakmayacak kadar kontrol altında tutuyordum. Ama şu anda içimde bir şeyler koptu.

"Tabii ki görmedin. Mesajlarımı hiç görmüyorsun." "Bu da ne demek oluyor?"

"Aynen dediğim gibi Gray. Willow ve Mike'ın Noel'de benimle olacağını haber vermek için aradım ve ben... biliyor musun? Canı cehenneme. Kızınla konuş ve bu işi çöz. Benden bu kadar."

"Affedersiniz?"

"Evet Gray, benden bu kadar. Hepinizin yanında olmaktan çok yoruldum ama kimse benim yanımda değil. Bilmiyorum-"

"Ben her zaman senin yanında oldum," diye bağırdı. "Hamile kaldın ve ben seninle evlendim. Daha ne istiyorsun?"

Ama kalp tekrar ve tekrar ve kırılabilir.

"Evet Gray, bana *büyük* bir iyilik yaptın. Ama yirmi yıl boyunca *seninle* kalmak, çocuklarını büyütmek, evine bakmak ve sen beni görmezden gelirken yatağını ısıtmak, bence bu *iyiliğin* karşılığını vermek için yeterli, sence de öyle değil mi?"

Bu ben değildim. Kimseyle böyle konuşmadım. İçimde olduğunu bilmiyordum. Malou gurur duyardı. Ben de kendimden oldukça memnun hissediyordum.

"Neler oluyor? Bu sen değilsin. Bunu sana Malou mu yaptırıyor? Ailenle uğraşıyor ki.... yanında biri olsun."

"O ölürken mi?" Şu anda ondan nefret ederek sözünü bitirdim. "Evet, bu onun : Otuz beş yaşında meme kanserine yakalanmak ve otuz dokuz yaşına kadar yayılmasını sağlamak, böylece ölmeden hemen önce beni etrafında tutabilmek. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Hiç kavga etmedik. Onu hiç sorgulamadım. Barış yaptım. Ama geri adım atmak ve taviz vermek zorunda kalan kişi olmaktan çok yorulmuştum. Hiç duyulmamaktan ya da görülmemekten yorulmuştum.

"Yanlış söyledim Rose. Özür dilerim. Malou nasıl?" "Sanki umurunda, Gray."

Öyle olduğunu söylememe nezaketini gösterdi çünkü öyle olmadığını biliyordum.

"Bunun seni nasıl etkilediğini önemsiyorum Rose," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Sen nasılsın?" "İyiym. Leah seninle görüştüğünü söyledi. Ah... bana ne yaptığını haber ver araba ile yapmak istiyorum."

"Parası ödendi Rose. Sende ."

"Sigortasını karşılayamam ve Malou'nun kamyonu bende."

"Sigortanı ben ödeyeceğim."

Ben ödeyeceğim. Bunu hep söylerdi. Benim paramı. Asla bizim değil. Asla biz değil, hep ben ve ben. Yirmi yıl bu adamla kaldım, yirmi yıl daha kalabilirdim ve bu ne büyük bir kayıp olurdu.

Ayrılmakla doğru kararı verdiğimi anlamak için ihtiyacım olan tek kanıt bu konuşmaydı.

Üç haftadır benimle ilk kez konuştuğunda bana bağıırıyor, arkadaşımı beni burada tutmak için ölmekle suçluyor.

"Hayır. Arabayı al. Onu kullanmayacağım." "O zaman yak şu lanet şeyi."

"Onu satıp parasını sana gönderebilirim," diye teklif ettim. "Burada ne satılır bilmiyorum ama-"

"O kadicık para umurumda bile değil. Ve bana lanet olası beş bini geri ödemene gerek yok."

İç çektim. *Geri öde. Yirmi yıldır evliyiz, benim param senin parandır* diyebilirdi *ya da bunun* dışında herhangi bir şey. Beni hep *öteki* olarak gördü, hayatının ya da dünyasının bir parçası olarak değil. Toplum içinde özel günlerde kutusundan çıkarılan bir eş. Yatağın içinde becerdiği bir eş. İyi bir seks hayatımız vardı ama bu *aşk* değildi, öyle değil mi? Onun saygısına sahip değildim; bunu hep biliyordum ama saygısına sahip olmadığım sürece sevgisine de sahip olamayacağımı *anlamam* yıllarımı almıştı. Her ilişkide bu ikisi el ele gider.

"Başka bir şey var mı?" Üzgün ve yorgun bir şekilde sordum.

"Evet, kıcını kaldırıp eve dönebilirsin Rose. Senden boşanmayacağım."

Kendime yaptığım tüm uyarılara rağmen göğsümde umut çiçekleri açtı. "Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum. Zaten herkes asistanımla yattığımı düşünüyor, boşanırsak bunun doğru olduğunu düşünecekler."

Umut buruştu. "Yani, insanlar bir ilişkin olduğunu düşünmesin diye geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Neden geri döndüğün umurumda değil, sadece geri dön."

Bana saygı duymadı. Duygularıma saygı duymadı. Kalbime saygı göstermedi. İçimdeki her şey ölmek isterken ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü bu acının şiddeti beni paramparça ediyordu.

"Rose, biz evliyiz. İki çocuğumuz var. Eve gel ve konuşalım, yanlış olduğunu düşündüğün şeyi nasıl düzeltebileceğimizi bulalım?"

Bozuk olduğunu düşündüğüm şey mi?

Telefonu duvara fırlatmak istedim. Öfkeliydim. Ama daha güçlü olan, evliliğimin *bittiğini* nihayet anladığımda hissettiğim derin, derin kederdi.

Başarısız bir şekilde sahip olmamaya çalıştığım tüm umutlar bir rüyaydı. Hiçbir şey değişmemişti. Gray ben yokken beni özlememişti. Kalbi kırılmamıştı. Kızgındı. Karısını geri istiyordu, Rose'u değil, Bayan Rutherford'u. Siktir et!

"Evliliğimizde bir sorun olduğunu düşünmüyor musun?" Ses tonum olmasını istediğimden daha sertti.

"Hayır," dedi hemen. "Evliliğimiz gayet iyi. Her zaman yaptığın gibi aşırı tepki veriyorsun. Lütfen bana seni aldattığımı düşünmediğini söyle."

Öyle mi düşünmüştüm? Hayır, düşünmedim. Ama gerçek şuydu ki bana ve evliliğimize saygı duymuyordu, o halde neden Aimee ya da başka bir kadınla yatması? Aldatsa da aldatmasa da bu evliliğimizin durumunu değiştirmiyordu.

"Aşırı tepki vermiyorum Gray. Ancak *sonunda* tepki veriyorum." Duygularımı onaylamıyordu, bu yüzden bunu kendim yapmalıydım; aksi takdirde ona geri dönecek ve tekrar mutsuz olacaktım. "Artık seninle evli olmak istemiyorum."

"Hayatını nasıl yaşayacaksın Rose? Paran yok, eğitimin yok. Peki ne bok yiyeceksin?"

Bugünümle birlikte geçmişimin de parçalandığını hissettim. Bunca yıl bekledim ve hatta bazen beni bir eş olarak gördüğüne inandım, ama asla görmedi. Beni kendisinden aşağı, parasız ve eğitimsiz olduğum için onunla birlikte olan biri olarak görüyordu. Leah'ya para istemediğimi söylemiştim ama bir yanımda Gray'in eski karısını, çocuklarının annesini istemeyeceğini düşünmüştü.

Rahat edebilmem için biraz para almamda ısrar ederdi. Bunu bilmem gerekirdi. Anne Rutherford bana evlilik öncesi anlaşmanın sağlam olduğunu defalarca söylemişti ve Gray buna uymak istiyor gibi görünüyordu.

Ben konuşmayınca sesi yumuşaklaştı, kandırmaya başladı. Ben de buna aşınaydım. Genelde önemsendiğimi hissederdim ama şimdi manipüle edildiğimi hissediyordum. "Rose, eve gel bebeğim. Ait olduğun yer burası."

Çekip gitmenin nasıl bir güç gerektirdiğini asla bilemeyecekti çünkü çekip gittiğime bile inanmıyordu. Sinirlendiğimi düşündü. Beni bunca yıl tanıdıktan sonra, beni *gerçekten* tanımıyordu. Hayatta kalmam için gerekli olmasaydı gitmezdim.

Ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Evliliğimizde mutlu değilim Gray. Seninle mutlu değilim. O kadar mutsuzum ki her gece yatağa ölmek isteyerek giriyorum ve her sabah keşke ölseydim diyorum. Korkarım bugünlerde seninle kalırsam, bu dileğimi gerçeğe dönüştüreceğim."

"Seni intihar etmek isteyecek kadar mutsuz ettiğimi mi söylüyorsun?" Sesindeki öfke telefondan dışarı taştı.

"Bu *seninle* ilgili değil. Bu *benim* nasıl *hissettiğim* ile ilgili."

"Biliyor musun Rose, sana her şeyi verdim. Harika bir ev ve istediğin her şeyi ve teşekkürün bu mu? Kendini öldürmek isteyecek kadar berbat bir koca olduğumu söylüyorsun. Peki, ne yapmak istiyorsan onu yap. Lanet kağıtları imzalayıp göndereceğim. Araba ve beş bin dolar sende kalsın. Bunu hak ettin."

Telefonu kapattı.

Alarmımı kurdum, telefonumu şarj olması için komodinin üzerine koydum ve yattım.

Karanlıkta, gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

BÖLÜM 12

Gri

"Aimee," diye kükredim.
Saat geç olmuştu ama biz hala ofisteydik ve son teslim tarihi yaklaşan bir ihaleyi bitiriyorduk.

Kafasını içeri uzattı. "Neredeyse bitti, on dakika içinde onay için size e-posta ile gönderebilirim."

"Bugün karım mı aradı?"

"Eski karım mı demek istiyorsun?" Gülümseyerek içeri girdi.

Bu kadından gerçekten nefret etmeye başlamıştım. "Bugün *karım* mı aradı?"

"Evet." Gözlerini devirdi.

"Mesaj bıraktı."

Aimee omuz silkti. "Her zaman öyle yapar."

"Mesaj neydi?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Hep aynı şey. Beni aramasını söyle."

"Neden bana söylemedin?"

Kıkırdadı. "İlk başladığımda Gray, ne zaman söylesem homurdanıyor ve keşke bu kadar çok aramasaydı diyordun. Ben de sana söylemeyi bıraktım."

"Ama sana onun gittiğini söyledim, yani bunun önemli olduğunu biliyordun," diye suçladım. "Sana söylememek için daha fazla sebep var."

Aimee'nin suçu olmadığını fark ettim. Bu *benim hatamdı*. Hayatımdaki herkese karımı becermeleri için *açık çek* vermiştim.

"Bir daha aradığında hemen bana haber ver. Aslında, telefonumu yeniden yönlendireceğim, böylece bundan sonra aramalarımı kendim alacağım."

"Gray, ben senin asistanınım; bu benim işim-" diye itiraz etti.

"Artık cep telefonu aramalarımın cevap vermek zorunda değilsin." Telefonumu elime aldım ve uzun saatler çalıştığımız için ayarlanmış olan çağrı yönlendirmeyi kaldırdım. Çocuklarım aradıklarından daha çok mesaj atarlardı, bu yüzden bana ulaşmak istediklerini hiç kaçırmazdım. Ama görünüşe göre Rose'un mesajlarını görmezden gelmişim çünkü işe yaramaz bir kocaymışım.

"Gray? Sen iyi misin?" Aimee'nin endişesi sinirlerimi bozdu.

"Hayır, Aimee, değilim. Karımı eve geri getirmeye çalışıyorum, bu yüzden o aradığında bana haber vermemen bir işe yaramıyor."

Aimee içini çekti. "Haftalar önce gitti Gray."

Çenem gerildi. "Lütfen o ihaleyi gönder; ekipteki herkese haber vermeyi unutma, böylece hepsi görüşlerini bildirebilir. Teşekkürler, Aimee."

Rose'u aradığında zaten öfkeliydim ve sonra sinirlerimin kontrolden çıkmasına izin verdim. Kimsenin bana karımla üç hafta sonra yaptığım ilk konuşmanın iyi gitmediğini söylemesine ihtiyacım yoktu. Aksine, beni terk etme kararı konusunda daha iyi hissetmesine yardımcı olmuş olabilirim.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Rose'a ihtiyacım vardı.

Neden eve gelmedi ki? Sadece ona sarılmaya ihtiyacım vardı ve....

Utanç içinde başımı eğdim. Ona bağurdım. *Seni seviyorum, eve gel* demek yerine, gidip kendini becerebileceğini söyledim.

Çaresiz hissederek Holden'ı aradım.

"Onunla konuştum."

"Ve?"

"Sanırım kendimi biraz daha lanetlemiş olabilirim."

"Aferin oğlum," dedi alaycı bir tavırla. "Ne dedin sen?"

Ona özetini verdim.

"Vay canına! Büyük oynuyorsun ve belli ki karın eve gitmiyor."

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Holden."

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz, bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. "Gray, karını geri mi istiyorsun?"

"Evet."

"O zaman erkek ol ve onu görmeye git. Ona nasıl hissettiğini söyle. Ve bunları yapmadan önce, bu kadına haksızlık ettiğinizi anlayın. *Eğer* ve büyük bir *eğer*...

Seni affederse, bunu düzelteceksin. Aksi takdirde, maddi olarak rahat olmasını sağlar ve onu kendi haline bırakırsınız."

Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama küçük kardeşim benden daha bilge olmuştu.

"Onsuz nefes alamıyorum," diye itiraf ettim göğsümü ovuşturarak. Rose olmadan olmak acı veriyordu. Çok acıtıyordu!

"Bunu öğrenmek zorunda kalacaksın çünkü o bunu hak etmiyor."
_"

"Ne zaman Rose'un bu kadar hayranı oldun?" *Haklı* olduğu için ona kızarak alay ettim.

"Yıllar önce. Ne zaman birlikte olsak, onun size nasıl baktığını ve Bonnie'nin nasıl bakmadığını görsem, bunu başardığınızı biliyordum. Pazar gününe kadar böyle altı yolla siktiğine inanamıyorum."

Kardeşim tarafından azarlanmam bittikten sonra Willow'u aradım. Mike'ın ne Jude'u ne de beni görmek istemediğini ve gerçekten de Noel için Angel Adası'na gideceklerini söyledi.

"Bu iyi, tatlım," dedim ona.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Annenin tatilde yalnız kalmasını istemiyorum. Bana Malou'nun pansiyonunun detaylarını gönderebilir misin?"

Bilgileri aldıktan sonra Angel Adası'nı ve Angel's Rest Bed & Breakfast'ı araştırdım. Web sitesindeki fotoğraflar, Rose'un beni kendisine katılmaya ikna etmeye çalışırken verdiği coşkulu tavsiyeleri doğrulayan çarpıcı bir manzara sunuyordu.

Malou onun *en iyi* arkadaşıydı, aslında ailesiydi ve ben onu tanıımıyordum çünkü tanımaya zahmet etmemiştim, çünkü Rose'un hayatındaki insanları benimle tanışmadan önce tanımamıştım. Onun ihtiyaçlarını görmezden gelmek *bir alışkanlık* haline gelmişti. Ne zaman başladığını bilmiyordum ama Rose daha iyi bir Bayan Rutherford olmak için çalıştıkça, görünüşe göre ben de daha büyük bir pislik olmak için çalışıyordum.

O gece yatağıma uzandığımda Rose'un eski telefonunu çıkardım. Şifresi yoktu. Bunu önerdiğimde, saklayacak bir şeyi olmadığını ve bunun sadece bir baş belası olacağını söyleyerek gülmüştü.

Telefonunu silmediğini görünce rahatladım ve keşke daha önce baksaydım dedim.

Mesajlarına baktım, benden ve çocuklardan gelen pek çok cevapsız mesaj vardı.

Fotoğraflarına baktım. Ailesinin hepsi vardı, kendisi yoktu. Bir selfie bile yok. Rose sosyal medyada yer almıyordu ve sadece anılarını saklamak için fotoğraf çekiyordu.

E-postasını inceledim ve nadiren kullandığı belliydi çünkü bazı spam'ler dışında boştu. Hayatını bir araya getirmenin bir yolu olarak uygulamaları açıp kapattım.

Tekrar Gmail uygulamasına girdim ve klasörlerini taramaya başladım. Bir tanesinin adı sadece "*Benim*" idi. İçine baktım.

Gözlerim bir konu satırına takıldı: *Yine Görünmez Hissetmek.*

E-postayı açtım ve gözlerimi kocaman açtım.

Sevgili Dr. Mercer,

Yine oldu ve bu yüzden size bu e-postayı gönderiyorum. Yarın bir randevumuz olduğu için çok rahatladım.

İşçi Bayramı hafta sonuydu. Ve bir kez daha, ailece gelmiştik. Barbekü yaptık. Gray iş yerinden insanları davet etti. Asistanı da oradaydı. Aldatmadığını biliyorum ama onunla çok zaman geçiriyor ve gerçek şu ki herkes onunla yattığını düşünüyor. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Jude yine benimle dalga geçti. Bu sefer karıştırdığım ünlü bir alıntıyla ilgiliydi. Yine üniversite diplomamın olmamasıyla ilgiliydi.

Dün gece banyoda hapları dizdim. Yirmi tane saydım. Neredeyse yarım saat boyunca onları izledim. Bu sefer tüm Ambien'leri attım. Çok fazla baştan çıkarıcı, biliyor musun?

Kendi bedenimde yok oluyormuşum ve kimse beni göremiyormuş gibi hissediyorum.

Bugün için onaylama sözleri: Hayatımdaki değişiklikleri zarafet ve cesaretle karşılayabilecek güce sahibim.

Yarın görüşürüz.

Saygılarımla,

Gül

Dr. Mercer'dan bir cevap geldi.

Sevgili Rose,

Bunu yazdığınıza sevindim. Kendine zarar verme düşüncesi aklına her geldiğinde, hemen duygularını yaz, onları açık hale getir. Beni istediğin zaman arayabilirsin.

Olumlamalarınızı hatırladığınızda, hayatınızda yapmak istediğiniz değişiklikleri gerçekleştirebilecek kadar güçlü olduğunuzu garanti edebilirim. Yarın daha fazla konuşalım.

Saygılar,

Dr. Marlene Mercer

Kendini öldürmek istediğini söylemişti ve ben de sadece beni suçlu hissettirmeye çalıştığını düşünerek sinirlenmiştim. Ama bunu o kadar çok düşünüyordu ki, terapisti ondan bu tür duygulara kapıldığı her seferinde yazmasını istemişti.

Okurken kalbim küt küt atmaya başladı.

Konu: Yine oldu Sevgili Dr.

Mercer,

Malou dün bana ayları olduğunu söyledi, yılları değil. Bunu sindirmeye çalışıyorum ama duygularım onun savaşının gölgesinde bencilce hissediyor. İçim parçalanırken ona bu konuda nasıl destek olabilirim?

Keşke kanser olan ben olsaydım da o yaşayabilseydi. Keşke ben ölüyor olsaydım. O yaşamayı benden daha çok hak ediyor. Dün araba kullanırken, bırakmanın nasıl olacağını düşünüp durdum. Herkes bunun bir kaza olduğunu düşünürdü. Kimsenin bilmesi gerekmezdi.

Gray umursar mıydı? Çocuklar umursar mıydı? Bilemiyorum. Üzüleceklerinden eminim ama bir süre sonra mutlu olacaklarını, benden kurtuldukları için mutlu olacaklarını da düşünüyorum. Böyle hissettiğim için korkunç bir insan mıyım?

Yakında kırk yaşıma giriyorum. Sanki altımdaki zemin kayıyor ve ben nereye adım atacağımı bilemiyorum.

Saygılarımla,

Rose

Ekranı görebilmek için gözyaşlarımı silmek zorunda kaldım.

Konu: Randevuların iptali Dr.

Mercer,

Dün 20. yıldönümümüzdü. Gray'den tek bir kelime bile duymadan geldi ve geçti. Ne bir onay, ne bir tanıma. Sanki bir evi paylaşan yabancılar gibiydik. Hamile kaldığım için, hayatımızın gidişatını geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğim için beni affedip affetmediğini merak edip duruyorum.

Kendimi Gray'den, çocuklarımdan, kurmak için çok çalıştığım hayattan kopmuş hissediyorum. Hiçbir anlamı yok. Gitmeye karar verdim. Planladığım gibi Malou ile kalacağım. Biraz para alacağım ama evlilik sözleşmesini biliyorsun, hayatta kalmama yetecek kadar. Param olur olmaz seninle teleterapi ayarlayacağım. Bunun için gerçekten üzgünüm.

Saygılarımla,

Rose

Dr. Marlene Mercer'dan gelen cevabı okudum.

Sevgili Rose,

Gelecekteki tüm randevularımızı teleterapiye çeviriyorum. Ödeme konusunda endişelenmeyin. Bunu ileride halledebiliriz. Haftalık randevularımıza devam edeceğiz. Saati değiştirmeniz gerekirse bana haber verin.

Seninle gurur duyuyorum. Olman gereken kişi olduğun için kendinle gurur duymalısın.

Çarşamba günü konuşalım. Ondan önce bana ihtiyacınız olursa arayın ya da mesaj atın. Bana her zaman ulaşabilirsiniz.

Saygılar,

Dr. Marlene Mercer

Rose'un terapistinin hastası için para almadan onu görmeye devam edecek kadar endişelendiği belliydi. Durum bu kadar berbattı ve bugün Rose ile konuştuğumda muhtemelen durumu daha da kötüleştirmiştim.

Dr. Marlene Mercer'ı araştırdım. Yakınlarda bir muayenehanesi vardı. İnternette randevu aldım ve neyse ki ertesi gün otuz dakikalık bir tanışma seansı için boşluğu vardı.

Rose'la konuşmaları hakkında bana bir şey söylemeyeceğini biliyordum ama karımla ilgileniyordu ve belki de hayatta tuttuğu kadını hak eden daha iyi bir insan olmama yardım edebilirdi. Bu bana Rose'un terapisi için ödeme ayarlama şansı da verecekti.

Ertesi gün, Aimee'ye izinli olduğumu bildirdikten sonra sabah erkenden çocukları aradım. İşi düşünmek ya da asistanımın özlem dolu bakışlarına katlanmak istemiyordum. Verimli EA'mı hayatımdan nasıl çıkaracağımı bulmam gerekiyordu. Sanki karımın artık beni terk ettiğini ve onunla birlikte olabileceğimi söylememi bekliyormuş gibi kendini beğenmiş bir hali vardı.

Tanrım!

"Size birkaç ekran görüntüsü gönderdim. Bunlar annenin terapistine gönderdiği e-postalar," diye açıkladım Willow ve Jude'a telefonda. "Ne zaman... anneniz kendini zayıf hissettiğinde."

Rose'un terapistine gönderdiği e-postaları çocuklarla paylaşıp paylaşmamayı tartıştım ve paylaşmam gerektiğine karar verdim. Rose'un mahremiyetini zaten ihlal etmişim ve bu *onların* da benim gibi, bize bakan ve daha iyisini hak eden bir kadınla ne kadar kötü bir ilişkiye girdiğimizi görmelerine yardımcı olacaktı.

"Zayıf mı?" Jude şaşkınlıkla sordu.

Willow, "Aman Tanrım," diye bağırdı ve e-postaları okumaya başladığını tahmin ettim.

Onlara on dakika verdim ve görüntülü görüşmeye geri döndüklerinde Jude ağlıyordu. "Biriyle konuşuyordum ve görünüşe göre anneme bok gibi davranıyormuşum çünkü kendi güvensizliklerimle başa çıkmaya çalışıyormuşum. Benim... ne bir mazeretim ne de daha iyi bir açıklamam var. Bazen çocuklar bunu yapar, duygularının acısını ebeveynlerinden çıkarırlar."

"Mike, izin verdiği için hepimizin ona böyle davrandığını düşünüyor ve... bu onun hatası değil, çünkü annem ailesine ona saygı duymayı öğretmek zorunda kalmamalı. Annemin kendini öldürmek istediğine inanamıyorum," diye burnunu çekti Willow.

"Ve ben de onu sürekli küçük hissettiren bir pisliğim," diye hıçkırdı Jude. "Bunu ona nasıl telafi edebilirim baba? Nasıl?"

"Hepiniz, konusunda sizi yendim," diye yorgun bir şekilde anons ettim ve onlara Rose ile yaptığım telefon görüşmesini anlattım.

Willow, "Vay canına, baba, gerçekten çuvalladın," diye onayladı.

"Ne yapacağız şimdi?" Jude sordu.

Bir plan hazırlıyordum ama son şeklini vermek için birkaç ihtiyacım vardı.

"Anneni ne kadar sevdiğimizi ve ona ne kadar değer verdiğimizi göstererek eve getireceğiz."

BÖLÜM 13

ROSe

I Dr. Mercer'la görüşmemi bitirdim ve doğruca mutfağa gittim.

Kış mevsimi Angel Adası'nda durgun ama Angel's Rest B&B nedense yüzde yetmiş doluluk oranına ulaşmıştı. Bu iyi bir haberdi çünkü gelire ihtiyacımız vardı. Malou'nun çalışamaması ve takvimin bazı bölümlerini bloke etmek zorunda kalması nedeniyle geçtiğimiz aylar biraz kasvetliydi.

"Bu kadar güzel kokan ne?" Edgar mutfağa girerken ellerini birbirine sürttü.

"Az önce fırından elmalı turta çıkardım; biraz soğuması için on dakika bekleyebilirsen kayabilirsin," dedim.

Kahvaltı köşesine oturdu. Edgar yirmi yaşındaydı, çocuklarımın yaşlarındaydı ve ona bebeklerime davrandığım gibi davranıyordum. Tamirci olmak için okuduğu devlet üniversitesine giderken ufak tefek işler yaparak para kazanıyordu. Bu arada adanın etrafındaki işlere yardım ediyor ve pansiyon için bulunmaz bir nimet oluyordu.

Önüne bir dilim sıcak elmalı turta ve eriyen ev yapımı vanilyalı dondurma koydum. Neşeyle içine daldı. Turtadan bir ısırık aldı ve inledi. "Bayan Rose, siz harika bir aşçısınız. Bunu Bayan Malou'ya söylemeyin ama onunla aranızda gece gündüz fark var. Çocuklarınız yemeklerinizi özlüyor olmalı. Okul başladığında buraya eskisi kadar gelemeyeceğimden eminim."

"Kış dönemi için hazır mısın?" Bir fincan çay ile köşede karşısına otururken ona sordum.

Başını salladı. "Evet."

"Evdeki durumun nasıl Edgar?" "Hiçbir şey," dedi savunmacı bir tavırla.

Kuzeni Lilah bana Edgar'ın kendisinde kalmak zorunda kalabileceğini çünkü ev sahibinin kirayı artırdığını ve bunu karşılayamayacağını söylemişti. Lilah'nın evi küçüktü ve yanında zaten bir bebek vardı. Edgar oturma odasının küçük zemininde uyumak zorunda kalacaktı; kanepesi yeterince büyük değildi. Bir yandan ders çalışmak zorundayken bunu yapmak hiç de elverişli değildi.

"Evinden mi atılıyorsun?"

"Ben iyiyim. Şimdi bilmek istediğim şey bir daha ne zaman çamurlu tarta yapacağın çünkü geçen hafta yaptığın hala yediklerimin en iyisi."

"Ne kadar paraya ihtiyacın var?" Ben sordum.

"Bayan Rose, paranızı almayacağım." Edgar sessizce yedi.

Yatak odama gittim ve yanımda on tane yüz dolarlık banknot getirdim. Turtasının yanına koydum.

"Bayan Rose?" diye nefes nefese kaldı.

Paraya benden daha çok ihtiyacı vardı. Şu anda hiçbir masrafım yoktu. Yemek ve pansiyon masraflarım B&B hesabından karşılanıyordu ve görünüşe göre Gray arabamın sigortasını da ödüyordu.

"Al şunu."

"Bayan Rose, cömertliğiniz için minnettarım ama-"

"Sen Malou'nun öz oğlu gibisin, o yüzden bunu kabul edeceksin. Malou öğrenirse endişelenir. O ölüyor ve şimdi senin için endişelenmesini mi istiyorsun?" Anlaşılan gerektiğinde nasıl duygusal şantaj yapacağımı biliyordum, diye düşündüm, kendimi etkileyerek. Bunu çocuklarıma da düzenli olarak yapmalıydım, belki onlar da bana daha iyi davranırlardı. Ama sonra, *kendi* çıkarlarım için kimseyi manipüle edemezdim. Aptal ben!

Edgar parayı alırken gözleri yaşarmıştı. "Size geri ödeyeceğim, Bayan Rose."

"Bunu evin etrafındaki şeyleri tamir ederek yapabilirsin. Malou çivi çakmayı ve kuru duvara yama yapmayı biliyordu; ben bunların hiçbirini bilmiyorum. Bu yüzden bir tamirciye ihtiyacım var ve o da sensin."

"Her şeyi, Bayan Rose. Sizin için *her şeyi* yaparım."

"Güzel. O zaman Angel's Rest B&B'nin resmi tamircisi sensin ve bu da avansın, geri ödemen gereken bir şey yok."

Çatalını bıraktı ve yanıma geldi. Eğildi ve bana sarıldı. "Siz bir meleksiniz, Bayan Rose."

Kolunu tuttum ve başını okşadım.

"Her şey yoluna girecek, Edgar. İşler genellikle yoluna girer."

Bana gülümsedi. "Yakacak odunları getirsem iyi olacak."

Onun gidişini izledim ve bir kez daha buranın benim yeni evim olduğundan emin oldum. Burada beni gören ve takdir eden insanlar vardı. Yemeklerime iltifat ediyorlardı. Beni hafife almıyorlardı. Görünmez olmamak iyi hissettiriyordu.

Angel Adası'nda benimle konuşan misafirlerim vardı. Malou vardı, ölmek üzere olmasına rağmen elimi tuttu ve kara mizah anlayışıyla beni güldürdü. Küçük kızı Grace'e aşık olduğum Lilah ve çok iyi bir çocuk olan ve kuzeninden başka kimsesi olmayan Edgar vardı.

Atlanta'da olsaydım, şu anda evde tek başıma Gray'i bekliyor olurum. Burada, akşam yemeği için sekiz kişilik masayı hazırlamakla meşguldüm.

Bütün işlerle birlikte kuzu kızartıyordum. İnsanlar yemeğimin tadını çıkarırdı ve ben unutulduğum için yemek soğumazdı.

Şarap kadehlerinin dolu olduğundan ve ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olurken konuşmalarını dinlerdim. Tartışmalarına beni de dahil ederlerdi ve kendimi onlardan daha az önemliymişim gibi hissettirmezlerdi.

Yemekten sonra Malou'nun yanına gittim ve bir şeyler yediğinden emin oldum. Uyuyana kadar yatağında oturup kötü televizyon seyrettik.

O gittiğinde dünyamdaki ışık sönecekti. Atlanta'dan ayrıldığımdan beri ışık zaten biraz azalmıştı. Sadece parlak yeni bir hayat kurmam gerekecekti ve kurdum da. Gray ile yaptığım konuşmadan sonra, ayrılma kararımın onaylandığını hissettim. Beni geri istemesinin nedeni insanların ne diyeceğiydi, *beni* istediği, sevdiği için değil.

Beni nasıl aldatmadığını anlatma ihtiyacı bile hissetmedi; sadece buna inanmamı bekledi. Neden? Örnek bir koca değildi ve *herkes* onun Aimee ile yattığını düşünüyordu. Yine de beni rahatlatacak bir ilgi ya da alaka gösterilmedi.

Konuşmadan çekip gitmekle bencillik edip etmediğimi merak ediyordum. Gerçek şu ki, onunla konuşabileceğimi hissetmiyordum çünkü bunun ne kadar tatsız olacağından korkuyordum. Ve tatsızlıklarla buraya kadar gelmiştim!

Sadece huzurlu olmak ve yatağa girdiğimde hayatıma nasıl son verebileceğimi düşünmemek istiyordum. Bu sonbaharda neredeyse düzenli olarak Dr. Mercer'a e-posta yazdığım karanlık günlerdi, böylece kendimle başa çıkabilirdim.

Dr. Mercer bana kimseye bir şey borçlu olmadığımı, sadece kendime borçlu olduğumu söylemişti. Bu yüzden, eğer evden çıkmak bana daha güvenli geliyorsa, bunu yapmalıydım. Gray ile kendim için konuşmak istiyorsam konuşmalıydım, o istediği için değil. Bana bencil olmanın bazen kötü bir şey olmadığını, benim yaptığım gibi kendimizi tamamen ele vermemenin aslında kendimizi korumak için iyi olduğunu söyledi.

BÖLÜM 14

Gri

"Rose hakkında seninle konuşamam," dedi Dr. Mercer. Nazik bir yüzü ve yatıştırıcı bir tavrı olan uzun boylu Afro-Amerikan bir kadındı. Aynı zamanda sert ve saçma sapan biriydi.

"Biliyorum. Ama umarım bana yardım edebilirsin. Çünkü ben kayboldum." Başını salladı. "Pekâlâ. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Karım beni terk etti," diye başladım ve sonra ona her şeyi anlattım, kelimeler ağızımdan dökülüyordu. Ona etrafımdaki herkesin evliliğini nasıl berbat gördüğünü ve benim ne kadar harika bir karım ve evliliğim olduğunu düşündüğümü anlattım. Rose'la yaptığım son telefon görüşmesinde nasıl bir pislik olduğumu; intihar etmeyi düşünen karımı nasıl görmezden geldiğimi hazmetmekte zorlandığımı anlattım.

"Anlamadığım şey, gitmeden önce neden benimle konuşmadığı," diye itiraf ettim.

"Sence neden yapmadı?"

Bunu düşündüm ve dudaklarımı büzdüm. "Son birkaç yıldır *çok fazla* bulunmadım. Aslında son birkaç yıldır. Belki de... yapamayacağını hissetti?"

"Geçmişte seninle bir şeyler hakkında konuşmaya çalıştı mı?" "Sanırım denedi. Yani, evet, denedi."

"Nasıl gitti?"

Yutkundum. Nereye varmaya çalıştığını biliyordum. "Onun sorunlarına bir baş belası ve kendi başına çözmesi gereken bir şeymiş gibi davrandım."

Dr. Mercer beni izledi. "Bunu bilmek sana nasıl hissettiriyor?"

"Utaniyorum."

"Ve?"

"Onu geri alamayacağımdan korkuyorum. Onu sonsuza dek kaybettiğimden; onu kaybetmeyi hak ettiğimden."

Dr. Mercer bazı notlar aldı ve sonra bana baktı. "Karınızdan boşanmak istemediğinizi söylüyorsunuz. Bana bunun nedenini açıklayın."

"Onu seviyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerimi kırptım.

"Ben... onu seviyorum."

"Evet. Ama bu sizin için ne anlama geliyor? Karınızı *sevmek* ne anlama geliyor?"

Bunu düşündüm ve içinde bulunduğum cehenneme rağmen yüzümde bir gülümseme oluştu. "Beni güvende hissettiriyor. Yatağa uzandığımda ve o yanımdayken kendimi sakın hissediyorum. En kötü günümü bile geçirebilirim ama onun yanımdayken her şey uçup gidiyor."

"O senin güvenli alanın." "Evet," diye kabul ettim.

"Peki, sorunları ya da endişelerini dile getirdiğinde ne oluyor?"

"I...." Ne dediğini ve benim ne yaptığımı fark ettiğimde iç çektim. "Bundan hoşlanmıyorum çünkü güvenli alanımı elimden alıyor. İstemediğim bir çatışma ortamı yaratıyor. Rose ile barış içinde olmak istiyorum. Etrafımda çatışma var ve yatakta karımın kollarımda olmasını, beni sevdiğini söylemesini istiyorum, bana hayatının ne kadar zor olduğunu anlatmasını değil."

"*Yatak* deyip duruyorsun. Eve geldiğimde ve onunla yattığımda. Ben yataktayken. Seksten mi bahsediyorsun?"

Bir elimi yüzümün yan tarafına sürttüm. "Evet, kısmen. Seks hayatımız her zaman harika olmuştur. Yirmi yıl oldu ve hâlâ haftada üç kez seks yapıyoruz. Eskiden öyleydi. Geçtiğimiz aylarda daha az oldu, aslında hiç olmadı."

"Ne oldu?"

"Misafir odasında daha sık uyumaya başladım. Geç saatlere kadar çalışma odamda çalışıyor ve onu uyandırmamak için orada uyuyordum."

"Her zaman çok çalışıyordun, peki neden şimdi ondan uzakta uyumaya başladın?"

Omuz silktim. "Onu rahatsız etmek istemedim."

"Herkesin asistanınızla yattığınızı düşündüğünü söylediniz. Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır," diye şiddetle itiraz ettim. "Hem de hiç. Anlamıyorsunuz. Rose'dan başkasıyla asla seks yapmam. Yapmak da istemiyorum. O benim güvenli alanım ve benim için öyle."

Dr. Mercer birkaç not daha aldı.

"Herkesin karınızı görmezden geldiğinizi gördüğünü söylüyorsunuz. Öyle mi?"

Bunu gördün mü?"

"Artık biliyorum."

"Bir de bana sor. Onu nasıl görmezden geldin?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Soru üstüne sorulara verdiğim yanıtları düşünmek zor bir işti. Tüm cevaplara sahip değildim ve sahip olduğum cevaplar karıma ne kadar kötü davrandığımı gösterdiği için kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

Dr. Mercer ile geçirdiğim birkaç dakika içinde neler öğrendiğimi açıklıyordu. Rose benim güvenli alanımdı, bu yüzden herhangi bir sorunu ya da sorunu olmasına izin verilmiyordu. Benimle ilgilenmek ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için orada bulunan bir oyuncak bebek olması gerekiyordu ve bu bittiğinde ben yoluma gidiyordum, ya o? Kendini öldürmeyi düşündü çünkü *ben* onun güvenli alanı değildim. Bana neler olduğunu anlatmasına izin vermedim. Onunla her şey hakkında konuşabilirdim ve o da dinlerdi. Kaç kere karşılık verdim?

Dr. Mercer ve ben konuşmayı bitirdiğimizde, bitkin düşmüştüm. Ve bu sadece yarım saatlik bir seans mıydı? Bunu bir saat boyunca yapmak zorunda kalsaydım dayanamazdım.

Dr. Mercer, "Ayrılmadan önce iki şeyi düşünmenizi istiyorum" dedi, "Bunu bir ev ödevi olarak düşünün. Birincisi, ilişkiniz evlilik yatağıyla ilgiliyken neden karınızdan uzakta uyumaya başladığınızı bilmenizi ve anlamanızı istiyorum. İkinci olarak, eşiniz sizinle intihar düşüncesi hakkında konuşmuş olsaydı, onunla nasıl bir konuşma yapacağınızı hayal etmenizi istiyorum. Ciddiye aldığınız bir konuşma ve bundan bahsettiğinde telefonda onu azarladığınız şekilde değil."

Kanepeden kalktım, kendimi bir öğütme makinesinden geçmiş gibi hissediyordum. "Teşekkür ederim, Dr. Mercer."

"Gray, benim profesyonel görüşüme göre, krizdeyken terapiye devam etmelisin. Haftada en az iki kez birini görmelisin. Ben yapabilirim."

sana tavsiyelerde bulunur. Bence bir erkekle daha iyi iş çıkarabilirsin." Ona şöyle bir baktım. "Neden?"

"Sizinle uzun zamandır konuşmuyorum ve yanılıyor olabilirim. Ama erkeklere kadınlardan daha fazla saygı duyduğunuza inanıyorum."

"Hayır," dedim hemen. "Ben o pisliklerden biri değilim."

Gülümsedi. "Örtülü bir önyargıdan şüpheleniyorum. Hepimizin önyargıları vardır. Benim beyaz erkeklere karşı hafif bir önyargım var, bu kocamın beyaz bir erkek olduğu gerçeğini değiştirmez. Size bazı tavsiyeler içeren bir e-posta göndereceğim."

"Beni almayacak mısın?"

"Eğer istediğiniz buysa, kesinlikle. Tercih etmesem de pek çok çifte ayrı ayrı ve birlikte danışmanlık yapıyorum. Sadece bir erkekle daha iyi olacağını düşünüyorum. Beni tekrar görmeye gelebilirsiniz. Randevu almak için web sitemdeki portalı kullanmanız yeterli."

Kapıya ulaştığımda durdum ve arkamı döndüm. "Karımın hayatını kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Günün geri kalanında sana iyi eğlenceler Gray."

Rose'un bir hasta olduğunu bile kabul edemeyeceğini biliyordum. Ama onun için yaptıklarına minnettar olduğumu bilmesini istedim. Benim için yaptıklarından dolayı da minnettardım.

Ayrılmadan önce Rose'un muhasebe işlerini yapan ve ödemeleri ayarlayan asistanıyla konuştum; görünüşe göre *bu* bir sorun olarak görülmemiştir.

Eve dönerken mimarlık müdürümü aradım. Kendisi dört yıl önce göreve gelmiş ve harika bir mimar ve lider olduğunu defalarca kanıtlamıştı.

"Nasıl gidiyor patron?" Justin söyledi.

"Hey, dostum, bu konuyu yarın seninle yüz yüze daha fazla konuşacağım, ama şimdilik sana izin almam gerektiğini söylemem gerekiyor."

Sessizlik.

"Justin?"

"Her şey mi? Sağlığın?" "Evet, endişelenecek bir şey yok."

Şaşkınlığını duyabiliyordum. "İzin mi alacaksın? Hafta sonları bile izin yapıyorsun Gray. Neler oluyor?"

İçimi çektim. Ona söyleyebilirdim. "Rose beni terk etti. Evliliğimi kurtarmam gerek."

"Üzgünüm Gray. Rose iyi bir insan. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Düşündüm ve "En az altı ay" dedim.

Justin şaşırdıysa bile benim nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Rutherford Architects'i babamın yönetimindeki halinden uluslararası bir juggernaut'a dönüştürmüştüm. Bunu alın terim ve kanımla yapmıştım ve görünüşe göre evliliğim pahasına.

"Bundan emin misin? Uzaktan çalışabilirsin ya da-"

"İzne ihtiyacım var. Eminim."

"Bunu ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Yarınki toplantımızdan sonra, bir geçiş planı oluşturacağız. Hala müsait olacağım. Sadece bir telefon ve e-posta uzaklığında. Ama gidip karımı eve getirmeliyim, Justin. Sen CEO ve Başkan olarak görev yapacaksın."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi yumuşak bir sesle, ama yükseltmek için çok çalıştığım pozisyonu devrettiğim için şok olduğunu biliyordum. Ama bazen hayat para kazanmaktan daha önemliydi; aslında her zaman öyleydi. Bunu ancak Rose beni terk ettikten sonra fark etmiştim.

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın Justin ve uğratacağına da inanmıyorum."

"Güven oyu için teşekkürler Gray. Peki, Rose nerede?" Ona söyledim.

"Güzel. Çok güzel bir yer. Tamam. Tüm projelerin ve durumlarının bir listesini hazırlayacağım ve bunları gözden geçirebiliriz. Ayrıca çalışanlar için bir iletişim planı hazırlayacağım."

"Bu konuyu tartışmayı bitirene ve geçiş sürecini tamamlayana kadar kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Kesinlikle."

"Justin," diye derin bir nefes aldım ve devam ettim, "sen de Aimee ile aramda bir şeyler olduğunu düşündün mü?"

Uzun bir sessizlik.

"Neden herkes böyle düşünüyor? Cinsel açıdan ürkütücü hisler mi veriyorum?" Ben talep ettim.

Justin yüksek sesle iç çekti. "Hayır, dostum. Seni tanıyorum, o yüzden hiç inanmadım. Ama Aimee'nin herkesle senin hakkında böyle konuştuğunu biliyorsun. Senin... bilirsin, bir şeyler yaptığından değil, onunla yemek yediğinden ve ikinizin otel süitinde nasıl çalıştığınızdan. Birlikte olduğunuza dair işaretler veriyordu. Ve sen aramadan önce Rose'un gittiğini zaten biliyordum, çünkü-"

"Aimee herkese söyledi mi?" Ben doldurdum.

"Evet ve ikiniz de *çok yakında* resmiyet kazanacaksınız."

"O sizin sorunlu Başkan ve CEO vekiliniz olacak."

Justin kıkırdadı. "Diğer takım için oynadığımdan, patron, Aimee ile bir sorunum olmayacak. Ama benim zaten bir EA'm var ve ondan hoşlanıyorum. Aimee'ye yapacak başka bir şey buluruz. Bırak İK ile ben halledeyim. Bu konuda endişelenme."

"Justin, Rose ve beni birlikte gördüğünde evliliğimiz hakkında ne düşündün?"

"Sana bu kadar aşık bir eşe sahip olduğun için çok şanslısın."

"Peki Rose hakkında ne hissettin?"

"Dostum, Gray," diye yüzünü buruşturdu.

"Anlat bana."

"Bunun üzücü olduğunu çünkü her zaman yalnız göründüğünü, özellikle de onu en çok gördüğüm yer olan iş partilerinde. İnsanlarla konuşur ve siz kaynaşırken sizi izlerdi. Tek istediğinin seninle birlikte olmak olduğu belliydi. Bal tuzağı söylentilerine hiç inanmadım. *Ve çok güzeldi.*"

Bal tuzağı dedikoduları mı? Evet, Rose ikizlere hamile olduğu için genç yaşta evlendiğimizi tüm şehir biliyordu. Pompalı tüfekte evlenen ilk ya da son çift biz değildik ama Rose May Smith'in Bayan Gray Rutherford olması bir skandal olmuştu. Onu ailemin evine sürükleyip bıraktığımda ne kadar kaybolmuş göründüğünü hala hatırlıyorum; on sekiz yaşında, hamile ve korkmuştu.

Babam ona şöyle bir baktı ve bana şöyle dedi: *"Onu neden becerdiğini anlayabiliyorum oğlum, ama neden toparlayamadığını anlayamıyorum."*

Annem Rose'a şöyle demişti: *"Altın küpüne düştün kızım, ama dikkat et Rose May, Rutherford soyadına bulaşırsan seni karavan parkına geri gönderirim."*

Rose çaresizce bana bakmış, bir şey söylememi, onu savunacak bir şey yapmamı ummuştu ama yapmamıştım. Ne zaman işleri berbat etsem Rose'u tekrar gönlümü almak için kendi yöntemlerim vardı ama Abigail Rutherford'a karşı aynı taktiklere sahip değildim. Bunun yerine, *"Anne, bırak da kız biraz sakinleşsin,"* ya da buna benzer küçümseyici bir zırvalık söyledim.

Bir karım olmasından korkuyordum. *Yanlış* eşe sahip olmaktan çok korkuyordum. Daha nişanımızı ilan etmeden önce bir parçam Rose'un düşük yapmasının o kadar da kötü bir şey olup olmayacağını merak ediyordu. Kazalar her zaman olur, değil mi? Böyle düşünmüş olmaktan nefret ediyordum çünkü çocuklarımı seviyordum. Jude ve Willow beni daha iyi bir insan yapmış ve hayatımı zenginleştirmişti.

Yirmi bir yaşında korkmuş bir çocuk olarak hayatı asla kavrayamayacağım şekillerde.

Ama Rose daha da gençti ve kendi ortamının dışındaydı. Benim desteğim vardı: ailem, arkadaşlarım, kardeşim. Onun hiç kimsesi yoktu. Sadece, annemin ona insan içine çıkamayacağını, hatta kendi düğününe bile davet edemeyeceğini söylediği arkadaşı Malou vardı.

Annem Rose'a, Malou'nun Afro-Amerikan olduğunu ve düğüne gelirse kendisinin ve Rose'un geçmişi hakkında çok fazla soru sorulacağını söyledi.

Rose annemi ikna etmem için bana yalvarmıştı. Dünyada ailesi olan tek kişi olmadan evlenmek istemiyordu. Ona annemle konuşmasını söyledim. Malou düğüne gelmedi. Malou nadiren gelirdi ve onunla tanışmış olmama rağmen onu tanııyordum. Atlanta'ya geldiği birkaç seferde de bizim evde değil, bir otelde kalmıştı. Genellikle Rose onu görmeye önce Savannah'ya, sonra da Angel Adası'na tek başına giderdi.

Rose'un dünyada kendisine ait olan tek bir kişi vardı ve ailemle ben onun bu bağı koparmasını istemiştik. Hiçbirimize teşekkür etmeden dostluğunu canlı tutması Rose'un direncini gösteriyordu.

"Gray, ne olursa olsun, bence evliliğini kurtaracaksın," diye bana güvence verdi Justin. "Karının seni sevdiğini anlamak için ona ve sana birlikte bakman yeterli."

Evet, beni sevdiğini biliyordum. Bunu hep biliyordum. Ona bu şekilde davranmamın nedeni buydu, değil mi? Bu yüzden onu hafife aldım, nereye gideceğini düşündüm. İlk yıllarda kavga ettiğimizde o aptal evlilik sözleşmesini ona defalarca fırlatmamış mıydım?

"Eğer bu kadar nefret ediyorsan, Rose May, git. Unutma, beni terk edersen hiçbir şey alamazsın, çocuklarımızı bile."

Ona kızdığımnda nereden geldiğini hatırlatmak için Rose May diye seslenirdim. Yıllardır bunu yapmamıştım. Peki neden? Çok fazla zihinsel güç harcamadan biliyordum. Çünkü artık benimle tartışmıyordu. Bir şey söylediğinde ya nazikçe fikrimi değiştirmeye çalışıyor ya da sadece kabul ediyordu. Kavga etmiyorduk. Hem de *hiç*. Bu, arkadaşlarımın evliliğime imrendiği bir şeydi.

"Karım çok öfkeli. Sürekli dırıldır etmekten bıktım," dedi Tim Snyder, bazılarımız içki içmek için buluştuğumuzda masaya dolarları fırlatırken. "Gitmem lazım, yoksa taşaklarımı alacak."

Saatime baktım. "Bu kadar çabuk mu?"

"Hepimiz Saint Rose ile evli değiliz," diye belirtti.
Şaşkınlık içinde diğerlerine baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Alex Matthews kıkırdadı. "Çok hoş bir karın var. Yani, siz hiç kavga eder misiniz?"

"Kibar mı yoksa mı?" Biraz sarhoş olan Chuck Grainger şöyle dedi.

"Rose bir paspas değil," diye itiraz ettim, bunu söyleyen ilk kişi o olmasa da. Bonnie ve Holden bunu yeterince sık söylemişlerdi.

"Belki de paspas yanlış kelime," diye mırıldandı Chuck. "Ama dostum, keşke karım bütün gün, her lanet olası gün benimle uğraşmak istemeseydi. Hepsi bu."

"Çünkü bizim çevremizden gelmiyor," diye açıkladım. "Doğru.

Ya da belki de evlilik sözleşmeniz yüzündendir," diye Chuck.

Herkesin bunu bilmesinden nefret ediyordum ama bu Bonnie'nin emin olduğu bir şeydi. Bu konuda konuşmayı sevmiyordum ve konuşmadım da.

"Ya da belki sadece karımı mutlu ediyordumdur,"

diye tersledim. Alex homurdandı.

"Ne?"

"Gray, bence sen evliliğinde mutlusun. Rose konusunda emin değilim. Sadece ona bakmanız yeterli."

"Ne saçmalık. Ben karımı ve evliliğimi tanıyorum," diye homurdandım ve konuyu değiştirdim.

Tanrım! Hafıza şeridine her indiğimde daha da kötü hissediyordum çünkü duygusuzluğumla ve Rose'u ve onun duygularını göz ardı ettiğimle yüz yüze geliyordum.

Onu hiç mutlu etmiş miydim?

Birkaç yıl önce, çocuklar üniversiteye gitmeden önce seviştiğimiz bir geceyi hatırladım.

Hala sert nefes alıyordum, ağzımda hala onun tadı vardı, aletim onun yüzünden ıslanmıştı ki, baygın bir şekilde gerindi ve "Gray, seni mutlu ediyor muyum?" diye sordu.

Aminı avuçladım, döllerimi tekrar içine ittim, bu da onu inletti ve aletimin sanki birkaç dakika önce boşalmamışım gibi seğirmesine neden oldu. "Amin beni çok mutlu ediyor bebeğim."

"Peki ya geri kalan ?" diye sordu.

O soruyu sorduğunda ne kadar savunmasız olduğunu hatırlamış mıydım? O zaman görülme ihtiyacını neden fark etmemiştim? Bunun yerine vücudunun her bir parçasına dokundum ve ona göğüslerinin, kıcının, belinin ve teninin beni neden ve nasıl azdırdığını anlattım.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Vücudum dışında demek istedim."

"Gülüştün beni mutlu ediyor. Yemek yapman beni mutlu ediyor. Vücudunun benimkine karşı hareket etmesi beni mutlu ediyor." Onu öptüm ve her zamanki gibi ona doyamadım. Kısa süre sonra tekrar sevişmeye başladık.

Bu ne kadar sık olmuştu? Onu görmemi istemişti ve ben de vücudunu, sadece *benim* için yaptıklarını görmüştüm. Ama beni en çok lanetleyen şey, karşılığında ona sormayı hiç düşünmediğim soruydu: *Rose, seni mutlu ediyor muyum?*

Artık sadece sormanın değil, cevabının evet olacağını garanti etmenin de zamanı gelmişti. Telefonumu elime aldım ve bana yardım edebileceğini bildiğim tek kişiyi aradım. Tek umudum arkadaşına yaptıklarım için beni affetmesiydi, böylece karımı geri kazanabilecektim.

BÖLÜM 15

ROSe

"M Alou, Noel haftası için iki oda ayırtmışsın tatlım, isim ve kredi kartı yok," diye seslendim arkadaşşıma, yavaşça salona doğru yürürken. dizüstü bilgisayarındaki rezervasyonlar.

"Biliyorum. Onlar *benim* arkadaşlarım."

Bir kaşıımı kaldırdım. "Tatlım, benden başka arkadaşın olduğunu bilmiyordum." "Çiçekçi kız, benim arkadaşlarım ve sevgililerim var," dedi alaycı *bir* tavırla. "Sadece onları bırak rezervasyonlar orada ve onlar için endişelenmeyin."

Malou'nun arkadaşlarının odalarını girdim ve haftalık menülere bakmaya başladım, almam gereken yiyecekleri yapışkan bir nota not ettim.

"Willow ve Mike ne zaman gelecek?" Malou sordu.

Gülümsedim, bebeğimi yakında göreceğim için başım dönüyordu. "Bu Cuma. Willow'un Angel's Rest'te olacağına inanamıyorum. İnanamıyorum."

Malou elini koluma koydu. "Sen iyi bir annesin Rose. Çocukların kötü davranmış olabilir ama bence seni nasıl incittiklerini anladıklarında ikisi de sana geri dönecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jude'un beni affedeceğini ummaya bile cesaret edemiyordum. Yaptığımız o korkunç konuşmadan beri beni aramamıştı. Keşke ona karşı bu kadar sert olmasaydım. Ona mesaj atıp özür dilemek istedim ama Dr. Mercer beni sınırlarımı korumaya zorladı. Çocuklarım bana izin verdiğim şekilde davranacaktı.

onlara. Kendimi sert sözlerden korumak için korkuluklar koymam gerekiyordu. Bu beni kötü bir anne değil, iyi bir anne yaptı. Çocuklarıma insanlara, özellikle de kendi ebeveynlerine saygı duymayı öğretmek, öğrenmeye değer iyi bir dersti.

Tüm bunlara rağmen Jude'u özledim. Willow'u özledim. En çok da Gray'i özledim. Yatakta bana sarılmasını özledim. Onunla sevişmeyi özledim. Benimle iş hakkında konuşmasını özledim. Kokusunu özledim.

Malou, odasından salona kadar olan kısa yürüyüş onu yorduğu için koltuğa oturdu. "Çocuklarının sana geri döneceğinden eminim, Çiçek Kız. Ölüme bu kadar yakın olmak beni psişik yapıyor sanırım."

Kıkırdadım.

Esmer yüzü çizilmiş ve solgundu. Sadece birkaç hafta kalmıştı; doktor bir gün önce düzenli kontrolüne gittiğimizde beni uyarmıştı. Bir kez daha bakımevini düşünmemi istedi ve ben de bir kez daha Malou'nun kendi evinde ölmek istediğini söyledim. Bir hemşireye param yetmiyordu ama ihtiyacımız da yoktu. Onun hemşiresi bendim. Onu yıkayacak, temizleyecek, ne gerekiyorsa yapacaktım. Onun için orada olacaktım.

Kanepede onun yanına oturdum, gözüm saatteydi. Fırında domuz rostosu vardı ve akşam yemeği bir saat içinde sekiz konuğa servis edilecekti: iki çift ve gençlerle birlikte bir aile.

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Acımı dindiriyorlar ama uykumu da getiriyorlar. Çok az zamanım kaldı, bir kısmında uyanık olmak isterdim."

Elini elime aldım ve salonun geniş pencerelerinden ön bahçeye ve ötesindeki okyanusa baktık.

"Gray'den haber aldın mı?" Malou sordu.

"Bana bağırdığı o telefon görüşmesinden beri hayır."

"Onu sevdiğini biliyorum, Çiçekçi Kız." Kemikli eliyle elimi okşadı. "Ama onun seni sevdiğine inandığını sanmıyorum."

"O değil." Bunu hep *hissetmiştim* ama artık kesinleşmişti. Benden boşanacak ve söylediği gibi belgeleri imzalayacaktı. Leah'ya sordum ve Gray'in avukatının her şeyi incelediğini ve yakında ondan haber alacağımı söyledi. Sonuçlanması birkaç ay sürecekti ama ben çoktan taşındığım ve Gray'den hiçbir şey istemediğim için, her şey oldukça karmaşık olmayacaktı.

Böylece yirmi yıllık evliliğim sorunsuz bir şekilde sona erdi. Boşanan herkesin istediği şey buydu,

Değil mi? Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Gray ile kavga etmek beni mahvederdi. Bu durumda, yıkılmış bir evliliğin yaralarını sarmamın uzun zaman alacağını biliyordum. Malou gittiğinde ve ben *gerçekten* yalnız kaldığımda, kendimi *yeniden* toparlamam gerekecekti. Bu kolay olmayacaktı.

"Gray'in seni aşkına ikna etmesi için ne yapması gerekiyor?" Malou sorusuyla beni şaşırtarak sordu.

Terapistim de bana aynı soruyu sormuştu ve net bir cevabım yoktu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama bu soru tartışmaya açık Malou. Beni sevmiyor ve beni ikna etmek için parmağını bile oynatmayacak. Ona göre kıcımlı kaldırıp eve gitmeli ve bu kadar dramatik olmayı bırakmalıyım."

Malou kuru bir sesle, "*Atlanta'nın Gerçek Ev Kadınları*'ndaki acılı eşlerden biri gibi konuşuyorsun," dedi.

"Ben de onlardan biri olabilirim," diye kıkırdadım. "Onların mahallesinde yaşadım ve *Atlanta*'nın diğer zengin beyazlarıyla takıldım."

Malou güldü ve sonra ayıldı. "Başlangıçta değişeceğini düşünmüştüm. Onlara dönüşeceğini. Ama hiç değişmedin. Her zaman *kendin* oldun."

"Bu tam olarak doğru değil," diye mırıldandım. "Kendimi kaybettim, Malou. Görünmez oldum. Evlilikle ilgili kimsenin sana söylemediği şey, kendini tamamen vermen gerektiğidir. Bunu özveriyle yaparsın. Çocuklarınız, kocanız, onlar sizin hayatınız olur. Ama siz onların hayatı olmazsınız. Kimse *teşekkür* bile etmiyor. Sanki anne ve eş olmak için kendinizi ve kimliğinizi kaybetmeniz bekleniyor. Artık Rose May'in kim olduğunu bile bilmiyorum. Beni görmediler, bu doğru ama asıl berbat olan *benim* de kendimi görmemiş olmam."

Malou bana doğru eğildi, ben de alnından öptüm ve ince, zayıf bedenini kendime yakın tuttum. Nane gibi kokuyordu. Ölümün (onun deyimiyle) iğrenç tadını ağzından uzaklaştırmak için yapraklarını çiğnemeye başlamıştı.

Malou bana, "Ben öldüğümde seni bu dünyada yalnız istemiyorum," dedi.

"Yalnız olmanın sorun olmadığını söyleyen sendin, sadece yalnız değilsin. Yalnız olmayacağım, tatlım."

"Acı çekmenden nefret ediyorum, Çiçekçi Kız. Bundan çok nefret ediyorum." Elimi sıkıca kavradı. "Ama sana doğru olduğunu bildiğim bir şey söyleyeceğim. Ailen seni seviyor. Son zamanlarda bunu göstermiyor olabilirler ama seviyorlar."

Güzel bir fanteziydi. Ama doğru olduğunu düşünmüyordum. Willow'un gelmesine çok sevinmişim ama bu bir suçluluk duygusuydu. Bunu biliyordum ve umurumda değildi. Her ne sebeple olursa olsun çocuğumu yanıma alırdım. Jude bana ulaşma zahmetine bile girmemişti. Bir de Gray vardı.

"Küçükken bana ihtiyaçları vardı, çocukların ve Gray'in de, böylece ben evdeki işlerle ilgilenirken o da çalışabilirdi." İyi bir anne ve eş olmak için çok çalışmışım. Hepsi bir hiç uğrunaydı. İşte , kırk yaşında, *yalnız*. "Artık kendi hayatları var. Bunu anlıyorum. Keşke bana ihtiyaçları olmasa bile beni isteselerdi."

Dr. Mercer'a bu konudan sık sık bahsetmişim, kendimi sık sık nasıl bir eş, anne ve fahişe gibi hissettiğimi, kendime ait hiçbir eylemim olmadığını anlatmışım. Rose diye biri yoktu, sadece ailesine hizmet eden *avatarları* vardı.

Malou'nun nefes alış veriş i yavaşladı ve uykuya daldığını anladım. Başını yastığa yaslayacak şekilde ayarladım. Geniş kanepede küçücük görünüyordu. Üzerine bir battaniye örttüm ve ben rostomu kontrol edip yeni bir *avatara* geçerken onu uyumaya bıraktım. Bir yatak ve kahvaltı sahibinin avatarına: Yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı ve harika bir ev sahibesi olmayı bilen Rose May Smith... Ama bu kez bunları kendim için yapıyordum ve bunun tadı özgürlük gibiydi.

BÖLÜM 16

Gri

M Sinirlerim cehenneme dönmüştü. Kör uçuş yapıyordum, ne yaptığımdan habersizdim. Rose'un bir ay aradan sonra beni gördüğünde verdiği tepki - ve sadece iki

O iç burkan telefon görüşmesinden haftalar sonra - kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi. Onu bir daha aramadım; benim yaptığım gibi berbat etme riskini almak istemedim.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Dr. Mercer tarafından tavsiye edilen terapist Dr. Dennis Ogle'un karşısında oturuyordum. Jude ve ben Noel için Angel Adası'na gitmeden iki gün önce karıma haber vermeden randevu almıştım.

Dr. Ogle, ruhunuzun katmanlarını soyabilecekmiş gibi hissettiren bakışları olan sert görünümlü bir adamdı, ancak sesi beklenmedik bir şekilde şefkatliydi.

"Gray, doldurduğunuz formlarda daha önce hiç terapi görmediğini görüyorum," diye başladı Dr. Ogle.

"Dr. Mercer ile otuz dakikalık bir tanışma seansı sayılmazsa tabii." Bir kanepede oturuyordum ve kendimi aptal gibi hissediyordum. duygularım hakkında konuşmam mı gerekiyordu? Kahretsin! Tam bir Güneyli erkek klişesi oluyordum. Biz terapi yapmazdık. Biz erkektik; her şeye rağmen metanetli kalmaya inanırdık.

Dr. Ogle gülümsedi. "Doldurduğunuz formlarda eşinizin sizi terk ettiğini ve bu yüzden terapi aradığınızı söylüyorsunuz."

"Evet... ve benim için... benim büyümem de öyle," diye ekledim. "Onun gidişi bana kendimle ilgili cevaplayabileceğimden çok daha fazla soru bıraktı."

Bir süre konuştuk ve ona hem Rose'la aramızda olanları hem de *sadece* anlattım. Ben çirkin gerçeği söylerken o her kelimeye asıldı: dünyaya göre Rose uzun süredir acı çeken bir ești ve ben de ne kadar iyi olduğunu bilmeyen cahil bir piçtim.

Sonunda Dr. Mercer'ın bana verdiği ve benim de Dr. Ogle'a bahsettiğim *ev ödevine* geldik.

"Tamam, o zaman neden misafir odasında yatmaya başladığını konuşalım," diye ısrar etti, sesi düzdü ama empatiden yoksun değildi.

Başımı salladım, dilimden tanıdık bir bahane döküldü. "Eve geç gelirdim ya da çalışma odasında geç saatlere kadar çalışırdım. O çoktan uyumuş olurdu ve ben de onu rahatsız etmemek için misafir odasında uyurdum."

Dr. Ogle hafifçe öne eğildi, parmakları iç içe geçmişti. "Bu evliliğiniz boyunca yaptığınız bir şey mi?"

Başımı salladım. Oda aniden daha sıkı, hava daha yoğun hissettirdi. "Hayır. Sadece son birkaç aydır... belki bir yıl kadar sanırım."

"Yaşanan belirli bir olay var mı?"

Tereddüt ettim, sonunda konuştuğumda sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Bu konu hakkında çok düşündüm ve emin değilim ya da belki de eminim. O anda fark etmediğim ama şimdi fark ettiğim bir şey oldu."

Başını salladı, bekledi.

Eve geç gelmiştim... yine. Rose uyuyordu ama anahtarlarımı düşürdüğüm küçük masanın üzerine bir not bırakmıştı.

Sevgili Gray, eğer yemediysen buzdolabında senin için bir tabakta yemek var. Mikrodalgada bir dakika bekletmen yeterli. Cevizli turta da var. -Rose

Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Neden bu kadar düşünceli olmak zorundaydı ki? Geç saatlere kadar çalıştıktan sonra Aimee ve diğer birkaç iş arkadaşım ile yemek yemiştik. Aslında Marcel'de bir şişe şarap eşliğinde güzel bir akşam yemeği yemiştik. Eve Uber'le dönmüş, arabamı işte bırakmışım. Her sabah akşam yemeğini sormasına rağmen planlarım değiştiğinde Rose'a söyleme zahmetine hiç girmedim. Elbette o zaman ona haber verirdim ama ya gün içinde işler sarpa sararsa? Telsiz sessizliği. Bugün de durum farklı değildi, akşam yemeği planlarım ters gitmişti ve Rose evde bir tabak ev yapımı yemekle gelmeyen kocasını bekliyordu.

Beni seven ve benimle ilgilenen bir e e yapılacak en kötü şeydi bu. Kahretsin, Rose benim için ihtiya ım olan her şeyi yaptı. Takım elbiselerim kuru temizlemedeydi. G mleklerim  t lendi. Ayakkabılarım cilalanırdı. İnsanları yemeğe davet ettiğimde, güzel bir yemek pi irir ve doğru  arapla servis ederdi. Herkes Rose'un ev sahibeli i becerilerinden etkilenirdi. Konuşmaya ihtiya ım olduğunda yanımda olurdu. Neye ihtiya ım olsa ya da ne istesem Rose verirdi.

D   ncesiz davranı ımla yüzleşmek zorunda kalmamak için Rose'un uyudu unu umarak yorgun bir şekilde yatak odasına gittim. Ama gecelik ve  ortuyla uyanıktı ve kitap okuyordu. Geceli inin mavi ipe i teninde parıldıyordu, onu ı ıl ı ıl yapıyordu. Karım muhte emdi.

iPad'ini bir kenara bıraktı ve bana gülümsedi. "Yorgun görünüyorsun, tatlım. Yemek yedin mi?"

Yataktan kalkmak üzereyken ona bir el salladım. "Ben yedim. Bazılarımız Marcel'e gitti."

Restoranın adını söyler söylemez yüzündeki gerginliği görebiliyordum - bir an sürdü ve sonra kayboldu, yerini içten gülümsemesi aldı.

G rmeme izin verdiği o an için neden incinmi  g r nd    hakkında çok fazla d   nmeme gerek yoktu.

Rose'un Marcel'de rezervasyon yaptırdığı ve bana ak am yemeğini unutmamamı söylediği geçen Cuma mıydı? Evet, geçen cumaydı. Sadece dört gün önce ona açıkça ak am yemeği için zamanım olmadığını söylemiştim. Uzun bir haftanın ardından çok yorgundum ve sadece yatağa gitmek istiyordum.

G l msedi ve anlayışla ba ını salladı, bana  ef onu davet ettiği için gitmek istediğini söyledi. Onunla bir barınakta gönüllü olarak çalışırken tanı mı  ve çok iyi anla mı lar.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Bu kadar duygusuz? Ama yapmı tım. "Yakında bir ara gideriz," diye bo azımı temizledim. "Ah... Du  almam lazım."

Banyoya kaçtım. Yata a geldiğimde, yan yatmı , benimkine bakıyordu. Gözleri kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordum.

Yanına bindim ve hemen onu istedim. Çok kötü! Her zamanki gibi. Ona açtım. Sırt  st  uzandım ve bir kolumu uzattım. O da bana sokuldu ve ba ını omzuma yasladı, küçük, narin elleri g  s mdeydi.

Uyku tulumunun ipe ini ok adım, daha da pürüzsüz tenini hissetmek için altından kaydım.

Sonra onu öptüm. Ona karşı koyamadım. Kendimi onun tadıyla, onunla doldurmak istedim. Onun içinde olmak için sabırsızlanıyordum. Hiç bekleyemedim.

Onu soydum ve yalvardım, "Bebeğim, içine girmek istiyorum."

Kollarını uzattı ve bacaklarını açtı. "Evet, sevgilim Gray."

Kahretsin, o çok verici, çok yumuşak, çok sıcaktı. Neredeyse her zaman yaptığım gibi, önce onun boşalmasını sağlayacak sabrım yoktu. Bu sefer öyle olmadı. Uzun ve stresli bir gün geçirmiştım ve o benim ödülümdü, kurtuluşumdu.

İçine girdim ve onun ıslak ve benim için hazır olduğunu hissettim. "Siktir, Rose." Burnum boynunu okşadı.

Onun içinde hareket etmeye başladım. Hiç kontrolüm yoktu. Ona çarpıyordum ve o her seferinde kalçalarını kaldırıyordu.

"Oraya git Rose," diye mırıldandım, "."

Sırtımı okşadı ve bir kalçasını yukarı kaldırarak beni daha da içeri buyur etti. İhtiyacım olan tek davet buydu. Ona vurmaya başladım ve normalde yaptığımdan daha hızlı bir şekilde boşaldım.

"Sen gelmedin," diye fısıldadım, duygusu üst üste binmişti.

Gülümsedi ve ağzımı öptü. "İçimde olmanı, seni bana bu kadar yakın hissetmeyi seviyorum."

"Ama ben seni hep boşaltıyorum."

Gözleri kaydı ve ben de gözlerimi kırptım. "Rose?"

"Evet, ," dedi ama yalan söylediğini biliyordum.

Onu öptüm. Kendime söz verdim, bu kadar yorgun olmadığım anda bunu telafi edecektim. Eskiden yaptığım gibi onu tekrar tekrar boşaltacaktım.

Dr. Ogle, "Yani karın orgazm olmadı ve sen de kendini suçlu hissettin," diye bir çıkarımda bulundu.

Dudaklarımı yaladım. "Ve bunu söyleme şeklinden, onunla ilk kez ilgilenmediğimi anladım. Kendimi bir pislik gibi hissettim."

"Onunla bu konuda konuştun mu?"

Kendimi küçümseyerek güldüm. "Hadi ama Doktor, ben Güneyli bir erkeğim, kadın orgazmı gibi saçmalıklardan bahsetmeyiz."

Ciddi bir şekilde başını salladı.

"Onunla bu konu hakkında konuşmadım," dedim kasvetli bir şekilde. "Bana boktan bir sevgili olduğumu söylemiş gibi hissettim ve bu yüzden... misafir odasında uyumaya başladım."

Kaşlarını çattı. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır. Rose... çok tatlı. Hepsi benim yüzümdendi. Suçlu hissediyordum ve onunla yatağa girersem onu becereceğimi biliyordum. Ona karşı koyamıyorum. Arkadaşlarım eşlerinin onları tahrik etmediğinden ve yanlarında bir yabancı istediklerinden yakınırırlar. Ben onları hiç anlamıyorum. Rose'a bakıyorum ve sertleşiyorum."

Dr. Ogle sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi arkasına yaslandı ve maalesef *daha fazlası* vardı. Kendi başıma getirdiğim boktan bir şey.

"Mutlu olmadığından şüpheleniyordum ve belki de bu yüzden gelmedi. Bunu hissedebiliyordum, aramızdaki mesafenin büyüdüğünü hissediyordum. Ayrı uyumak *bununla* yüzleşmekten daha kolay görünüyordu."

"Rose gittiğinden beri nerede uyuyordun?"

Gözlerimin yaşardığını hissettim. "Yatağın onun tarafında."

"Neden?" Dr. Ogle sordu, sesi sempatikti ama araştırıyordu.

"Çünkü orada onun kokusunu alabiliyorum ve kendimi daha az yalnız ve daha güvende hissediyorum."

Hizmetçiye çarşafı değiştirmemesini söylemiştim. Rose'umu olabildiğince uzun süre elimde tutmak istiyordum.

"Gray, karını sevdiğin çok açık."

"Çok fazla," dedim kısık sesle. "Hem de çok."

"Neden ona etrafındaki herkesin onu uzaklaştırmak için tasarlandığını düşündüğü bir şekilde davrandığını düşünüyorsun?"

Son haftalarda bunu çok düşündüm, karım gitmişti.

İlk başta, dramatik davrandığına karar verdim. Sonra kendimi onun her an geri dönebileceğine ikna ettim. Ama sonunda, bir koca ve bir erkek olarak kim olduğum konusunda kendime karşı dürüst oldum.

"Evlendiğimizde onun *yanlış* eş olmasından korkuyordum. Düşük yapmasını ve ondan boşanmayı umuyordum." Bunu hatırlamak her zaman kendimden nefret etmeme neden oldu. "Ondan boşanmak istemedim doktor. O zaman bile onu seviyordum. Ama...."

"Ama?"

İçimi çektim. "Ama Rose yolun yanlış tarafından geliyor ve ben de lanet olası bir Rutherford'um."

Başını salladı ama şey söylemedi ve sistemimden atmam gereken daha çok şey olduğunu biliyordu.

"Annem ona karşı nefret doluydu. İlk iki yıl zor geçti ama sonra Rose," kelimeyi zar zor çıkarabildim, "*uyum sağlamaya* başladı."

Tatlı, masum, sevgi dolu karımı, o zamanlar benim bile korktuğum annemin ellerine bırakmışım - çünkü ben bir korkaktım. Tüm o Güneyli güçlü adam konuşmalarına ve saçmalıklarına rağmen, karısının annesiyle uğraşmasına izin veren, başka bir insanı nasıl seveceğini ve hatta onunla nasıl ilgileneceğini bilmeyen bir zavallıydım.

"Şu anda içinden neler geçiyor söyle bana?" Dr. Ogle talep etti. Ona baktım, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Kendimden nefret ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü karımı terk ettim. Çünkü onu *uyum sağlamaya* zorladım. ama ona bir kez bile neye olduğunu sormadı."

Ne zaman tartışsak ona çıkıştım, "*Seninle evlendim, değil mi? Daha ne isteyebilirsin ki?*" Sanki onu karım yaparak ona en büyük iyiliği yapmışım gibi.

"Neden, Gray? Sen iyi bir adamsın. Çocuklarını seviyorsun ve onlara değer veriyorsun. Onlarla gerçek ve sahici bir ilişkin var. Kardeşinle bir tane var. Rose'la ilgili seni engelleyen şey neydi?"

"Kendimi suçlu hissediyorum," diye patladım. "Tamam mı? Ve ben suçluyum. Ona ne olduğunu biliyordum ama bunu hak ettiğini düşündüm. Hamile kaldı ve benimle evlendi; ödenmesi gereken bedel buydu."

"Bir bedel ödediniz mi?"

Başımı salladım. "Altının içine düştüm. Bir erkeğin en iyi eşe sahiptim. Çocuklarımla, onları daha iyisini yapmaya iten ama asla ailem gibi onları incitmeyen ya da aşağılamayan destekleyici bir anneleri vardı. O *benim yanımdaydı*. Sadece yatakta değil, *her yerde*. O benim en iyi arkadaşım, Doktor, *ama* ben onun değilim."

Dr. Ogle mendil kutusunu bana doğru itti ve terapistin ofisinde ağlamak gibi klişe bir durum bende gülme isteği uyandırdı. Utanmadım. Hayır, kendimi hafiflemiş hissettim.

"Onu kendi başının çaresine bakmaya bıraktım çünkü onu nasıl mutlu edeceğimi bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum. Ondan kaçmak, sorunlarımızdan kaçmak, bir koca olarak onu hayal kırıklığına uğrattığımı kabul etmekten daha kolaydı," diye itiraf ettim, kelimelerin ağırlığı mideme taş gibi oturdu.

Dr. Ogle tekrar başını kaldırmadan önce notlarına bir şeyler yazdı. "Kaçınma, işler ciddiye bindiğinde başvurduğun yöntem bu. Bunu ailenle yaptın, Rose'la da yapıyorsun ve eminim hayatındaki her ilişkinin etrafında bu şekilde dans ediyorsundur. Ama işin kötü tarafı, yeterince kurşundan kaçarsan kendini bir savaş alanında tek başına bulursun. Rose'la aranızı düzeltmek istiyorsanız, senaryoyu tersine çevirmelisiniz. Müzikle yüzleş, içini dök ve bir kez olsun çeneni kapatıp onun söylediklerini gerçekten dinle. Artık kaçmak yok, saklanmak yok. Ortaya çıkma zamanı."

"Onu tekrar nasıl mutlu edebilirim?" diye sordum, sesimdeki çaresizlik açıktı. "Onu nasıl geri kazanabilirim?"

"Gray, belli ki hedef odaklı bir adamsın ve hedefine ulaşıp kadını geri *kazanmak* istiyorsun," dedi küçük bir

Gülümseyin. "Ama zihniyetini değiştirmek zorundasın. Rose'u mutlu edemezsin. Sadece o kendini mutlu edebilir - ona acı ektirmediğinden emin olmalısın ki o da bunu başarabilsin. Hızlı bir çözüm yok."

"Ben de bundan korkuyordum," diye üzün bir şekilde şaka yaptım.

"Gray, evliliğinizin yirmi yılı kötü geçmiş değil. Öyle miydi?"

Başımı salladım ve sonra omuz silktim. "Benim için değil ama Rose için mi? Bilmiyorum."

"Görebildiğim kadarıyla ve bunun ilk seansımız olduğunu kabul edersek, iyi ve kötü zamanlar oldu. Sanırım ocuklarınız ayrılana kadar iyiden çok kötüydü. Boş yuva sahibi oldunuz ve ilişkinizi sürdürmek için gereken çalışmaları yapmadınız. Çocuklarınız içgüdüsel olarak aranızdaki uçurumu gördüler ve taraf tuttular."

Kullanılmış kağıt mendilleri elimde ezdim. Kırılması yıllar süren şey birkaç günde onarılamazdı. Bunu biliyordum. Hoşuma gitmiyordu ama bu işin yürümesi için Rose'un da benim de evliliğimizi düzeltmeyi gerçekten istememiz gerekiyordu. Eğer istemezse ne yapacağımı bilmiyordum.

Dr. Ogle, "Bu onun ihtiyaçlarını, arzularını ve isteklerini anlamakla başlar," diye devam etti. "Bu, güveni yeniden inşa etmek ve ona kararlı olduğunuzu göstermekle ilgilidir. Gerçek şu ki, siz eşinizi mutlu edemezsiniz, o da sizi mutlu edemez. Mutluluk içimizden gelir. Odaklanmanız gereken şey birbirinizi dinlemeyi öğrenmek, birbirinizin ihtiyaçlarını gerçekten duymak ve anlamak ve bunları karşılamak için birlikte çalışmaktır."

BÖLÜM 17

ROSe

I Willow ve Mike'ın yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Angel's Rest'te olacakları için duyduğum heyecanı zorlukla bastırabiliyordum. Onların gelişini beklemek beni bir enerji patlamasıyla doldurdu ve ben de bu enerjiyi B&B'yi şenlikli bir harikalar diyarına dönüştürür.

Malou'yla ve çocuklarımdan sadece biriyle geçireceğim ilk Noel'di. Aynı zamanda muhtemelen Malou'nun da son Noel'iydi. Hepimiz için olabildiğince özel ve unutulmaz olmasını istedim. Geriye dönüp baktığımda Malou'nun son günlerini olabildiğince iyi geçirmesi için tüm bunları yapmadığım için pişmanlık duymak istemiyordum.

B&B'nin her köşesi mevsimin ruhuyla ışıldıyordu. Lilah ve ben gümüşü çam çelenklerini ana salondaki şöminenin üzerine örtmüştük, her bir iğne peri ışıklarının sıcak parıltısı altında parlıyordu. Çelenklerden sarkan kırmızı ve altın renkli süsler şöminenin dans eden alevlerini yansıtıyordu. Fırında pişen baharatlı kurabiyeler sayesinde havaya tarçın ve karanfil kokuları yayılıyordu.

Büyük Noel ağacı, geniş oturma odasının cumbalı penceresinin yanında gururla duruyordu; dalları parıldayan ışıklarla ve Malou'nun yıllar boyunca topladığı eklektik bir süs karışımıyla ağırlaşmıştı. En tepede gümüş bir yıldız ışığı yakalayarak odanın her tarafına yumuşak yansımalar gönderiyordu.

Dışarıda, Edgar sağ olsun, çatı ve pencerelerin kenarlarını beyaz ışıklar kaplamış, B&B'yi kış karanlığında bir sıcaklık ve neşe ışığına dönüştürmüştü. Edgar açık hava ısıtıcıları kurmuştu ve ben de Willow, Malou ve benim yıldızlı gecenin altında sıcak kakaomuzu yudumladığımızı hayal ettiğim, etrafı saran verandaya pelüş örtüler koymuştum.

Malou'nun odasında, sadece onun için, en sevdiği renk olan yumuşak mavi ışıklarla sarılmış ve kar tanesi bezenmiş bir ağaç yaptım. Ağacı şöminenin yanına, şömine ışığının yansıtıcı yüzeyler üzerinde yumuşak bir şekilde dans edebileceği ve odaya huzurlu bir parıltı yayabileceği bir yere yerleştirdim. Sıcaklığın ve aziz hatıraların huzur içinde iç içe geçebileceği sıcacık bir köşe, uygun bir anma gibi geldi.

Ana salondaki bilgisayarın önünde dururken, derin bir memnuniyet duygusuyla yaptığım işe baktım. Sığınağım haline gelen bu yer artık sevgi ve sıcaklıkla dolup taşan gerçek bir yuva gibi geliyordu. Kızımı ve erkek arkadaşını bu neşeli inzivaya davet etmeye hazırdım.

Jude ve Gray'in de burada olmasını ister miydim? Kesinlikle. *Umutsuzca.*

Tatilleri severdim ve Atlanta'daki evimizi rahat ve şenlikli olması için dekore ederdim. Noel'den önceki hafta ve Noel arifesi boyunca sıcak şarap, yumurta likörü, Noel Baba şeklinde kurabiyeler ve bir Noel ağacı servis ederdim ve ağacın altına çok fazla hediye koyardım.

Bu yıl Mike ve Willow'a hediye almak için adadaki küçük kasaba meydanına gitmiştim. Malou, Edgar, Lilah ve onun kızı Grace için zaten hediyeler almıştım. Hatta Gray ve Jude için de Willow ve Mike'ın benim için teslim edeceklerini umduğum bazı şeyler bulmuştum. Atlanta'ya uçacaklar, havaalanından bir araba kiralayacaklar ve arabayla buraya geleceklerdi. Mike'ın Jude ve Gray'e kızgın olduğunu biliyordum ama eve dönerken Gray ve Jude'u göreceklerini ve Willow'un babasına ve kardeşine Mutlu Noeller ve Mutlu Yıllar dileme şansı bulacağını umuyordum. Ben de Jude'a Gray'le birlikte olmasak da onun ve babasının benim için çok özel adamlar olduğunu söyleme fırsatı bulacaktım.

Kalbim acıyordu. Göğsümü ovuşturdum.

Gray olmadan bu hayata nasıl devam edecektim? Malou'ya göre Jude bana geri dönmenin yolunu bulacaktı ama Gray'in bunu yapmayacağını biliyordum. Hayatına devam edecekti. Anne Rutherford'un takdir edeceği birini bulacaktı, bulması gerektiği gibi.

Gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissettim ve onları geri kııptım. *Hayır*, pişmanlık yoluna girmeyecektim. Kendim için doğru olanı yapmışım.

Bilgisayara baktım ve Malou'nun arkadaşlarının yakında geleceğini tekrar not ettim. Notta akşama kadar burada olacakları ve akşam yemeğinde bize katılacakları yazıyordu.

Akşam yemeği için Cornish tavuğu yapıyordum çünkü kasapta indirimde bulmuştum ve sipariş ettiğinden daha fazlasını almıştı. Bir keresinde Gray ile gittiğim bir restoranda her bir Cornish tavuğunu safranlı pılav yatağında kavrulmuş sebzeler ve beyaz şarap sosuyla servis etmişlerdi.

Malou bunu yemek odasındaki tahtaya yazdığını gördüğünde alay etmişti, böylece misafirlerimiz ertesi gün akşam yemeği ve kahvaltıda ne beklemeleri gerektiğini bileceklerdi.

"Çok süslü yemekler yapıyorsun, Çiçekçi Kız. Şimdi misafirler bunu bekleyecek ve sen de kendinle yarışacaksın," diye alay etti.

"Yemek yapmayı seviyorum; bunu biliyorsun." Kahvaltı menüsünü yazmaya odaklandım: *Hollandaise soslu Eggs Benedict ve müsli, yaban mersini ve ballı yoğurt*.

"Aileniz yemeklerinizi beğendi mi?" Şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturdu. Angel Adası kışın soğuk olurdu ve şömine sadece sıcaklık vermekle kalmaz, aynı zamanda muhteşem bir ambiyans da katardı. Atlanta'da havalar asla yeterince soğumazdı ama soğur soğumaz gazlı şömineyi yakardım. Gray çok sıcak olduğundan şikayet ederdi ve ben de dayanılabilir hale getirmek için birkaç pencere açardım. Bu konuda benimle dalga geçerdi.

Birlikte geçirdiğimiz yirmi yılın tamamı kötü değildi. Sevgi ve kahkaha vardı. Aslında iyi yıllarımız ve günlerimiz kötü günlerimizden daha fazlaydı. Son birkaç yıldır, özellikle de çocuklar ayrıldıktan sonra evliliğimizi yürütmek zorlaştı ve hayatım çekilmez bir hal aldı.

Seni özledim Gray. Hem de çok.

Ön kapının ziline çaldığını duydum ve yüzümde bir gülümseme belirdi; Malou'nun gizemli arkadaşları buradaydı, diye düşündüm mutlulukla.

Gray'in içeri girdiğini gördüğümde gülümsemem dondu.

BÖLÜM 18

Gri

Rose beyaz köylü bluzu ve bir tarafı yırtmaçlı uzun eteğiyle çok güzel görünüyordu. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve ben Kendimi o saçlara sarmak ve ona doğru eğilirken, o gür ağzını öperken, *sevgilim Gray, seni seviyorum* dediğini duyarken onlara tekrar dokunma hakkına sahip olmak.

Karıma karşı işlediğim günahları telafi etmek için dünyada yeterince kış tekmeleme yoktu.

"Merhaba Rose." Şık bir bilgisayar ekranı ve kış çiçekleriyle dolu büyük bir vazanın bulunduğu, check-in masası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürüdüm.

Tamamen şoka girmiş bir halde bakakaldı. "Ne... nasıl...?"

Gülümsedim. "Benim için bir odan var... ve Jude için."

Gözlerinde parıldayan yaşları gördüğümde içimde bir umut dalgası oluştuğunu hissettim. "Jude mu?" "Evet, arabayı boşaltıyor."

"O burada mı? Bebeğim burada mı?"

Hay sikeyim! Kendinden emin görünmemesinden, çocuklarını ne kadar çok sevdiğinden ve onların benim yüzümden ona nasıl davrandıklarından nefret ediyordum.

"Tabii ki öyle. Tatilini bizsiz geçirmene izin veremezdik bebeğim."

Gözyaşlarını sildi ve sonra nefesi kesildi. "Siz Malou'nun arkadaşları mısınız?"

Utangaç bir şekilde sırttım. "Evet. Bizim için iki oda ayırdığınızdan emin olacağını söyledi." Kredi kartımı çıkardım ve o da kartıma baktı.

"Paranızı alamam," diye fısıldadı. "Siz Malou'nun arkadaşlarısınız."

Ve kocanızla oğlunuz!

Kartımı cüzdanıma geri koydum ve pantolonumun içine yerleştirdim. Onunla bu konuda tartışmayacaktım. Eğer bana, bize geri dönerse, bir daha asla hiçbir konuda onunla kavga etmezdim.

O sırada Jude içeri girdi ve Rose'un yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bebeğim." Ona doğru yürüdü; adımları önce telaşlı, sonra da Jude'un nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibi kararsızdı.

O da benim gibi fark etti ve acısını hissettim. Kollarını açtı ve Rose kendini kollarının arasına attı. Ona sıkıca sarıldı, parmak uçlarına çıktı ve yüzüne birkaç öpücük kondurdu. "Bebeğim burada. Oh, Jude. Teşekkür ederim. Geldiğin için teşekkür ederim. Mutlu Noeller, tatlım."

Jude ona sarıldı ve çenesini omzuna yaslayarak gözlerinde yaşlarla bana baktı.

Pislik herif, özür dilemesine bile gerek yoktu ve kız ona sarılıyordu. Onu kollarımın arasına almaya çalışsaydım, kollarımı kaybetme ihtimalim çok yüksekti.

Ama onları bir arada gördüğüm için mutluydum ve aralarındaki uçurumu kapatabileceklerini ve yarın Willow ile Mike buraya geldiğinde hepimizin iyi geçinip Rose'a bizim için ne kadar önemli olduğunu gösterebileceğimizi umuyordum.

Rose bir adım uzaklaştı ve sonra dönüp bana baktı. Yutkundü.

"Mutlu Noeller, bebeğim." Ona doğru bir adım attım ve kalbime bir ok göndererek geri adım attığını gördüm.

"Gray," diye nefes aldı. *Sevgili Gray*'im değil, sadece zavallı *Gray*.

Bana sevgilim demesini çok severdim. Bana bir not bıraktığında bile, bana sevgilim Gray derdi. Bunu ve onu kaybettim. Bunu düzeltmeyi çok istiyordum ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Söylemek istediğim her şeyi nasıl söyleyeceğimi, onu bu şekilde incittiğim için nasıl özür dileyeceğimi ve onu bir daha asla bu kadar aptal olmayacağıma nasıl inandıracağımı bilmiyordum çünkü dört haftadır ilk kez göğsümde hava sıkışmadan nefes alabiliyordum.

Rose'um önümdeydi.

Benden nefret ediyor olabilirdi ama *burada*, önümdeydi. Onun gül kokusunu alabiliyordum ve bu bana teselli veriyordu.

Rose'u ahşap bir merdivenden pansiyonun ikinci katına kadar takip ettik.

Bu katta hava daha serindi ve Atlantik'in hafif, tuzlu kokusuyla doluydu. Rose bizi bir koridordan geçirdi, okyanusu evin içine getirmiş gibi görünen çerçeveli deniz manzarası resimlerinin yanından geçti ve sonunda bir kapının önünde durdu.

Bu kadar iyi döşenmiş bir ev beklemiyordum. Her yerde karımın dokunuşlarını gördüm. Bu evi o dekore etmişti; bundan emindim. Muhteşem, dingin sanat eserleri, her şeyin dağınık olmadan rahatlık yaratacak şekilde bir araya getirilmiş olması, yılbaşı süsleri, hepsi Rose'umun dokunuşunu haykırıyordu.

Bunu bizim evimizde de yaptı. Onsuz, sevdiğim ev soğuk görünüyordu ve orada olmaktan nefret ediyordum. Fark ettim ki mesele sadece eşimin evi nasıl düzenlediğinden ibaret değildi, her eve, hatta Angel's Rest Bed & Breakfast'a bile sıcaklık katan Rose'un kendisiydi.

Üzerinde Sandy Cove Odası yazan bir kapıyı açtı. "Jude, bebeğim, burası senin odan."

"Sandy Cove mu?" diye düşündü.

Kıkırdadı. "Evet, Malou burayı ilk kez yatak ve kahvaltı haline getirdiğinde tüm odalara isim vermiştim. Buraya Kumlu Koy diyoruz çünkü buradan kumsalı ve kum tepelerini görebiliyorsunuz."

Jude odaya baktı ve takdirle başını salladı. "Teşekkürler anne." Annesinin yanağını öptü ve gözlerindeki çaresizlik ifadesini yakaladım.

"Neden bir duş alıp dinlenmiyorsun? Akşam yemeği bir saat .
sonra belki konuşabiliriz?" Rose şefkatle önerdi.

O böyle biriydi, sevgi dolu ve şefkatliydi. Jude'un üzerine atlamıyor, ona davranışının korkunç olduğunu ve kendine çeki vermesi gerektiğini söylemiyordu, bunu yapmasında yanlış bir şey olduğundan değil. Geçmişteki davranışları nedeniyle ona haddini bildirmeye hakkı vardı. Ama Rose böyle biri değildi. O nazik bir ruhtu, benim çiğnediğim bir ruh.

Jude kendi odasına girdikten sonra beni koridorun diğer ucundaki bir odaya götürdü.

Kapımda Sunrise Haven yazıyordu.

"Burası senin odan," dedi Rose, kapıyı açarken sesinde belli belirsiz bir sıcaklık vardı. "Köşede bir oda. İki tarafınız okyanusla çevrili olacak."

"Sunrise Haven ismi buradan mı geliyor?"

"Evet."

İçeri adım attığımda odanın sakin ve davetkâr atmosferi beni büyüledi. Bir plaj gibi yumuşak, kumlu tonlarda boyanmıştı. Büyük yatak, yorgun bir gezgini dinlenmeye davet etmek için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bembeyaz çarşaf ve kalın, lacivert bir yorgandan oluşuyordu. Her iki yanda, uyumlu komodinlerin üzerinde yumuşak bir ışık saçan sade seramik lambalar duruyordu.

Odanın büyük pencereleri, alacakaranlıkta Atlantik'in nefes kesici manzarasını sunarken dikkat çekiyordu; uçsuz bucaksız suları ufka doğru sonsuza dek uzanıyordu. Kıyıya çarpan dalgaların sesi kulaklarıma ulaşıyor, dinlendirici geceler vaat eden doğal bir ninni gibi geliyordu.

Bir köşede rahat bir koltuk ve denizcilik tarihinden klasik kurguya kadar çeşitli kitaplarla dolu küçük bir ahşap kitaplık duruyordu. İnsanın kendini iyi bir hikâyenin içinde kaybetmesi ya da sadece oturup okyanusu seyretmesi için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Duvarlarda deniz temasını yansıtan başka sanat eserleri de vardı; okyanusun üzerinde batan güneşin çarpıcı bir fotoğrafı, renkleri canlı ve canlıydı.

"Bu muhteşem." Huşu içinde etrafıma bakındım. "Kendimi..." gibi hissediyorum.

"Ne gibi?" diye sordu yumuşak bir sesle, neredeyse utangaç bir tavırla.

"Sanki burası, pencerelerin dışındaki uçsuz bucaksız güzellik karşısında dünyanın endişelerinin önemsiz kaldığı bir yermiş gibi."

Bavulumu yere bıraktım ve omuzlarımdan ağırlığından daha fazlasının kalktığını hissettim. Karımla birlikteydim ve *evimdeydim*. Rose benim evimdi. Bunu daha önce nasıl görememiştim?

"Beğenmene çok sevindim," diye fısıldadı.

Karımın güzel yüzüne baktım ve onu doyasıya seyrettim. "Bebeğim, ben-"

"Konuşmaya hazır değilim Gray," dedi bana o sessiz tavırla. "*Lütfen*."

Başımı salladım, tılandım. "Acele etme bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı ve o kadar şaşırmış görünüyordu ki gülümsemek zorunda kaldım.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben... Ah... Malou sana söylemedi mi? Altı aylığına bir oda istedim," dedim ona, şu anda ortalığın karışabileceğinin farkındaydım.

Karımdan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Son yirmi yıldır yatağında olan kadının Rose gibi beni bırakıp gitmesini beklemiyordum ama bu benim aptallığımdı. Onun güçlü olduğunu her zaman biliyordum; sadece bunu tam olarak takdir edememiştim, ki bu da benim hatamdı.

"Altı ay mı?" Sesindeki şaşkınlık açıkça belli oluyordu. "Ama... iş ne olacak?"

Omuz silktim. "Justin CEO ve Başkan vekili olarak görevi devraldı."

"Ne?" Bana bön bön baktı. "Neden?" Sonra gözlerinin endişeyle dolduğunu gördüm, "İyi misin? İyi değil misin?"

"Bebeğim, ben iyiyim. Kalbim kırık ama onun dışında iyiyim." Paniklemesini istemediğim için hızlıca konuştum. Arkadaşı hasta olduğu için aklının nereye gideceğini düşünmeliydim. "Burada seninle olmak istiyorum."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Anlamıyorum." "Sen olduğun sürece ben de Angel Adası'ndayım." "Ne?"

Kendimi tekrarlamak yerine sessizce durdum ve onu izledim. Söylediklerim hoşuna gitmemiş olsa da beni gayet iyi duymuştu.

"Bunu

yapamazsın."

"Neden?"

"Bu...ah...misafirler için."

"Odanın parasını seve seve öderim Rose."

"Sana zaten söyledim, parayı istemiyorum," diye ısırdı ve beni gördüğünden beri ilk kez içindeki ateşi gördüm, telefonda ve evliliğimizde ne kadar mutsuz olduğunu anlattığında duyduğum ateşi.

"İnanın bana, bunu biliyorum," dedim üzüntüyle.

Tek kuruş istememişti. Annemin Rose hakkında söylediği tüm o servet avcısı sözlerine rağmen, karım beni soyadım için değil, gerçekten ben olduğum için seviyordu. Bunu biliyordum ama anneme hiç hissettirmemiştim. Etmeliydim. Evliliğimizin ilk günlerinde annemi kızdırmaktan korkuyordum. Ama sonra, hiç umursamadım. Tabii ki umursamadım. Annem Rose konusunda bana zorluk çıkarmış değildi; Rose'a beni *tuzağa* düşürdüğü için zorluk çıkarmıştı çünkü kendi kendine hamile kalmıştı.

"Gray, burada o kadar uzun süre kalamazsın." Kapıya doğru yürüdü. "Ben... şey, sonra konuşalım. Ama burada kalamazsın-"

"Eğer beni B&B'den atarsan Rose, adada başka bir yer bulmam gerekecek. Sen buradasın. Ben de senin olduğun yerde olacağım."

Bana ters ters baktı. Nadiren kaba davranırdı, bu yüzden kızgınlığını bana yöneltmesi biraz şok ediciydi. "Göreceğiz Gray. Eminim Aimee ilk kez bir krizle ilgili aradığında koşarak gideceksin."

Aimee'nin adını söyleme şekli beni rahatsız etti. "Rose, seni *asla* aldatmadım, ne fiziksel *ne* de duygusal olarak. *Asla*."

Çenesi gerildi. "Neden yapasın ki Gray? Ben hiç başı ağrımayan ve seni her zaman istediğin gibi beceren iyi bir eş değil miydim?"

Rose benimle, *hiç kimseyle* böyle konuşmazdı. *Ne oluyor be?*

"Bunu bir keresinde Holden'a söylediğini duydum."

Nefesim kesildi. "I...." Kendimi savunamadım bile çünkü birkaç kadeh içmiş olsaydım onun hakkında söyleyeceğim bir şeye benziyordu. Sık sık sarhoş olmazdım ama bir partideyse kendimi bırakırdım.

Rose'u hiç böyle görmüş müydüm? Sarhoş ve aptal?

Kalbim küt küt atıyordu. *Hayır*. On sekiz yaşında biriyle evlenmişim ve onun genç kız olma şansı hiç olmamıştı. Lise ve bir yıllık devlet üniversitesi boyunca çalışmıştı. Çocuk olmak için hiç zamanı olmamıştı; bunu biliyordum. Ergen olmasına da izin vermedim, çünkü onu hamile bıraktım ve sonra onu çiğnenmesi ve tükürülmesi için Mama Rutherford'un inine atarak her şeyi daha da berbat ettim.

"Birkaç yıl önceydi," diye devam etti. "Holden'ın evlerindeki doğum günü partisiydi. Gelmek istememiştim ama sen gelmem gerektiğini söylemiştin. '*İnsanlar nerede olduğunu merak edecek Rose. Bu saçmalıkla uğraşmak istemiyorum.*' Son kısmı şarkı söyler gibi, alaycı bir tavırla söyledi.

"Rose, çok üzgünüm," dedim, partiyle ilgili anılarım canlandı. Kendimi bahçelerindeki çardakta Holden'la konuşurken gördüm. Konuşmayı tam olarak hatırlayamıyordum, sadece yaşlanmakla ilgili olduğunu hatırlıyordum. Holden otuz sekiz yaşına girmişti ve kırkı yaklaşıyordu. Bu yaklaşık dört yıl önceydi.

"Ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye bana meydan okudu.

Başımı salladım. "Korkarım bilmiyorum. Tam olarak değil. Bana söyleyecek misin?"

Gözleri yaşlarla parlamaya başladı. Başını iki yana salladı. "Akşam yemeği altı buçukta hazır olacak. Safranlı pilav üzerinde Cornish tavukları, kavrulmuş sebzeler ve beyaz şarap sosu yiyeceğiz."

"Teşekkür ederim, Rose."

Özenli ve ilginç yemekler pişirirdi. Çocuklar harika yemekler yiyerek büyümüşlerdi. Onlar gittikten sonra yemek yapmaya devam etti ama ben akşam yemeği için eve giderek daha az gelmeye başladım. Çocuklar oradaysa hep evdeydim-

Ama onlar olmasaydı.... Birçok yönden, karıma hiç söylemeden onun önemli olmadığını, önemli olanın çocuklar olduğunu söylemişim. *Ben bir pisliktim.*

O gittikten sonra kokusu odada kaldı ve ben onu içime çektim. Gökyüzü kararırken dalgalara baktım ve artık onu tanıdığımın bile emin değilken onu nasıl geri kazanabileceğimi düşündüm. Sadece dört hafta içinde daha iddialı, daha tartışmacı olmuştu. Bundan nefret etmiyordum. Hoşuma gitmiyordu. Kafamı karıştırıyordu, çünkü bu yirmi yıldır birlikte yaşadığım Rose değildi. Daha önce bana böyle karşı çıksaydı, daha güçlü olsaydı, daha iyi davranırmıydım? Buna ihtiyacı olduğundan değil, ne olursa olsun karıma düzgün davranmalıydım. Bu benim suçumdu. Ama yine de, yıllardır ziyaret etmeyi reddettiğim pansiyondan manzarayı seyrederken, gerçekten neler hissettiğimizi konuşabilseydik her şeyin nasıl olabileceğini merak ediyordum.

BÖLÜM 19

ROSe

"I Burada *kelimenin tam anlamıyla* ölüyorum ve sen benimle dövüşmek mi istiyorsun?" Malou sırtıttı. "Kanserini bu şekilde kullandığına inanamıyorum," dedim dehşete kapılarak. "Çiçekçi Kız, eğer şimdi kullanamayacaksam, ne anlamı var? Eminim ki Ben öldükten sonra bunu yapamayacaklar," diye kıkırdadı Malou. Şöminenin yanında bir fincan nane çayı ile bir koltukta oturuyor, pencereye bakıyor ve dalgaların beyaz köpüklerinin gecenin içinde yuvarlanan bulutlar gibi görüldüğü karanlığa bakıyordu.

"Gray'le konuştun," diye suçladım onu.

Başını salladı. "Beni aradı. Bunu telafi etmesi için ona bir şans vermem için bana yalvardı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yalvardı mı? Diğer bacağını çek Malou, o daha kısa."

Kadın . "Kaltak, beni dinle, adam telefonda ağlıyordu. Benden ne yapmamı istiyorsun? Ölüme çok yakın olduğum için ."

"İşte yine ölümden bahsediyoruz," diye mırıldandım.

Malou çayını yudumladı. "Noel'de ailenin yanında olmasını istedim. Sadece Willow değil; Jude ve Gray'in de burada olmasını istedim. *Ve* onlarla da tanışmak istedim. Bilirsin işte... *ölmeden* önce."

Gözlerimi devirdim ama haklıydı; ona kızamazdım. O ve dürüst olmak gerekirse, bu ilk ölümün gerçekleştiğini bilmek kalbimi biraz daha hafifletti.

Evliliğimin dağılmasından bir yıl sonra, Noel'de ailece bir arada olacaktık. Onları burada, Angel's Rest'te ağırlamak doğru gelmişti. Jude ve Gray'e hediyeler almak için zaman ayırdığım için memnundum, şimdi bunları geniş oturma odasındaki Noel ağacının altına koyabilirdim. Kuyruklu piyanosu ve cuma ve cumartesi günleri akşam yemeğinden önce tatil içkileri servis etmeye başladığım eski moda bir barı ile geniş ve güzeldi.

Gray insanları eve davet etmeye başladığında bir miksoloji dersi almıştım, böylece nasıl düzgün martini yapılacağını öğrenebilecektim. Bu işte iyiydim ve misafirlerimiz için barmenlik yapmaktan mutluydum, özellikle de kokteyller için cömert bir ücret talep ettiğim için. İçki içmek için gidilecek pek fazla yer olmadığından ve Malou'nun içki ruhsatı olduğundan, yeni bir gelir kaynağı açtığım için mutluydum.

Malou hem heyecanlanmış hem de eğlenmişti. "*Gurme yemekler ve süslü içecekler.*

Çiçekçi kız, pansiyonumu ünlü yapacaksın; bunu biliyorum."

Çay fincanını yan masaya bıraktı. "Onu tekrar görmek nasıldı?" "Jude'un iyi olmasına çok sevindim-"

"Oğlunu görmenin senin için nasıl bir şey olduğunu biliyorum Rose.

Gray'den bahsediyorum."

Kimden *bahsettiğini* biliyordum. Saate baktım ve bana hırladı. "Ne?" diye sordum. Masumca sordum, "Akşam yemeği bir-"

"Rose?"

İnledim. "Güzeldi, tamam. Gerçekten güzeldi. Güzel kokuyor."

Malou kahkahayı patlattı. "*Güzel mi kokuyor?*"

İçimi çektim ve yüzümü ona dönerek bir sandalyeye uzandım. "Her zaman çok güzel kokuyor.

Onun parfümü" -bir nefes abarttım- "*ilahi.*"

"Kızıışmış bir sürtük gibi etrafı koklamayı bırak," diye kıkırdadı Malou.

Ayıldım. "Sinirlendim ve daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şeyi ağzımdan kaçırdım... terapistim hariç." Şömineye baktım ve Gray'in dinlediğini bilmediği bir anda kardeşine söylediklerini hatırladığımda göğsümde oluşan o tanıdık yanmayı hissettim. "Bu birkaç yıl önceydi. Holden'ın doğum günüydü. O ve Gray, Holden ve Bonnie'nin *yeni* çardaklarında puro içiyorlardı."

"İki yüz bin dolara mal olan mı?" Malou alaycı bir tavırla sordu.

"Evet." Ona Bonnie'nin o lanet olası çardak ve ne kadar pahalı olduğu konusunda nasıl çenesini kapatamadığını anlatmıştım. "Bahçede dolaşıyordum, içerideki insanlardan bıkmıştım."

Holden ve Gray beni görmemişti. Kimseyle konuşmadan gizlice geçmeyi umuyordum. Sadece eve gitmek ve Gray'in gösterişli zengin arkadaşları ve ailesiyle işimi bitirmek istiyordum.

Anne Rutherford içerideydi ve etrafta başka insanlar varken ondan uzak durmaya özen gösterdim. Seyircilerin önünde düpedüz kaba davrandığı için değil, tam tersi. Aşırı ilgili davranıyor, "bakın karavan süprüntülerine ne kadar iyi davranıyorum" tarzında bir nezaket gösterisi yapıyordu. Tüylerim diken diken oldu.

"Yaşlanıyorum," diye yakındı Holden, duman halkaları çıkararak.

Gray purosundan bir nefes çekti. Nadiren sigara içerdi ve ben onun yemesi, içmesi ya da sigara içmesi konusunda başının etini yiyecek bir eş değildim. O yetişkin bir adamdı ve istediğini yapabiliirdi. Ben de bu özgürlüğe sahip olmayı isterdim ve yalnızken muhtemelen sahiptim, ama Rutherford Anne'ye ne yaptığımı anlatmaya hevesli görünen insanlarla değil. Bu her zaman onun acımasız olmasına yol açıyordu, bununla başa çıkabilirdim, ama bazen Gray de ona katılarak aynı fikirde oluyordu ve bu beni kahrediyordu. Anne Rutherford'un radarına girmemek, radarına girmekten daha kolaydı ve ben de yılların deneyimiyle bunu ustalıkla yapıyordum.

"Ben kırk yaşındayım. Senden daha yaşlıyım, göt herif," diye itiraz etti Gray iyi bir mizahla.

"Hayatımı merak ediyorum. Yaşlanacağım ve senin sahip olduklarına sahip olup olamayacağımı merak ediyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Gray sordu.

"Bonnie beni sevmiyor, Gray."

Gray muhalif bir ses çıkardı.

"Bayan Rutherford olmayı seviyor ama beni sevmiyor," diye tekrarladı ve ekledi, "Rose'un seni sevdiği gibi değil."

Sustum, kalbim hızla atıyordu.

"Evet, ben şanslı bir adamım," diye mırıldandı Gray. İçki içtiğini biliyordum. Tam anlamıyla sarhoş değildi ama yeterince çakırkeyifti.

Gülümsedim. Aman Tanrım. Gray bana sahip olduğu için şanslı olduğunu düşünüyordu.

Holden, "Eskiden ondan hoşlanmazdım ama sana ve çocuklara iyi baktığını görebiliyorum," diye devam etti.

"Öyle." Gray duman halkaları çıkardı. "Asla başı ağrımiyor ve istediğim her şekilde sevişmeye hazır."

"Dediğim gibi, sen şanslı bir orospu çocuğusun." Holden iç çekti.

"Hareket edemiyordum Malou, bir süre edemedim; sanki ayaklarım yere yapışmıştı. Holden ona ve çocuklara baktığımı söyledi, Gray'in

yanıtım onu becermek oldu." O zaman hissettiğim aşağılanmayı hâlâ hissedebiliyordum.

"Sarhoştı, Rose."

"Biliyorum, ama bunu düşündü, değil mi?"

"Evet, öyle yaptı. Bak, senin *güzel* kışına dokunmayı seviyor. Onu suçlayamam. Diğer tarafa sallasaydım, ben de seni yapardım." Malou gülerken öksürdü. Sırtını sıvazladım ve geçmesini bekledim. Sonra zorlukla nefes alarak yere yığıldı. "Hasta olmaktan nefret ediyorum Rose."

"Biliyorum, tatlım."

Bana baktı. "Uzun sürmeyecek."

Gözlerim yaşlarla doldu. Başımı salladım. Ne diyebilirdim ki? Gitme, kal mı? Acı çektiğini biliyorum ama lütfen beni bırakma. Sen benim ailemsin, beni koşulsuz seven tek kişisin.

Oh, Malou, sensiz nasıl devam edeceğim?

Bunların hiçbirini söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu adil olmazdı, bu yüzden isteksizce gülümsedim. "Dinlen ve sonra akşam yemeği için bize katıl." O itiraz edemedi devam ettim: "Birkaç lokma ye ve Jude'la tanış."

"Tamam, Çiçekçi Kız. Kısa bir şekerleme yapacağım." "Yatağa girmek ister misin?"

Başımı salladı ve ben de ayaklarını sedirin üzerine uzatmasına yardım ettim. Üzerine bir battaniye örttüm ve uykuya geçişini izledim.

Odasından çıktım ve salonda bir tabloya bakan Gray'i buldum.

Beni gördüğünde "Evde bu sanatçının eserleri var," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Angel Adası'ndan yerel bir sanatçı. Manzaralarına aşık oldum."

"Malou nasıl?" diye sordu.

Kot pantolonu ve gözlerini daha da mavileştiren lacivert kaşmir kazağıyla iyi görünüyordu. Bu kazağı ona birkaç Noel önce almıştım.

"Dinleniyor ama sanırım akşam yemeğine yetişecek."

"Rose, ben-"

"Bayan Rose," diye seslendi biri bana ve ben de Noel günü boyunca B&B'de kalan genç çifti selamlamak için döndüm. Hindistan'dan gelmişlerdi ve Georgia Tech'te yüksek lisans yapıyorlardı. Amerika Birleşik Devletleri'nde aileleri olmadığı için Angel Islanda gelmeye karar vermişlerdi çünkü Noel'i B&B'de bir aile gibi kutladığımızın reklamını yapmaya özen göstermiştim.

"Merhaba, Dev ve Geeta. Sahildeki yürüyüşünüz nasıldı?"

Yirmili yaşlarının başındaydılar ve birbirlerine taparcasına aşıklardı. Dev yakışıklı bir genç adamdı ve her zaman kız arkadaşının elini tutmak ister gibiydi. Geeta açık sözlü ve hayat doluydu. Bir önceki gece gelmişlerdi ve kahvaltı sırasında bana göçmen olarak yaşadıkları hayatla ilgili hikâyeler anlatmışlardı. Onları adayı keşfetmeleri ve Georgia eyaletindeki en iyi karides ve irmiği yapan Mimi's adlı lokantada öğle yemeği yemeleri için göndermiştim.

"Çok soğuktu." Geeta ellerini birbirine sürttü. "Ama çok eğlenceliydi."

Dev heyecanla, "Bir balina gördük, Bayan Rose," diye devam etti.

Aralık ve Mart ayları arasında Kuzey Atlantik sağ balinaları (dünyada nesli en çok tükenmekte olan balinalar) buzağılama için daha sıcak sulara giderken St Simons Sound'dan geçerken görülebilir. Angel Adası Balıkçı İşkelesi onları görmek için iyi bir yerdi ve Dev ile Geeta'yı oraya gönderdiğimde şanslarının yaver gideceğini umuyordum.

"Sonra Rusty Nail'e gittik ve biraz sıcak içki içtik," diye bilgi verdi Geeta. "Çünkü ellerim kaskatı donmuştu."

İkisi de yalnız olmadığımızı fark edip Gray'e baktılar. Onlara doğru geldi ve elini uzattı. "Merhaba, ben Gray Rutherford, Rose'un kocasıyım."

Kendisini o şekilde tanıtmaması beni rahatsız etti.

Tanrı aşkına Rose, o yasal olarak hâlâ senin kocan.

Ama gerçek şu ki, beni kızdırmış olsa da, kendisini kocam olarak gördüğünü duymak beni mutlu etti.

"Vay canına. Geleceğinizi bilmiyorduk. Bayan Rose kızının burada olacağını söyledi," diye cıvıladı Geeta.

Hepsi el sıkıştı ve kendilerini tanıttı.

Ellerimi kotuma sildim çünkü soğuğa rağmen ellerim nemli hissediyordu. Gray *buradaydı*. Bu ne anlama geliyordu? *Altı* aylığına burada olduğunu söylemişti. Kısa bir mola vermek için bir hafta sonu bile izin alamayan bu adam *tam altı ay* izin alıyordu.

"Ben gidip yemekleri kontrol edeceğim." Yürümeye devam etmek üzereydim ki nedenini bilmeden durdum ve "Gray, Dev ve Geeta'ya bir içki hazırlar mısınız?" dedim.

Bana önce şaşkınlıkla sonra da minnettarlıkla baktı. "Evet, elbette."

"Oturma odasında tamamen dolu bir bar var." Ana yaşam alanına doğru bir el salladım.

"Evet, hanımefendi." Neredeyse mutlu görünüyordu ve ben kendimi kötü hissettim. Evdeymişiz gibi konuklarla ilgilenmesini isteyerek onu yönlendiriyor muydum?

Yoksa kendimi mi kandırıyordum?

Kimin bunu vakti vardı ki? Giydirmem gereken Cornish tavukları vardı.

BÖLÜM 20

Gri

S Tıpkı evde yaptığı gibi masanın ucunda, mutfak kapısına yakın bir yerde otururken çok güzel görünüyordu. Kendi elementindeydi. harika bir yemek ve bunu büyük bir zarafetle yapıyorsunuz.

Hintli çift ve Jude hemen anlaştılar. Dev Georgia Tech'te makine mühendisliği alanında yüksek lisans yaparken, kız arkadaşı Geeta da astrofizik alanında yüksek lisans yapıyordu. Jude'dan birkaç yaş büyük, zeki genç çocuklardı.

Diğer çift daha yaşlıydı, ellili yaşlarının sonundaydılar. Çocukları yoktu, bu yüzden her yıl Noel'de Angel's Rest B&B'ye gelirlerdi.

Uzun yıllardır tanıdıkları Malou ile konuştular. Zayıf ve bitkin görünüyordu ama kuru mizah anlayışı hâlâ parlıyordu.

Rose arkadaşıyla zahmetsizce ve sorunsuzca ilgilendi. İki de birbirlerini yıllarca tanımaktan kaynaklanan bir ritme sahip gibiydiler. Karım için çok şey ifade eden bu kadını tanımak için neden çaba göstermemiştim? Pişmanlık içimde çalkalandı, çığ ve içgüdüsel.

Birkaç gün önce Malou'yu aradığımda üzgün ama kararlıydı.

"Birbirimizi iyi tanımıyoruz Gray, ama Rose'u kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Sen onun içindeki bir şeyi öldürdün. Neşesini aldın," dedi bana açıkça.

"Ne yaptığının farkında bile değildim," diye itiraf ettim. "Ama onu seviyorum, Malou. Hayatımdan daha çok."

"Kanıtla," dedi. "Ben gitmeden önce kanıtla. Onu yalnız görmek istemiyorum. Çocuklarının ona saygı göstermesini ve kocasının ona ilgi göstermesini istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, kendim ve çocuklarımız adına söz veriyorum."

"Tamam."

"Tamam mı? Daha dirençli olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ettim şaşkınlıkla. "Ölüyorum Gray. Rose sana söylemedi mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Arkadaşımı mutlu görmek istiyorum. Şimdi sensiz bir hayat kuracağını sanıyor ama kurmasa bile seni çok sevdiğini, çocuklarını çok sevdiğini biliyorum. Bu onu eninde sonunda kıracak. Şu anda benim için o kadar endişeleniyor ki sağlıklı düşünemiyor ama ben gittikten sonra-"

Malou öksürmeye başladı ve tekrar konuşabilmesi için bir dakika geçmesi gerekti.

"Ona, geri döndüğünde evliliğini neden kurtarmak istediğini mutlaka anlaması gerektiğini söyledim. Neden biliyor musun?"

Beni görememesine rağmen aptalca başımı salladım. "Onu seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bu yeterli olmayacak," diye açıkladı. "Evime geldiğinizde bundan daha fazlasına sahip olmanız iyi edersiniz."

"Yapacağım."

Malou aileme ve bana hatalarımızı telafi etme şansı verdiği için minnettardım. Bu kadın kanserle mücadele ederken, Rose'a Malou'yu görmemesi için yaptığım baskı, kendimden yoğun bir şekilde nefret etmeme neden olmuştu.

Rutherford Architects'i bir imparatorluk haline getirmeye kendimi nasıl bu kadar kaptırmıştım da kraliçemle ilgilenmeyi unutmuştum?

Paranın peşinde değildim, çünkü ondan bolca vardı - hayır, başarının peşindeydim. Şirketi babamın hayal edebileceğinden daha büyük ve daha iyi bir hale getirmek istiyordum. Ölmeden önce ona neler yaptığımı, ondan daha iyi olduğumu gösterme zevkine eriştim.

Adam artık ölmüştü ve iş konusunda ondan daha iyi olup olmamamın hiçbir önemi yoktu. En azından annem, karımın beni terk ettiği gibi onu terk etmemişti. Peki, kim daha ezikti?

"Ne yazık ki parti günlerim sona erdi." Malou ayağa kalktı ve Rose hemen onun yanına geldi. Malou onun elini itti. "Yemeğini bitirmeden kalkmaya cesaret edemezsin, Çiçek Kız?"

Rose gözlerini devirdi.

"Ve sakın bana gözlerini devirmeye kalkma," diye mırıldandı. Doğruca bana baktı. "Gray, benimle odama kadar yürür müsün?"

Karım arkadaşına ters ters baktı ve Malou dilini ona doğru uzattı. Karım eğlenerek iç çektiğinde gülümsedim. Bana "*arkadaşımı üzme*" der gibi uyarıcı bir bakış attı ve tekrar Jude'un yanına oturdu.

Malou'ya kolumu uzattım ve kemikli elini dirseğimin kıvrımına koyarken homurdandı.

Odasına gittiğimizde yatağına oturdu, kasılıyordu.

İçgüdüsel olarak aklıma geldi. Yastıklarla destekleyerek yatmasına yardım ettim. Yorganı üzerine çektim.

Yün bir şapka takıyordu. Kanser hakkında bilgim vardı; bazı akrabalarım kansere yakalanmıştı. Kemoterapinin vücudun iç ısını kontrol etme yeteneğini bozduğunu biliyordum.

"Üşüdün mü?"

Başını salladı. "Ama bir dakika bekle; sıcak olacağım."

Şöminenin yanında, yatağına yakın bir koltuk çektim.

"Rose bana şömineli bir oda vermek için ısrar etti," diye mırıldandı.

"Şömineleri sever."

Malou kıkırdadı. "Biz büyürken, sıcaklığın taş gibi düştüğü kışlar olurdu. Atlanta'da işler nasıl yürür bilirsiniz. Ne onun karavanında ne de benimkinden yalıtım vardı. Annesi kim bilir nereye giderdi, bizimkiler de sarhoşluktan sersemlemiş olurdu. Çok üşürdük. Yatakta birbirimize sokulur, ısınmak için tüm kıyafetlerimizi giyerdik."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum. Bana o söyledi."

"Bir keresinde annesinin düzüştüğü bir adamın bana nasıl saldırmaya çalıştığını anlattı mı?"

Başımı salladım.

"Evet. Rose'umuz onu bir tencereyle dövdü." "Hepiniz kaç yaşındaydınız?"

"On iki." Malou'nun nefesi biraz kesik kesikti.

Rose'un çocukken neler yaşadığını anlayamıyordum. Benimle bazı hikâyeler paylaşmıştı ama belli ki bana her şeyi anlatmamıştı. Bir yakındık ve ara sıra yeniden görüşmeyi başarmıştık.

Evliliğimiz boyunca. Ama genç yaşta evlendik, ben hala okuldaydım ve onun da ikizleri vardı. Diğer çiftler gibi birbirimizi tanıma şansımız hiç olmadı. Bunun yerine bir anda aile olmaya itildik.

Ailemin evinde yaşamak gerginliğimi daha da arttırdı. Rose orada hiç rahat değildi ve dürüst olmak gerekirse, diplomamı almadan önce ayrı bir ev kurmaya hazır değildim.

Rutherford Architects'te çalışmaya başladığımda taşınmıştık. Annem çok kızmıştı ama ona alana ihtiyacım olduğunu söylediğimde yumuşamıştı. Rose'un mutsuz olduğunu söylesem asla kabul etmezdi. Ama karım öyleydi ve ben de sonunda bunu görmüştüm. Yine de biraz zamanımı aldı, çünkü tıpkı şimdi olduğu gibi, karımı *görmek* için çok fazla zamana ihtiyacım vardı.

Malou uzun bir sessizlik anından sonra aniden, "Ölmeyi düşünüyordu," diye konuştu.

Gözyaşlarım beni boğdu. Karımın intiharı düşünecek kadar depresyona girmesine nasıl izin vermiştim? Bu *benim* hatamdı. Beni affetmezse ve onu geri kazanamazsam, hak ettiğim buydu.

"Ama bana bakıyor ve kendini suçlu hissediyor çünkü ben ölüyorum ve başka seçeneğim yok." Malou artık çökmüş olan kara gözleriyle bana baktı. Bir zamanlar çok güzel olduğundan ; bunu yüzünde hâlâ görebilirdiniz. Ama kemoterapi acımasız bir ilaçtı.

"Biliyorum. Bazı e-postalarını okudum." Malou'ya onlara nasıl ulaştığımı anlattım ve Rose'un mahremiyetini bu şekilde ihlal ettiğim için beni azarlamasını bekledim.

Ama Malou beni şaşırttı. "Güzel. Nasıl yaparsan yap onu kontrol etmeye devam etmeni istiyorum."

"Benimle konuşacak mı?" Ben sordum.

"Eğer onunla dürüst bir konuşma yaparsan, evet. *Ama* artık onu ezip geçmene izin vermeyecektir," diye beni uyardı. "O Rose gitti. Terapi ve antidepresanlar sayesinde her geçen gün daha da güçleniyor."

Antidepresan mı kullanıyordu? Bunu nasıl bilemedim?

Tanrım, berbat bir kocaydım.

"Bunun işaretlerini gördüm." "Ve

hala onu istiyorsun?"

Gülümsedim. "*Evet.*"

"Artık senin paspasın olmayacak Gray." Bu beni ayağa

kaldırdı. "O değil. I-"

Malou beni susturmak için elini kaldırdı. Ben de öyle yaptım.

Kıkırdadı. "Bu ölüyorum kartı harika. Onu çıkarıyorum ve herkes beni bir kenara bırakıyor. O senin paspasındı, bu boku şekerle kaplamayalım. Şimdi, bu sadece senin hatan değil; gerçi sen de çok hata yaptın-Rose kendi değerini hiçbir zaman anlayamadı. Elbette sevdiklerini korumak için birinin kafasına tencereyle vurabilir ama konu kendisi olduğunda, iyi şeylerin kendi başına gelmeyeceğine inanıyor."

Dinledim.

Malou, Güllere Fısıldayan Adam gibiydi ve karımı geri alabilmek için mümkün olduğunca çok bilgi edinmem gerekiyordu.

"Hamile kaldığında, senin onunla hiçbir şey yapmayacağından emindi. Savannah'ya gelecekti ve bebeği birlikte büyütecektik. O zaman ikizleriniz olacağını biliyorduk."

Çenemi sıktım ve ağzımı kapalı tuttum. Rose gittiğinden beri kederin çeşitli aşamalarından geçmiştim. Programın öfke bölümü tamamen içime yönelikti.

"Sonra onunla evlendin ve o minnettar oldu. Ben . Annen, Tanrı onu korusun, tam bir amcıktı."

Bir kahkaha attım. değildi. Mama Rutherford kesinlikle C kelimesi olabilir.

"Rose'u her zaman tehdit ederdi."

Gözlerimi kapattım; bu sözleri duymak, bana böyle söylenmesi içimi parçaladı. İlk elden görmemiş ya da duymamıştım ama biliyordum. İyi bir eşin yapması gerektiği gibi Rose'un bunu tek başına halletmesine izin vermiş ve benim sorunum olmasını engellemiştim.

"Onu korumadın."

"Ben yapmadım." Bu sözler ağzımda asit gibiydi çünkü tamamen doğrudular.

"Neden?"

Ben de bu konu hakkında çok düşündüm ve beni çok kötü gösterse de Malou ile paylaşmaktan mutluluk duyacağım bir bakış açısı buldum.

"Çocukken ailemden korkardım. Büyüdükten sonra onlarla uğraşmak istemedim. Rose'un onları iyi idare ettiğine karar verdim," dedim ve sonra ekledim, "Ben lanet olası bir korkaktım Malou, üstelik tembelin tekiydim. Sadece çatışma istemedim. Rose'la işleri yoluna koymanın yollarını bulmuştum; işler sarpa sardığında ailemle aramı düzelterek hiçbir şeyim yoktu."

"Onun anne babası yoktu, ama senin vardı ve yine de ikiniz de zarar gördünüz çünkü ikiniz de büyürken sahip olmanız gereken sevgiyi almadınız

Seni en çok sevmesi gereken insanlardan." Malou eğlenerek kaşlarını oynattı. "Kısa bir süre terapiye gittim, o yüzden dilini öğrendim."

Bu kadının mizah anlayışını sevdim. Ölmek üzere olan birinin hala espri yapabilmesi ve kendine acımaması cesurca bir şeydi.

"Güvenliğim vardı ama büyürken sevgim yoktu." *Çocuklarımla sahip olduğu gibi değil, benim sahip olduğum gibi değil... hepsi Rose yüzünden.*

"Seninle mutluydu. Demek istediğim, tüm çiftlerin başına böyle şeyler gelir. Kocam beni döverdi. Ne yazık ki Rose onun kafasını kırmak için orada değildi. Ama polis benim için yaptı, yani o kadar da kötü değildi. Ama...." Malou gözlerini kapadı ve konuşmayı kesti.

Çok yorgundu ve kadarıyla cümlelerin ortasında .

Tam kalkacaktım ki, "Ama çocuklar evden ayrıldıktan sonra annelerine aptalmış gibi davranan dangalaklara dönüştüler ve sen de çekip gittin." dediğini duydum.

Buna "*Evet, hanımefendi*" demekten başka söyleyecek pek bir şeyim yoktu. Bana söylediği her şey doğrudu ve ona verdiğim cevaptan başka savunacak bir şeyim yoktu.

"Daha önce başladı ama çocuklar gittikten sonra daha yoğun hale geldi. Çoğunlukla seninle mutluydu. Onun tekrar mutlu olmasını istiyorum. Ama çocuklar gitti Gray, bu yüzden senin adım atman gerekiyor."

"Yapacağım. Ben...yükseliyorum, yani. Şirketimi başkasının ellerine bıraktım. En az altı ay buradayım," dedim ve sonra doğru olduğunu bildiğim için ekledim, "daha uzun, eğer gerekiyorsa."

Malou gözlerini kapatarak başını salladı. "Ona pansiyonu bıraktım." Tahmin etmeliydim. Malou'nun başka bir ailesi yoktu.

"Senden para almayacak ve sahip olduğum tek şey bu. Onun finansal olarak güvende olmasını istiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Benim milyonlarım vardı ve karım, karavan parkında birlikte büyüdüğü arkadaşı tarafından maddi olarak destekleniyordu. Eğer zengin olmak kalbinizin büyüklüğü anlamına geliyorsa, Malou tanıdığım en zengin kişiydi.

"Ama ailesini kaybetmediğinden emin ol," diye devam etti, sesi düşerek. "Tamam mı?"

"Söz veriyorum, Malou." Eğildim ve dudaklarımı alnına değdirdim.

Gölümsedi ve sonra uykuya daldı. Başucunda oturup onu izledim ve bana kendisi ve eşim hakkında anlattıklarını düşündüm. Yarım saat nöbet tuttuktan sonra ışıkları söndürdüm ve karımın yılmaz arkadaşını dinlenmesi için yalnız bıraktım.

BÖLÜM 21

ROSe

"H Ey, anne."

Jude'un koşu kıyafetleriyle mutfağa girdiğini gördüm. O da Gray gibi sabahları koşuya çıkmayı . Erken kalkmışım;

Aslında iyi uyuyamamıştım. Yüzmeye gittim ve güne başlamaya karar verdim. "Günaydın bebeğim. Aç mısın?"

Başını salladı ve kahvaltı köşesine oturdu. "Yine de bir fincan kahve ve biraz portakal suyuna hayır demezdim."

Aileme bakmayı çok seviyordum ve bunu Angel's Rest'in mutfağında yapabilmem bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Önüne sevdiği gibi az sütlü bir fincan kahve ve bir bardak taze sıkılmış portakal suyu koydum.

Kahvaltıda taze ekmek yiyebilmek için mayalanmış hamuru tavalara koymaya geri döndüm. Hiçbir şey taze pişmiş hamur kokusunun yerini tutamazdı. O sıcak kokunun Atlanta'daki evimize ve şimdi de buraya sinmesini çok seviyordum.

"Anne, konuşmak için vaktin var mı?" Jude kibarca sordu.

"Ne zaman istersen, evlat." Gülümsedim ve ona mahcup bir bakış attım. "Bunları fırına koymam için bana beş dakika ver, sonra tamamen seninim."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Ne söyleyeceği konusunda gergindim. Bana berbat bir anne olduğumu söyleyecek miydi? En büyük korkum bununla ya da kötü bir eş olmakla suçlanmaktı. Ve sonuçta, eğer bunu söylerse

yanlış olmayacağını düşündüm. Sonunda, mücadelelerim hakkında hiç kimseyle konuşmadan evden kaçtım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. İçimdeki her duyguyu ve arzuyu bir ömür boyu bastırdıktan sonra kendimi ifade etmekte zorlanırken buldum. Gerçek duygularımı göstermedeki yetersizliğim, özellikle Gray'in yanında ne kadar telaşlandığımdan belliydi. Her zamanki sabrımı ve sakinliğimi korumak yerine, düşüncelerimi tutarlı bir şekilde ifade edemeyerek kendimi öfkeyle tepki verirken buldum.

Bir fincan sade kahve aldım ve Jude'un karşısına oturdum.

Kahvemi masaya koyar koymaz oğlum beni şaşırtarak ellerimi iki elinin arasına aldı. "Anne, çok özür dilerim."

Gözyaşlarımı geri kııptım. "Neden, bebeğim? Olman gereken hiçbir şey yok-"

"Evet, biliyorum," diye araya girdi. "Sen olağanüstü bir kadınsın. Bu B&B'yi nasıl işlettiğine bak; evde isteyebileceğimiz her şeye sahip olduğumuzdan nasıl emin oldun. Arkadaşlarımız gelmeye bayılıyordu çünkü onlarla sen ilgileniyordun. Ben" - konuşmayı kesti ve gözlerini dolduran yaşlar için kalbim acıdı- "sana karşı bir pislik oldum. Her zaman... her zaman üniversiteye gitmediğinden bahsederek seni küçük hissettiriyor. Ve-"

"Hayır," diye itiraz ettim, ellerimizin birbirine dolanma şeklini değiştirerek şimdi onunkini tutabiliyordum. "Eğitimli olmamakla ilgili bir kompleksim var. Bu senin suçun değil. Ve-"

"Ben de terapiye gittim anne." Bana hüzünle gülümsedi. "Sana çok kötü davrandığımı biliyorum. *Lütfen* yapmadığımı söyleme çünkü bu yalan olur."

Geçmişini deşerek oğlumu incitmek istemiyordum ama o haklıydı; ona karşı dürüst olmalıydım. Gerçeği söylemeyerek tüm bunları başıma ben getirmiştım.

"Evet oğlum, bir alıntıyı yanlış anladığım ya da tartışmaya hakkım olmadığını düşündüğün bir konu hakkında konuştuğum için benimle dalga geçtiğinde beni incittin."

Sanki göğsümü yarıp içeri bakmasına ve acımı, iltihaplanmış yaralarımı, hepsini görmesine izin vermek gibiydi. Ellerini bıraktım. Bunları söylemek çok zordu, ona dokunurken, onu rahatlatmaktan başka bir şey istemezken daha da zordu. "Çocuklarıma bana saygı duymadığını bilmek acı veriyor." Gray'in saygısızlığından bahsetmedim çünkü çocuklarla onun hakkında asla kötü konuşmazdım.

Başını salladı. "Biliyorum. Sana saygı duymadım anne ama bu benim suçum, senin değil. Mücadele ediyordum."

"Ne?"

Başını salladı ve bana kendini küçümseyen yarım bir gülümseme verdi. "Okulda zorlanıyordum. Düşündüğümde daha zordu ve kendimden utanıyordum. Babama söylemedim çünkü o çok başarılı bir mimar. O kadar iyi olabileceğimi hiç sanmıyorum. Willow doktor olacak. Kendimi daha iyi hissetmenin tek yolu... çok özür dilerim... ailede benden aşağıda başka birinin olmasını sağlamaktı, böylece sonuncu olmayacaktım."

Dürüstlüğü şaşırtıcıydı.

Terapiye gittiği belliydi, diye düşündüm biraz rahatlayarak. Benim için büyük bir fark yaratmıştı ve ona da yardımcı olacağını biliyordum.

"Neyle mücadele ediyorsun?" diye sordum.

Sert bir kahkaha attı. "Seni incittim ve sen hala beni neyin rahatsız ettiğini bilmek istiyorsun? Ne kadar harika olduğunu göremiyor musun? Sen çok cömertsin anne ve ben insanları iyilikleri yerine eğitimleri ve paralarıyla yargılıyordum. Ama sen bizim en iyimizsin. Gönüllü çalışıyorsun, her zaman herkesin yanındasın. Anne, büyükanneme karşı bile nazıktın, oysa o sana karşı tam bir sürtüktü."

Bunlar çocuklarımdan ya da kocamdan duyacağımı hiç düşünmediğim sözlerdi. Kimsenin ne yaptığımı, iyi bir anne ve eş olmak için ne kadar çok çalıştığımı fark edeceğini düşünmemiştim. Gerçek şu ki, acıyan kalbimi biraz olsun rahatlatmıştı.

"Büyükannene öyle deme," diye usulca azarladım. "O bir biseksüeldi..." diye homurdanarak sözünü kesti.

"Sorun yok, Jude." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Sen benim oğlumsun ve seni *koşulsuz* seviyorum. Bu *asla* değişmeyecek." Ses tonuma alaycı bir nitelik katarak usulca kıkırdadım, "Belki senden ne kadar hoşlandığım zaman zaman inip çıktı, ama sana olan sevgim asla."

Sırıttı. "Ben de seni seviyorum anne. *Ve çok özür dilerim*. Seninle her gün daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Her lanet gün."

"Jude, diline dikkat et," diye azarladım.

Şimdi güldü, temiz bir kahkaha. "Evet, anne. Senin yanında dilimi düzgün tutacağım." Sonra ayıldı. "Bizi sen yetiştirdin, bunu biliyor musun? Bize doğru ile yanlış arasındaki farkı öğrettin ama ben yine de her şeyi berbat ettim. Bunun için özür dilerim."

"Bırak , Jude. ." Elini okşadım. "İleriye bakacağız, tamam mı? Geriye değil ileriye bakmak için çok şey var."

"Senin yanında nasıl biri olduğumu kabullenmem biraz zaman alacak," dedi bana sessizce. "Ve asla kendimi suçlu hissetmeyeceğim, ama

Eninde sonunda arkamda bırakacağım. Zamana ihtiyacım olacak."

"İstedğin kadar zamanın var evlat. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir kaşını kaldırdı ve içinde bulunduğumuz evi göstermek için elini salladı.

Güldüm. "En azından duygusal olarak

değil." "Burada yaşamayı seviyor musun?"

diye sordu.

"Hem de çok. Bu adayı, bu evi seviyorum. Malou... pansiyonu bana bırakıyor. Özgür ve temiz."

"Sen... ah... burada mı yaşamak istiyorsun?"

"Evet. Burayı ben işletmek istiyorum. Bu işte iyiyim. Yıllardır Malou'nun defterleriyle ilgileniyorum. Web sitesinin bakımı, rezervasyonlar ve tüm bunlar." Mutfağın etrafına ve büyük pencerelerden doğan güne baktım. "Burayı huzurlu buluyorum. Hayatımı kazanma, bağımsız olma fikri hoşuma gidiyor."

Jude, "Anne, babamın çok parası var," diye .

Derin bir nefes aldım ve . "Bu *onun* parası Jude, benim değil."

"Ne saçmalık. Bu para hepinizin. Yirmi yıldır evlisiniz."

"Evlilik öncesi anlaşmamızda eğer ayrılırsam hiçbir şey alamayacağım açıkça yazıyordu. Benim için sorun yok. Hiçbir şey istemiyorum. Sen ve Willow varsınız; daha ne isteyebilirim ki?"

Bu konuşma tarzından rahatsızlık duyarak ayağa kalktım ve mutfak adasının diğer tarafına .

Jude kendinden emin bir şekilde, "Anne, babam sana para verecek," dedi.

Dün gece buzdolabına koyduğum büyük kase yoğurdu çıkardım. Tam yağlı sütle kendi yoğurdumu yapmışım. Marketten alınandan daha iyiydi ve misafirler bayıldı.

"Anne?" Jude sordu.

"Tatlım, bazı şeyler babanla benim aramda, tamam mı? Sadece ne olursa olsun benimle ilgilenildiğini bil. Baban da ben de medeni durumumuz ne olursa olsun seni *koşulsuz* seviyoruz."

Jude'un başı öne eğildi. "Onu gerçekten bırakacak mısın?"

"Zaten yaptım Jude," diye hatırlattım ona. "O hayata geri dönmeyeceğim. Ben... Seninle bu konuda konuşmalı mıyım bilmiyorum. Bu senin taşıyacağın bir yük değil."

"Bilmek istiyorum," diye ısrar etti Jude.

Yoğurt kasesine biraz krema ekledim ve çırpma teliyle hafifçe çırpma başladım. "Siz evdeyken iyiydi, hatta güzeldi,

Bazen harika. İnişleri ve çıkışları olan bir hayat. Ama sonrasında sanki yok oluyormuşum, görünmez oluyormuşum gibi hissettim."

"Babam bana, biz evdeyken her zaman akşam yemeğine geldiğini ama biz gittikten sonra daha uzun saatler çalışmaya başladığını anlattı."

Kaşlarımı kaldırdım. Gray *duyguları* hakkında *hiç* kimseye konuşmazdı.

Jude sırttı. "Dün buraya gelirken uzun uzun sohbet ettik.

Her şeyi berbat ettiğini biliyor. Seni yalnız hissettirdiğini biliyor." "Bunu sana kimse yapamaz; bu senin kendine yaptığın bir şey," dedim.

tersledi. Gray konuşmaya dahil olur olmaz, sakinliğim ve soğukkanlılığım kızgın bir kalburun üzerindeki su gibi buharlaştı.

"Çünkü ona kızgınsın Rose. Ona çok kızgınsın ve haklı olarak öylesin," dedi Dr. Mercer son teleterapi seansımızda.

"Ben öfke tutmam. Ben öyle biri değilim," diye itiraz ettim.

"Hepimiz o kişiyiz, Rose. Kocan etrafta dolanmıyor olabilir ama yaptığı şey sana ihanet gibi geliyor. Evliliğinizin her aşamasında sizi terk etti ve siz tüm ödünleri verdiniz. Sen iyi bir eş olmak için çok çalıştın ama o senin gözünde iyi bir koca olmak için hiçbir şey yapmadı."

"İyi bir kocaydı," dedim savunmacı bir tavırla ve sonra iç çekerek ekledim, "çoğunlukla."

"Hiç kimse tamamen iyi ya da kötü değildir Rose. Bu sizin ihtiyaçlarınızı karşılamakla ilgili. Çocuklar gittiğinden beri senin ihtiyaçların değişti, onunki de değişti. Sen hala onun ihtiyaçlarını karşılıyorsun ama o seninkileri karşılamıyor ve sen ona söyleyene kadar bunu bilmeyecek."

"Artık çok geç, değil mi? Ben çoktan ayrıldım."

"Sizi nasıl etkilediğini önemseddiğiniz insanlara bunu söylemek için hiçbir zaman geç değildir. Evliliğinize ne olursa olsun, siz ve Gray birbirinize dürüst bir Tanrı'ya gelme konuşması borçlusunuz."

BÖLÜM 22

Gri

"W Ne yapıyorsun?" diye sordu kahvaltı tabaklarını yemek odasından mutfağa getirirken.

"Temizlik."

Yumruklarını beline koydu. Duruşu aynı anda hem agresif hem de savunmasızdı.

"Sen bir misafirsin Gray. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben para ödeyen bir misafir değilim, bebeğim. Sen benim paramı almazdın. Hatırladın mı?" Dudaklarını yaladı. "Yani, temizlenmeme yardım edecek misin?"

Sürprizinin nedenini biliyordum. Bunu evde hiç yapmamıştım. Denklemim basitti; ben para kazanıyordum, o da evi çekip çeviriyordu. Aslında çok fazla yardımcı tutabilirdi ama tutmadı. Temizlik yapan ve çamaşırları yıkayan bir hizmetçimiz vardı ama diğer her şeyi Rose yapıyordu. Yemek pişirir, yemekten sonra ben ve çocuklar televizyon izlerken ya da birlikte takılırken o sessizce ve *tek başına* ortalığı toplardı.

Aptalca davranmıştım ama böyle davranmaya devam etmek zorunda değildim. Dr. Ogle ile konuşmak kafamı toparlamama ve hayatlarımıza olabildiğince dürüst ve objektif bir şekilde bakmama yardımcı oldu. Sonra kendime bir soru sordum: Willow kocası tarafından benim Rose'a davrandığım gibi davranılsaydı nasıl hissederdim? Cevap beni iyi bir duruma sokmadı.

"Evet, bebeğim. Bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine koyabilirim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra bir kaşını kaldırdı. "Nasıl olduğunu biliyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Sırıttım. Rose hiçbirimize kızmıyor ya da öfkelenmiyor değildi; kızdığı oluyordu ama bu nadiren . Ancak, beni terk ettikten dört hafta sonra onunla birlikte olmak, hala bir anne gibi acıtıyordu; daha iddialı bir Rose görüyordum. Kocasını onu ilk sıraya koymadığı için kendine odaklanan bir Rose.

"İstiyorum, bebeğim."

Kendime tek bir söz vermişim, o da ona karşı kendimi kaybetmemektir. Telefon görüşmesinde bunu yapmışım ve bu bana yardımcı olmamıştı; bunun yerine aramızda daha büyük bir ayrılık yaratmış ve onu incitmişti. Ne olursa olsun sesimi alçaltmaya ve sabırlı olmaya karar verdim.

Bunu Rose'a borçluydum. Yirmi yıl boyunca benim güvenli sığınağım olmuştu; şimdi sıra benim yanımda kendini güvende hissetmesine ve istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi söylemesine ya da yapmasına izin vermektedir. Onu umutsuzca seviyordum ve şimdi onu ne kadar incittiğimi görebiliyordum.

-Ve bu beni de yaraladı. Görme yetisini yeni kazanmış kör bir adam gibi, etrafımdaki parlak gerçek yüzünden gözlerim acıdı.

O mutfağı temizlerken benim de bulaşık makinesini doldurmama izin verdi.

Bulaşık makinesinin tepsisine koymak için bir bıçak aldığında bana aceleyle "Oraya bıçak ya da spatula koymuyorum" dedi.

"Neden?"

"Bıçaklar paslanıyor ve tahta spatulalar pul pul dökülüyor" diye açıkladı.

"Tamam," dedim ve talimatlarını uyguladım.

Beni bir şahin gibi izlemedi ama sanki hata yapmamı bekliyormuş gibi yakındı. Ondaki kafa karışıklığını görebiliyordum. Birbirimizi yirmi yılı aşkın süredir tanıyorduk; Rose'umu tanıyordum, ruh halini biliyordum ve yine de banyomuzda Ambien haplarını sayana kadar onu ne kadar yalnız, ne kadar görünmez hissettirdiğimi bir şekilde gözden kaçırmışım.

Lanet olsun! Kendime duyduğum tüm bu öfkeyle ne yapacağımı bilmiyordum. Rose gibi bir kadını hak etmemişim. İkinci bir şansı hak etmemişim. Ama sonunda onu görebildiğim için yeniden nefes alabiliyordum. Onsuz yaşayabileceğimi sanmıyordum ve umutsuzca ona benim için ne kadar önemli olduğunu ve onu ne kadar takdir ettiğimi göstermek istiyordum.

Mutfakta işimiz bittikten sonra -ki ekip olarak iyi çalıştığımızı söylemeliyim- bana bir fincan kahve daha isteyip istemediğimi sordu. Bu onunla daha fazla zaman geçireceğim anlamına geldiği için kabul ettim.

Bana kahve ikram etti ve sonra kol saatine baktı. Onu geride bırakmadığına sevindim, çünkü düğünü de dahil olmak üzere tüm mücevherleri yanındaydı.

Yüzük. Ben hala benimkini takıyordum. Hiç çıkarmadım. Rose'la evli olmaktan gurur duyuyordum ama bir yerlerde, eski kırgınlıkların alevlenmesine izin vermiş, onları asla analiz etmemiş ve artık haklı olmadıklarını ve aslında hiçbir zaman da olmadıklarını anlamıştım.

Saat, Jude doğduktan sonra ona verdiğim antika bir saatti. Onu görmüştüm ve fildişi kakmasını ve narinliğini seveceğini biliyordum. Onu her zaman takardı.

"Malou geç kalkıyor." Kahvaltı köşesinde karşıma oturdu. "Çok mu uyuyor?"

Rose başını salladı. "Gece boyunca ara sıra uyanıyor. Çoğunlukla uyukluyor. Onunla birlikte uyumaya başladım, böylece ne zaman uyandığını anlayabiliyorum."

"Sen harika bir arkadaşıns Rose ve çok büyük bir kalbin var."

Ama puşt kocanızı affedecek kadar büyük mü?

"göz kulak oluruz." Biraz çay içti. "Jude benimle konuştu."

"Biliyorum. Bana söyledi. Onu affettiğin için sana minnettar." *Peki ya ben Rose? Beni affedecek misin? Sana ne kadar iyi bir koca olabileceğimi göstermem için bana bir şans daha verecek misin?*

Omuz silkti. "O benim bebeğim. Affedilecek bir şey yok."

"Evet bebeğim, var." Bunu halının altına süpürmesine izin vermeyecektim. Bu ailede birbirimize nasıl davrandığımız hakkında konuşmaya başlayacaktık. Nasıl hissettiğimiz konusunda dürüst olmaya başlayacaktık. "Sana kötü davrandı. Benim kadar kötü değil ama haddini aştı. Bir şey söylemeliydim ama kendi dünyamda yaşamakla o kadar meşguldüm ki farkına bile varamadım. Ve bu benim suçum."

Sanki ona tütü giyip bale yapmak istediğimi söylemişim gibi bana baktı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Evet, biliyorsun. Beni terk ettin Rose. Bunu iyi sebepler için yaptın."

"Ne?" diye sordu, belli ki . "Ben... Beni suçlayacağından emindim.

Konuştuğumuzda sen-"

"Lanet olası şımarık bir çocuk gibi davrandım," diye onun için bitirdim. "Bu bir hataydı; uzun zamandır yaptığım hatalardan sadece bir tanesi bebeğim. Hepsini, herhangi birini telafi edebilir miyim, onu bile bilmiyorum. *Ama seni nasıl incittiğimi daha iyi anlamak istiyorum. Çok utanıyorum Rose. Seni hak etmediğimi biliyorum. Ama sensiz yaşayamam.*"

Kelimeleri çıkarmakta zorlandım çünkü tıkanmıştım. Gülümsemiyordu. Başını sallamıyordu. İnançsızlıkla bana bakıyordu. Bu beni daha da bok gibi hissettirdi.

Uzun bir süre sessiz kaldık.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı sonunda. "Bana neden gittiğini söyle. *Lütfen*."

Yutkundu ve sonra saatine baktı. "Malou'yu kontrol etmem gerekiyor."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardım mı?"

Sırıttım. "Evet Rose. Yardım etmek için buradayım. Burada yaşayacağım ve burayı yönetmene ve neye ihtiyacın varsa yapmana yardım edeceğim."

Bana şüpheyile baktı. "*Lütfen*," diye ekledim.

"Peki," diye tersledi. "Konukların kaldığı Mariner's Rest ve Coral Reef odalarının temizlenmesi gerekiyor."

"Tamam. Bu ne anlama geliyor?"

"Odayı süpür, yatakları topla, banyoyu temizle ve toz al." Bana meydan okuyordu.

"Malzemeler nerede?"

Gözlerindeki kararsızlığı gördüm ve sonra sanki bir karar vermiş gibi boğazını temizledi. "Üst katta, koridorun sonunda üzerinde PERSONEL yazan bir kapı var; orası erzak dolabı. Her şeyi orada bulabilirsin. Ayrıca havluları da değiştirmen gerekiyor. Her şeyi o odadaki kirli çamaşır sepetine bırak."

"Pekala."

Gözlerini kısmıştı. "Bir odanın nasıl temizleneceğini bile biliyor musun Gray?"

Bunu en son ne zaman yaptın?"

"Milyon dolarlık bir şirket yönetiyorum bebeğim; sanırım bir odanın nasıl temizleneceğini bulabilirim. Yatağı senin gibi mükemmel yapamayabilirim ama söz veriyorum misafirlerinin hiçbir şikayeti olmayacak."

Blöf yapmıyordum. Bu kadar emek vermemiş olabilirim ama bunu çözebilirdim ve çözecektim de. Her şey başarısız olursa, *her zaman* YouTube vardı.

"Büyük Gray Rutherford tuvaletleri mi temizleyecek?" diye sordu ipek gibi, kollarını kavuşturmuş, umursamaz bir tavırla.

Şimdi beni kızdırmaya, benden bir tepki almaya çalışıyordu.

"Bebeğim, karısını uzaklaştıran bir adamda harika bir şey yoktur. Ve evet, banyoları temizleyebilirim ve temizleyeceğim."

Temizlik malzemelerini bulmak için uzaklaşırken bana bakakalması çok tatmin edici bir duyguydu.

BÖLÜM 23

ROSe

H Malou'nun banyosunu bitirip onu reçelli ve tereyağlı yarım bisküvi yemeye ikna ettiğimde Coral Reef odasındaki yastıkları . Onu bir fincan nane çayı eşliğinde koltuğuna oturtuktan sonra

Atlantik'te Gray'i aramaya gittim.

Yastıkları kabartıyordu! Şaka yapmıyorum.

Bana baktı ve elini odanın içinde gezdirdi. Yatağı toplamış, acayip bir şekilde süpürmüştü ve yerde kirli havlular vardı.

"İyi bir iş çıkardım mı?" diye sordu, iyi olup olmadığını öğrenmek isteyen bir çocuk gibi.

Kimdi bu adam?

"Yardım ettiğin için teşekkürler Gray." Ciddiydim.

Malou'ya Gray'in ne yaptığını söylediğimde güldü. Kadının hâlâ o kocaman kahkahalarından birini atabilmesine bayılıyordum. Uğruna yaşanacak bu kadar çok şey varken Tanrı'nın onu alıp götürmesi haksızlıktı.

" ederim. Mariner's Rest'i çoktan bitirdim. Kontrol ister misin?" Başımı salladım. Ona doğru yürüyüp kocaman sarılmak istedim. Ona sarılmak istedim. Ona artık sinirli olmadığımı söylemek istedim.

eve gitmeliyiz.

O kadar zayıf olmaktan da korkuyordum çünkü evliliğimiz, terapistimin dediği gibi, ihtiyaçlarımı karşılamıyordu.

"Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı? Hizmetinizdeyim."

Tuvalet temizlemek için fazla iyi görünüyordu, diye düşündüm. Gray yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, yapılı ve kırk iki yaşındaydı, sarışına biraz beyaz karışmıştı ve bu onda gerçekten güzel görünüyordu. Delici mavi gözleri ve etkileyici çene hattıyla Paul Newman'a çok benzediğini düşünüyordum. Jude sarı saçları ve mavi gözleriyle Gray'e benziyordu, Willow ise benim gibi kahverengi gözlü bir esmerdi. Omuzlarımın altına gelen saçlarımın aksine Willow saçlarını çenesine kadar kestirmiş ve bob şeklinde şekillendirmişti. Çok şık ve güzel görünüyordu. Çocuklarımız ikimizden de daha yakışıklıydı. Ama belki de çoğu anne baba çocukları hakkında böyle hissediyordu.

"Bebeğim?" Gray kirli havluları toplarken sordu. "Yapılmasını istediğin başka bir şey var mı?"

Bu *yeni* Gray ile kafam çok karıştı.

"Öğle yemeği hazırlamalıyım," diye ağızımdan kaçırdım. "Ben... öğle yemeği."

"Tamam. Bunları bırakacağım" -havluları işaret etti- "ve gelip sana yardım edeceğim. Doğrayabilirim, yıkayabilirim... neye ihtiyacın varsa."

Havluları hizmet odasına götürdü, ben de yatak odasının kapısını kapattım ve kıpırdamadan durup arkasından baktım.

Geri döndüğünde bana şaşkınlıkla baktı.

"Neyin peşindesin?" Şüpheyle sordum. "Neden buradasın? Bunu neden yapıyorsun?"

Bana yaklaştı ve yüzümdeki birkaç saçı taradı. "Hayatımın aşkını geri kazanmak için buradayım."

İstemedenden de olsa gözlerim doldu. Bu hiç adil değildi. Onu terk edecek cesareti bulmuşken *şimdi* böyle şeyler söyleyemezdi.

Bir damla gözyaşı düştü ve onu sildi, gözleri de duyguyla nemlenmişti. "Karıma benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek ve beni geri alması için onu ikna etmek için buradayım."

Yüzümden daha fazla gözyaşı akarken başımı salladım.

Onları silmeye devam etti. "Karıma bir aptal olduğumu söylemek için buradayım. Bir imparatorluk kuruyordum ve kraliçeme bakmayı unuttum."

Eğildi ve dudaklarını alnıma değdirdi. "Buraya seni, Rose, bana yeniden aşık etmek ve tüm yanlışları düzeltmek için bana bir şans vermek için geldim."

Donup kaldım.

Bana karşı her zaman sabırsız, her zaman aceleci olan adamın şimdi burada durduğunu ve bana söyleyeceğini hayal bile edemediğim her şeyi söylediğini hayal edemiyordum.

Kendime zihinsel bir tokat attım ve Gray'in kurduğu hayalden sıyrıldım.

Hayatının aşkı mı? Ben öyle düşünmemiştim.

"Senin tarafından sevildiğimi hissetmiyorum," diye tükürdüm ona beklediğimden daha zehirli bir şekilde. Duyarsızlığı ve umursamazlığıyla kırdığı kalbimin etrafını siyahlık sardı. "Ben... bunu yapamam."

Ondan kaçtım. Merdivenlerden mutfığa, sığınağıma doğru koştum. Tıpkı Atlanta'daki evimizde olduğu gibi.

Beni takip etti ve konuşmamıza devam etmesini beklediysem ya hayal kırıklığına uğradım ya da rahatlardım; hangisinden emin değildim. Çünkü devam etmedi.

"Öğle yemeğinde ne yapıyoruz?" diye sordu onun yerine, gelişigüzel.

"Sandviç yapacaktım. Diğer misafirler burada öğle yemeği yemiyor," dedim. "Ama şimdi... Önce akşam yemeği için hazırlık yapmam gerekiyor."

"Akşam yemeğinde ne var?" Mutfak tezgahına yaslanmıştı, elleri tezgahın , duruşu rahattı, sanki az önce yaptığımız duygusal konuşmayı yapmamış gibiydik.

"Pirinç yatağında yeşil fasulyeli Szechuan usulü somon servis edeceğim. Malou'nun midesi pirinci daha iyi kaldırıyor, bu yüzden menülerime daha fazla ekliyorum." Yemek gibi sıradan saçmalıklar hakkında konuşarak ne yapıyordum? Bunu çözmemiz gerekiyordu. Noel'de yalnız kalmamı istemediğini söylemişti. Daha iki gün vardı. Ama altı aylığına burada olduğunu da söylemişti. *Altı ay mı?* Bu da ne demek oluyor?

"Kulağa lezzetli geliyor."

"Dev ve Geeta sığır eti yemiyor; ben de denemek istediğim bu tarifi buldum. Çok baharatlı falan yapmayacağım." Gray çok baharatlı yemeklerden hoşlanmazdı ve bazı Hint tariflerini denediğimde *çok* şikayet etmişti.

"Yaptığın her şeyi yerim Rose. Yemeklerine bayılıyorum."

Oh lütfen!

"Ne zamandan beri?" Sesim birkaç oktav yükseldi. "*Her şeyden* şikayet ediyorsun. Bu neden orta değil? Neden bu kadar tuzlu? Neden çok fazla tereyağı var? Kahretsin Gray, artık ben yokum, ortaya çıkıp böyle saçmalıklar söyleyemezsin."

Başını salladı. "Bence harika bir aşçısın. Kusuruma bakma, yemeklerini gerçekten çok seviyorum Rose. Yemin ederim. Her zaman herkese bununla övünürüm."

"Eminim öyledir." İçimdeki acının dışarı taşmasına engel olamadım. "O çok iyi bir aşçı, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü geri kalanı devam eden bir çalışma. Annen bunu bana söyledi ve sen de orada oturup mantıklı konuşuyormuş gibi başını salladın."

O zaman bana yaklaştı ve ben de bana atacağı her şeye karşı kendimi hazırladım. Annesinden şikâyet etmemden nefret ederdi ve bunu asla yanıma bırakmazdı - beni o kadar çok aşağılardı ki sonunda bir şey söylemeyi bıraktım ve sadece annesinin etrafında dolaşmanın yollarını buldum.

Ellerini omuzlarıma koydu. "Seni savunmalıydım. Ailemin sana böyle davranmasına asla izin vermemeliydim. Bunu biliyorum. Çirkin gerçek şu ki bunu o zaman da biliyordum. Ama barışı korumak benim için daha kolaydı, bu yüzden senin onlarla başa çıkacağını bilerek öyle yaptım."

Ellerimi göğsüne koydum ve onu ittim. İki adım geri çekildi. "Onları idare etmek mi? Bana karşı zalimce davrandılar. Beni küçük hissettirecek şeyler söylemelerine izin verdin. Sonra onlar öldüğünde, sanki benim çocuklarım ve sen onların yerine geçtin."

Göğsüm öfkeyle kabardı.

"Yeterince eğitilmiş değilim. Yeterince sofistike değilim. *Yeterince yeterli* değilim. Bu yüzden seni terk ettim. Git kendine yeterli birini bul." Artık çılgık atıyordum. "Belki de herkesin becerdiğini düşündüğü asistanın. Seni istediğini biliyorum."

"Hayır, Rose, ben-"

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Seninle konuşmama hiç izin vermedi. Mesajlarımı sana hiç iletmedi. Vermesi de gerekmezdi, çünkü düzgün bir koca mesajlarımı okur ve bana cevap verirdi. Ama mesele şu ki Gray, sen onları okudun; sadece *seninle* ilgili bir şey olana kadar cevap vermedin."

Patlamasını bekledim. Gençken böyle bir durumda kavga ederdik, sonra kimsenin çılgık yarışını kazanamayacağını fark ettim ve bıraktım. Tanrım, o kadar çok şeyi oluruna bıraktım ki kime dönüştüğümü bile bilmiyordum.

"Biliyorum." Nazıkçe konuştu ve bu beni da sinirlendirdi.

"O zaman neden yaptın?" Ellerim yanımda yumruk olmuş, vücudum davul gibi gerilmişti.

"Çünkü seni hafife alıyordum," dedi, pişmanlığı tavırlarından belliydi. "Çünkü aptal ve budalaydım. Mutlu bir evliliğimiz olduğunu sanıyordum çünkü *ben mutluydum*, seninle evli olmaktan çok mutluydum. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyordum. İyi seks yaptık."

"Ama sonra seks yapmayı bıraktık Gray, çünkü sen misafir odasında yatmaya başladın," diye belirttim. "Başka bir eş olsa senin başka biriyle yattığını düşünürdü."

"Yaptın mı?"

Yalan söyleyip onun günahlarına katkıda bulunmak istedim ama yapamadım. Başımı salladım. "Çünkü beni tanıyorsun."

Başımı salladım.

"Seni seviyorum Rose. Başka hiç kimse seni sevmedi... Ben sevmedim... Neden seveyim ki? Evimde sen vardın, sıcak, istekli ve sevgi doluydun. Ben senin sevgili Gray'indim ve bu beni her gün büyük bir neşeyle dolduruyordu."

"O zaman neden?" Tüm mücadele beni terk etti ve her şeyi bir arada tutmanın baskısıyla neredeyse çökmek üzereydim. "O zaman neden Gray?" Acıyarak sordum.

Dudaklarını yaladı. "O zaman sevişmiştik... Eve geç gelmişim; Marcel'de akşam yemeği yedim. Seni çok istiyordum. Seni aldım ama sen gelmedin. Acelem vardı ve utanmışım."

Yüzü kızarmıştı ve kararsız görünüyordu, tıpkı Jude'un aynı mutfakta benden özür dilediği zamanki gibi.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Sanki ilk kez gelmiyormuşsun gibi hissettim. Seni memnun ediğin korktum."

"Korktun mu? Sen mi?" Gray Rutherford asla korkmazdı, asla savunmasız değildi.

Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Seninle konuşacak, sana soracak cesaretim yoktu-"

"Sana hiç numara yapmadım." Bunu bilmesini istedim. "Olmadıysa bile asla numara yapmadım. Yirmi yıldır birlikteydik Gray ve bu her zaman serbest kalmakla ilgili değildi. Samimiyetle ilgiliydi. Bu-"

"Sadece ," diye sözümü bitirdi.

"Evet, ama sen onu aldın ve bu bizi bir arada tutan son şey oldu."

"Hayır." Bana doğru adımlar attı. "Hayır. Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. *Bu* bizi bir arada tutuyor. Seni bir daha asla beceremesem bile, bekâr ölmek için çok genç olsam da, seni yine de severim."

Bekâr sözüne neredeyse gülümseyecektim. Gray'in iyi bir espri anlayışı vardı. Malou'ya da söylediğim gibi, birlikte geçirdiğimiz yirmi yılın tamamı kötü geçmemişti, bir çift ve bir aile olarak çok eğlenmiştik. Son yıllarda her şey daha da zorlaşmaya başladı çünkü çocuklar gitmişti ve birlikte hiç vakit geçirmiyorduk. Beni sevdiğini düşünüyor olabilir, ama sevseydi bunu hissederdim, ama sevmiyordum.

"Senin tarafından sevildiğimi hissetmiyorum," diye tekrarladım. "Ve bu *benim* hatam. Daha iyisini yapmaya niyetliyim."

Başımı salladım. "Evrakları imzalayacağını söylemiştin? Ne oldu?"

"Boşanmak istemiyorum Rose. Ciddiyim. Ben buradayım. Senin yanıdayım."

Alay ettim. "Çocuklar burada olduğu için buradasın. Willow'un geleceğini biliyordun, bu yüzden onlara katılmaya karar verdin." Onun irkilmesine neden olan şeyleri söylemeyi nasıl bırakacağımı bilmiyordum. İçimde bu kadar çok öfke olduğunun farkında bile değildim ve hepsi dışarı çıkıyordu.

"*Seninle* zaman geçirmek istiyorum. Onlar ayın yirmi yedisinde gidiyorlar ama ben aylarca buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum Rose, sensiz olmaz."

O kadar kararlı görünüyordu ki, büyük bir kayanın altında ezdiğim umut kıpırdanmaya başladı. Aynı umudu dizginlemek için o büyük kayanın üzerine oturdum çünkü bu tehlikeli bir duyguydu ve sağlığım için iyi değildi.

"Sana inanmıyorum," diye itiraf ettim sonunda.

Kocama güvenmiyordum. İşin özü buydu. Ailesine karşı benim için ayağa kalkmamıştı. Çocuklarımızın beni aşağılamasına izin veriyordu. Benimle aşağılayıcı konuştu.

"Güveninizi kaybettiğimi biliyorum. Bunu geri kazanacağım." O kadar samimiydi ki canımı yaktı.

"Akşam yemeği için hazırlık yapmalıyım." Ona sırtımı döndüm ve yapacak bir şey vermem için başımın etini yiyince, ona bir ton taze fasulye dizdirdim. Hiç şikayet etmeden dediğimi yaptı.

BÖLÜM 24

Gri

T Angel's Rest B&B'nin oturma odası Noel ışıklarının sıcak parıltısıyla doluydu; hava bardakların şingırtısı ve tatil neşesinin yumuşak mırıltısıyla doluydu. Eşim bu odayı dekore etmişti. Atlanta'daki evimize yaptığı gibi, dünyamızı sade ve rahat bir hale getirdi.

Hintli çift, üzerlerine battaniye örtülmüş bir koltukta oturuyordu. Yaşlı çift yemekten sonra izin istemişti.

Mike ve Willow bir önceki öğleden sonra gelmişlerdi ve Rose'un yüzündeki ifade yaralı kalbime merhem olmuştu. Her ne kadar kabul etmese de, tatillerde çocuklarının onunla ve benimle birlikte olması onun için çok önemliydi. Bunu her zaman özel kıldırı ve tıpkı bizim evimizde yaptığı gibi burada da yapıyordu.

Jude Mike'la barışmış gibi görünüyordu çünkü şöminenin yanındaki rahat koltuklarda yan yana oturmuş konuşuyorlardı.

Ne yazık ki, Mike bana Jude gibi bir erteleme vermemişti. Willow'u aradığımda onunla konuşmaya çalışmışım ama beni geri çevirmişti. Onu suçlamıyordum. Ailemizin dağılmasında sorumluluğu olan biri varsa, o da bendim. Bu ailenin reisi bendim ve işimi yapmamışım. Karımı korumamışım. Çocuklarıma daha iyisini öğretmek için devreye girmedim.

Malou yanımdaki kanepeye oturdu. Yastıkların üzerine oturdu, ayakları bana yakın duruyordu. Bir önceki güne göre daha kırılgan görünüyordu ve Rose bana iyi ve kötü günleri olduğunu söylemişti. Bu iyi bir gün değildi. Şömine yandığı için oda sıcaktı ama Malou şapkasını ve büyük bir kazağını giymişti. Üzerine bir battaniye örtüp onu yatırdım.

Malou akşam yemeği için gelmişti ama on beş dakika sonra izin istemişti. Onu odasına götürdüm ve bana izin verdiği için çok memnun oldum. Rose, Willow ve Mike'la vakit geçirmek istediği için bana teşekkür etmişti.

Malou'nun konuşacak enerjisi kalmamıştı ve hemen uyuyakalmıştı. Tekrar uyandığında onu oturma odasına taşıdım. Yürüyebileceğini iddia etmeye çalışmıştı ama ona hafif olduğunu ve benim de büyük, güçlü bir adam olduğumu söyledim. Bu onu öksürmeye başlamadan hemen önce güldürdü.

Rose bana Malou için iyileşmenin mümkün olmadığını söylemişti. Arkadaşıyla ilgilenen tüm doktorlarla konuşmuştu ve kanserin metastaz yapması nedeniyle onu gönderebilecekleri tek yer darülacezeydi. Malou gitmemekte kararlıydı, Rose da öyle. Bunun Rose'u kızdıracağını biliyordum ama bu sabah Rose ve Malou ile randevusuna gittiğimde doktorla konuşmuştum. Bana yaşam sonu bakım konusunda uzmanlaşmış bir hemşirenin iletişim bilgilerini vermişti.

Ayın 26'sında, Noel gününden hemen sonra işe başlayacağını söyleyen bir hemşireyi işe almıştım. Karımı bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmek için iki günüm vardı. Kendimi beğenmişliğime nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Malou'nun rahat edebilmesi için her türlü ilaca ihtiyacı vardı ve Rose bu konuda yardımcı olamayacaktı. Angel Adası küçük bir topluluktu, bu yüzden Malou Atlanta'da olsaydı gelebilecekleri gibi gönüllü hemşireler yoktu.

Willow'un parmakları piyanonun tuşları üzerinde zarifçe dans ediyor, odayı Noel şarkılarının melodileriyle dolduruyordu. Bu, çok sevdiğim bir tatil kartından fırlamış bir sahneydi ve bu sahneyi izlerken kalbim kabardı.

Willow bir şarkıdan diğerine geçerken döndü ve annesini yanına çağırdı. Rose, kızımızın yanında durmak için hareket etmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti.

Birlikte *Have Yourself a Merry Little Christmas* şarkısında düet yapmaya başladılar. Rose kendi başına bir şarkıcı değildi ama berrak ve güzel bir sesi vardı ve bir melodiyi taşıyabiliyordu. Şarkı, piyanonun melodisiyle birlikte hepimizi sıcak bir battaniye gibi sardı. Bu bir umut ve güvence şarkısıydı,

Söylediği her nota havada asılı kalıyor ve odadaki her kalbe dokunuyor gibiydi.

Malou'nun gözleri sakın bir memnuniyet ifadesiyle Rose'a kilitlendi. Bunun onun son Noel'i olacağını bilmenin verdiği üzüntüye rağmen huzur saçıyordu. Uzanıp elini tuttum, o da nazık bir sıkma ve zayıf bir gülümsemeyle bu hareketimi onayladı.

Malou, Willow'u oturma odasında görkemli bir varlık olan kuyruklu piyanonun başında izlerken bana, "Kızınız çok güzel," dedi. "Zaman zaman piyanoyu kullanan misafirlerimiz oluyor. Rose bana her zaman Willow'un ne kadar iyi çaldığını söylerdi. Onu daha önce görebildiğim için mutluyum...." *Ölmeden önce!*

Orada oturmuş, eşimin ailesi olan bu olağanüstü kadının elini tutarken içimi bir pişmanlık duygusu kapladı. Keşke geçmişte Malou'yu tanımak için çaba sarf etseydim, onun gücünün derinliklerini ve bir odaya getirebileceği kahkahayı anlayabilseydim. O gerçekten olağanüstü biriydi ve kaçırdıklarımın boyutunu ancak şimdi görebiliyordum.

Şarkı bitti ve salon alkıştan yıkıldı. Malou'nun gözleri nemliydi, benimkiler de öyle. Müzik sadece notaların ve sözlerin ötesine geçmişti; hepimizi birbirine bağlayan bir köprüydü, gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatıyordu. O anda, şenlikli süslemelerin arasında ve Noel ağacının yumuşak ışığının altında, sadece misafir, aile ya da arkadaş değildik; sevgi, kayıp ve umudun iç içe geçtiği, hepimizi biraz daha birbirine bağlayan, biraz daha anlaşılır kılan mükemmel bir dünyanın küçük, kısacık bir örneğiydik.

Malou uykuya daldığında Willow hâlâ oynuyordu. Rose beni takip ederken onu yatak odasına taşıdım.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı minnetle.

"Kilosu yok," dedim kısık sesle. Bir deri bir kemik kalmıştı çünkü kanser iç organlarını yemişti. Bu kalbimi acıttı.

"Biliyorum." Rose Malou'yu rahat ettirdi ve alnından öptü.

Doğruldu ve bana baktı. "Hepinizin burada olması çok güzel."

"Başka nerede olabilirdik Rose? Sen hepimizin etrafında döndüğü güneşsin. Minnettarlığımızı göstermemiş olabiliriz *ama* sensiz hepimiz üşümüş ve kaybolmuştuk."

"Gray-"

"Hayır, bebeğim, sadece beni dinle," diye yalvardım, o bana nasıl inanmadığını söylemeden önce. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. *Biliyorum*. Ve bunun bir ya da iki Noel meselesi olmadığını da biliyorum. Bu bir ömür meselesi. Hayatımın geri kalanında bunu telafi edeceğim."

Uzun bir süre Malou'ya, sonra da bana baktı.

"Ya... ya bunu istemiyorsam? Ya hayatıma devam etmek istersem?"

Kalbim çatladı ve sesi içimde yankılandı. Rose'um hayatına devam etmek mi istiyordu? Başka bir adam mı bulmak istiyordu? Evet, böyle bir şey olmayacaktı. *Asla*. Ama bir mağara adamı gibi davranmak beni hiçbir yere götürmeyecekti -aslında kadın düşmanlığım yüzünden bu karmaşanın içindeydim, sırf eve bir maaş çeki getirdiğim için önemli biri olduğumu düşünüyordum.

"O zaman sana iyi dileklerde bulunacağım, ama yine de bana bir şans vermeni umarak olduğun yerde olacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet." İçimi çektim ve ekledim, "Ve seninle ilgilenebilecek diğer tüm erkekleri caydıracağım ve karımdan uzak durmasını sağlayacağım."

Yumuşak bir şekilde güldü ve kalbim ısındı. "Bunu yapar mıydın?" "Evet bebeğim, yaparım."

Rose, "Bırakalım da uyusun," diye önerdi.

"Rose? Konuşabilir miyiz?" Şansımı zorlamadığımı umarak sordum.

"Evet."

"Şimdi mi?"

Yalvardım.

"Tamam."

"Teşekkür ederim."

BÖLÜM 25

ROSe

W Yürüyüşe çıktık - evde hiç yapmadığımız bir şey. Gray kabul ettiğinde şaşırdım ve çok sevindim.

Gray ve ben kıyı şeridi boyunca yürürken ay açık gökyüzünde yüksek ve cesurdu, kumsalın üzerine gümüş bir parıltı yayıyordu. Aralık ayının sert havası denizin tuzuyla renklenmişti, her nefes serin ve tuzlu bir öpücük gibiydi. Yumuşak, soğuk kumda ilerlerken soğuktan korunmak için paltolarımıza sarınmıştık.

Bir süre sessizlik içinde yürüdük; tek ses dalgaların kıyıya çarpması ve ara sıra bir gece kuşunun uzaktan gelen sesiydi. Dünya sessiz ve beklenti içindeydi, sanki o da aramızda konuşulacakları duymayı bekliyordu.

Sonunda Gray yürümeyi bıraktı ve bana döndü, yüzü ay ışığında solgun ve çizgiliydi.

"Seni nasıl incittiğimi anlat bana?"

Bu sözler beni çarptı. Bunu daha önce hiç sormamıştı. İçimden bir duygu cümbüşü geçtiğini hissettim ve sinirlenmeden ihtiyacım olanı nasıl ifade edeceğimi bilemedim. *Konuşmak* için buradaydık ve bu da tutarlı bir şekilde *konuşabilmek* için içimdeki öfkeli kaltağı sessiz tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Evliliğimizin sadece kötü şeylerden ibaret olduğunu düşünmeni istemiyorum," diye açıkladım düşüncelerimi toparlarken.

"Biliyorum Rose."

Başımı kumsalın etrafına serpiştirilmiş banklardan birine doğru çevirdim. Yavaşça oraya doğru yürüdük ve o bir tarafa ben diğer tarafa oturduk, aramızda küçük ama derin bir mesafe vardı.

"Çocuklar gittikten sonra eve gelmeyi bıraktın. Sanki evde olmak için tek ilgilendiğin Willow ve Jude'du. *Ben* önemli değildim."

Yorum yapmasını ya da savunmaya bekledim ama o sadece sabırla oturdu, gözleri yumuşacıktı. Dik oturdum ve dalgaların kumlar üzerindeki yumuşak telaşını izledim.

"Seninle ne zaman konuşmaya çalışsam, bunu rahatsız edici buluyordun. *Her zaman*

çok meşguldüm. Dırdırcı bir eş olmak istemedim ama olduğumu hissediyorum." "Asla," diye araya girdi. "*Asla*, Rose."

Üzüntüyle başımı salladım. "Nasıl hissettiysem öyle hissettim ve bunu değiştiremem." "Anlıyorum."

O sustu ve ben söylemem gerektiğini bildiğim ama nasıl söyleyeceğimi bilemediğim şeyleri gözden geçirdim. Neden ayrıldığımı anlamasını istiyordum. Belki de bu benim savunmamdı ama bunu da değiştiremezdim.

"Son birkaç yıldır Willow, Jude ve sen bir aileymişsiniz de ben sadece yemek ve temizlik yapan bir hizmetçiymişim gibi hissetmeye başladım. Bir şey söylediğimde Willow beni duymazdan geliyordu ve Jude... ah... bebeğimi benimle utanç gibi konuşuyordu." Ellerimi paltomun içinde durdurdum ve kumaşını gergin bir şekilde sıktım. "Bunu ona söyleyemezsin."

"Yapmayacağım," diye söz verdi.

Ellerime baktım. "Hiçbir şey söylemedin. Sanki benimle o şekilde konuşması *normalmiş* gibiydi. Her zaman benimle evlendiğine pişman olduğunu hissederdim ama son birkaç yıldır buna inanmaya başladım. Karın olmak için, bir Rutherford'la evlenmek için yeterince iyi olmadığımı düşündüğünü hissettim." Kendimi küçümseyerek kıkırdadım. "Rutherford Anne bunu yeterince sık söyledi. İyi bir eş olmak için çok, çok çalıştım Gray. Yemek yapmayı ve şarap eşleştirmeyi öğrendim, böylece kimse karavan çöpünün chardonnay ile sauvignon blanc'ı ayırt söyleyemezdi."

Gözlerimi kapattım çünkü kalbimdekileri ona anlatmak, acımı ona göstermek giderek zorlaşıyordu.

"Sen her zaman harika bir eş oldun," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu *hissetmemen* benim hatam. Sana söylememiş olmam, sana göstermemiş olmam benim hatam."

Yutkundum ve gözlerimi açtım. Ona bakmadım. *Bakamadım.*

Ayrıldığıım için Gray ve çocukların da beni suçlayacağını düşündüm. Ama onlar da Gray gibi kendilerini suçladılar. Ne yapacağımı bilemedim.

"Hep *benim* param diyorsun. *Ben* kazanıyorum. Bu *benim* mirasım." Şimdi yüzümü ona döndüm. "Sen ve annen her zaman *hiçbir* hakkım olmadığını anlamamı sağladınız. O evlilik sözleşmesini bana fırlattı, tıpkı senin yaptığın gibi."

"Sahip olduğum her şey *bizim*," dedi hemen. "Bunu söylememiş olmam... lanet olsun... Rose, bu *benim* hatam. Sensiz ben bir hiçim. Şirketimi sensiz kuramazdım."

"Şu anda bana, hatta belki kendine bile yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum çünkü boşanmak istemiyorsun," diye itiraf ettim. "Ve bu beni deli ediyor çünkü beni neden elinde tutmak istediğini anlamıyorum. Bir süredir sanki... sanki gittiğimi görmekten mutlu olacakmışsın gibi davranıyorsun."

Çenesi gerildi. "Biliyor musun, haklısın. Senin gibi bir eşe sahip olduğum için çok şanslı olduğumu düşünüp durdum - sen de benim gibi bir kocaya sahip olduğun için şanslı olduğunu düşünüyor muydun, hiç merak etmedim. Sen gittikten sonra etrafımdaki insanlarla konuştuğumda, herkesin asistanımla yattığımı düşündüğünü ve senin gitmeni istediğini öğrendim."

Burnumu çektim. "Aimee ile yattığını sanmıyorum ama gitmemi isteyip istemediğini merak ettim çünkü gitmemi istersen bana para vermek zorunda kalacağını biliyordun."

"O lanet evlilik öncesi anlaşmayı yıllar önce yırtıp atmalıydım," diye mırıldandı. "Rose, bunu geçersiz say."

"Ne?"

"Evet, evlilik öncesi anlaşma yok. Georgia yasalarına göre boşanırsak, evlilik mallarının adil bir şekilde paylaşımı söz konusu olacak. İnan bana, iyi bir avukat sana her şeyin yarısını verebilir. Aslında, şuna ne dersin? Eğer boşanırsak, sana her şeyin yarısını vereceğim, buna mirasım, şirket ve-"

"Paramı istemiyorum," diye .

"*Bizim* paramız, Rose. *Bizim* lanet paramız. Beni dinle. Bunu sen gittiğin için söylemiyorum; bunu söylüyorum çünkü gerçek bu. Gençken olduğum pisliği savunamam... bebeğim, yetişkinen olduğum pisliği bile savunamam, ama para aramızda değil."

Çok samimi *görünüyordu*, ona inanmak istedim; bir parçam ona inandı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Keşke bana bir şans verseydin."

"Ne yapmak için?"

"Doğru olanı yapmak için. Beni tekrar sevmeni sağlamak için. Bana tekrar güvenmeni sağlamak için. Yeniden bir aile olabilmemiz için." Bana daha yakın oturmak için hareket etti ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sensiz kendimi kaybettim. Nefes alamıyorum. O evde kalamam, sensiz olmaz."

Sesinde bir titreme vardı ve ay ışığında gözlerinde yaşlar gördüm.

"Geri dönemem," diye sızlandım. "Gray... Ben... ölmek istedim."

Beni kendine çekti ve sarıldı. "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Çok özür dilerim."

Özür diliyordu, söylemesini isteyebileceğim her şeyi söylüyordu ama yine de bunlar sadece kelimelerdi. Eski yaraların tanıdık sızısı kalbimi ağırlaştırdı.

Bana bakmak için geri çekildi. "Lütfen benden nefret etme... zaten ettiğinden daha fazla."

"Gray, senden *asla* nefret edemem," diye yemin ettim.

"*Asla*." "Sana ne yaptığımı söyledikten sonra edebilirsin."

Bunu duymaktan neredeyse korkuyordum. Aimee ile yatmış mıydı? Başka biriyle?

O ne yaptı?

"Telefonunu inceledim."

Ne dedin?

"Evde bıraktığın," diye devam etti. "Ben... gözetledim."

Başımı salladım, neden bu yüzden ondan nefret edeceğimi düşündüğünü hâlâ anlamamıştım. "Dr. Mercer'a gönderdiğin e-postaları okudum."

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı ve nefesim kesildi. Ellerimi onunkilerden çekmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili? Çocuklara söyledin mi? Hepiniz kendimi öldüreceğimi düşündüğünüz için mi buradasınız?" Sesimi alçaltamıyordum. Aşağılanmış ve kızgındım. Beni sevdikleri için burada değillerdi. Jude üzgün olduğu için iyi davranmıyordu. İntihar düşüncemi biliyorlardı ve onlar-

"Dur," dedi Gray sertçe, "*o* lanet tavşan deliğine girmeyi bırak, Rose. O e-postalardan haberim bile *olmadan önce* çocuklar ve ben zaten seni geri almak için savaştık, tamam mı?"

Tekrar ellerimi çekmeye çalıştım. Öfke beni onun sözlerine karşı sağır yapıyordu.

"Rose," dedi nazik ama sert bir sesle. "Bebeğim, beni dinle. Biliyorum ve bu bana senin sinir krizi geçirmek üzere olan çelimsiz bir kadın olduğunu değil; sana saygı göstermedikleri için sevdiğin insanlardan uzaklaşan güçlü, belalı bir kadın olduğunu söyledi. Ölmek üzere olan arkadaşının tek bakıcısı olan güçlü, harika bir kadın. Yıllardır kimseye söylemeden ya da *herhangi bir övgü* almadan bir B&B işini büyüten güçlü, harika bir kadın."

Tamam, tüm o güçlü, harika, belalı kadın iltifatları beni etkiledi. Kabul görmeye ve onaylanmaya açtım ve bunu Gray ve çocuklardan almak heyecan vericiydi. Aynı zamanda inanılmazdı! Kendimi sakinleştirdim ve suya baktım, soğuk ellerimi sıcak elleriyle tutmasına izin verdim ve ay ışığının denizin üzerinde dans edişini izledim.

Dalgalar.

"Gray," diye başladım uzun bir süre sonra, sesim hissettiğimden daha kararlıydı. "Özrünü takdir ediyorum. Samimi olduğunu düşünüyorum. Ama yaptığın ya da yapmadığın şeylerden daha fazlası var. Ben de bir rol oynadım. Uzun bir süre ihtiyaçlarımı dile getirirken kendimi güvende ya da rahat hissetmedim. Hayatımızdaki manzaranın bir parçası oldum, katılımcısı değil."

"Bunu şimdi anlıyorum," dedi sessizce. "Ve sana böyle hissettirdiğim için çok üzgünüm."

İçimi çektim, üzüntü ve rahatlama içimde dönüp duruyordu. Yüzümü ona dönerek nerede durduğumu görmesini sağladım. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Tüm anlamak, kendimi senin karın ve annen olmanın ötesinde anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Kendi başıma kim olduğumu yeni yeni anlamaya başlıyorum."

Gray bir elini yüzüme götürdü ve yanağımı hafifçe okşadı. "Konuşmaya devam edebilir miyiz? Sadece bu gece değil, belki yarın ve ertesi gün de?"

Sesindeki samimiyet belirgindi ve başımı sallayarak elini hafifçe sıktım. "Konuşmaya devam edebiliriz," diye kabul ettim.

BÖLÜM 26

Gri

On Noel arifesinde Angel's Rest B&B'nin tamircisi ve her işe koşturan yardımcısı Edgar ile tanıştım. Bir gün önce onunla tanışmıştım. Kuzeni Lilah ve küçük kızı Grace.

Lilah, Rose'un benden istediği odaları temizlemek zorunda kaldığı için benden özür diledi çünkü Grace kendini iyi hissetmediği için izin almak zorunda kalmıştı. Karımın yardım ettiğini duyunca rahatlardım ve Lilah'ya onu takdir ettiğimi söyledim.

Edgar kalçasının üzerinden sarkan bir alet kemeri takıyordu. Gençti, Jude'un yaşlarındaydı.

Ona elimi uzattım. "Merhaba, ben Gray. Rose'un kocasıyım."

Hemen elimi sıktı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Rutherford. Bayan Rose harika biri."

"Sadece Gray, ve evet, karım harikadır. Bana evle işler yaptığınızı söyledi, ben de yardım edip edemeyeceğimi sormak istedim." Ellerimi kot pantolonumun içine soktum. "Ben mimarım ama inşaat işlerinden de payıma düşeni yaptım."

Edgar başını salladı, bir yandan kayalıklara inen, diğer yandan da sahile doğru eğimli bir şekilde uzanan geniş çimenliğe doğru dönmeden önce bir an bana baktı.

"Ah, belki yardımcı olabileceğiniz bir şey var."

"Tamam."

"Uçurumun kenarında bir erozyon sorunumuz var," diye açıkladı. "Her fırtınada biraz daha toprak kaybediyoruz gibi görünüyor. Orada bir istinat duvarımız var ama eski, yapması gereken şey için doğru inşa edilmemiş."

Onu patikada takip ettim, uçurumun kenarına yaklaştıkça otların nasıl seyreltiğini fark ettim. Su önümüzde uzanıyordu; uçsuz bucaksız bir mavilik, hem güzel hem de tehditkâr bir sonsuzluk.

Edgar elini istinat duvarına doğru salladı; taş ve betondan yapılmış, yıkılmaya yüz tutmuş bu yapı kesinlikle amacına uygun değildi. Etrafında kum torbaları vardı ve Edgar bazı yama işleri yapmış gibi görünüyordu.

"Şuraya bakın," diye devam etti Edgar, "duvarın temeli yeterince derin değil."

Zorluğu düşünerek duvarı inceledim. Bu ciddi bir sorundu; kötü inşa edilmiş bir istinat duvarı feci bir arazi kaybına yol açabilirdi ve B&B'nin yakınlığı göz önüne alındığında, bu göze alabileceğimiz bir risk değildi. "Yeniden tasarlanması gerekiyor, toprağı geride tutabilecek ve su akışını daha iyi idare edebilecek bir şey."

"Öyle mi?" Gergin görünüyordu. "Bunların nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ben... ah... tamirci olmak için çalışıyorum. Sadece buralarda yardım ediyorum. Paranın kısıtlı olduğunu biliyorum ve özellikle de yılın bu zamanında birini bulamıyoruz, bu yüzden elimden geleni yapıyorum Bay Ru...Gray. Bu sizin üstesinden gelebileceğiniz bir şey mi?"

"Sanırım," diye cevap verdim, zihnimde şimdiden çözüm taslakları çiziyordum. "Mevcut temelin etrafını kazmamız ve onu daha derin, daha güçlü bir temelle güçlendirmemiz gerekecek. Akıntıyla başa çıkmak için uygun drenaj da çok önemli."

Edgar etkilenmiş görünüyordu. "İşini biliyorsun gibi görünüyor. Ne zaman başlamak istediğinize bağlı olarak size yardımcı olabilirim. Bayan Rose Atlanta'da yaşadığınızı ve tatilden sonra geri döneceğinizi söyledi."

"Bir süreliğine geri dönmeyeceğim. Buna yarın başlayabiliriz," dedim kararlı bir şekilde. "Bu gece bazı planlar hazırlayacağım ve sabah onlara bakabiliriz. Biraz malzeme almamız gerekecek ama sanırım o duvarı sağlamlaştırabilir ve buradaki araziyi koruyabiliriz."

"Öylece mi?" Edgar şaşırmış görünüyordu.

Gülümsedim. "Evet evlat, aynen öyle. Nasıl oluyor da bir tamirhanede değil de burada çalışıyorsun?"

"Bayan Malou'ya yardım ediyorum, özellikle de şimdi hasta olduğu için. Lilah arka tarafta oturuyor, ben de uğruyorum." Edgar durakladı, bir an düşündü, sonra ekledi, "Gray... ah... ben de sana teşekkür etmek istedim."

"Ne için?"

Dudaklarını yaladı. "Bayan Rose bana kira ödemem için para verdi, böylece Lilah'nın yanına taşınmak zorunda kalmadım çünkü onun Grace'i var ve yaşadığı yer gerçekten küçük. Onun yardımı olmasaydı ne yapardık bilmiyorum."

Rose'um ve onun *kocaman* kalbi. Beş bin dolar almıştı; sahip olduğu tüm para buydu, en azından öyle düşünüyordu ve bir kısmını bu genç adama vermişti.

Gerçek şu ki, tekrar tekrar *büyük hata* yapmıştım; çünkü sadece orada burada olsaydı, Rose'un kocaman kalbi beni affederdi. Ama çocuklar gittikten sonra geçen iki yıl içinde, onunla boş yuva olmanın ne demek olduğunu konuşmak yerine işimi daha fazla zorlamaya karar verdim. Peki ne için? Para için mi? Prestij için mi? Ne için? Rose beni evde beklemiyorsa bunların bir önemi var mıydı?

Bunun cevabını biliyordum, bu da beni fark ettiğimden daha büyük bir göt yapıyordu.

Edgar'ın omzuna vurdum. "Teşekküre gerek yok evlat. Buralarda çok yardımcı oluyorsun; bunu hak ettin."

Önümüzdeki günlerde bu projeye başlamak için ihtiyaç duyacağımız her şeyi konuştuk ve Edgar pansiyona döndükten sonra ben kalıp dalgaların aşağıdaki kayalara çarpışını izledim.

Rose gittiğinden beri ilk defa derin bir amaç duygusu hissettim. Bu bir projeden çok daha fazlasıydı; kalıcı bir katkıda bulunma ve ona elimden gelen her şekilde destek olmak için burada olduğumu gösterme şansıydı.

Döndüm ve Mike'ı bahçede sahile bakarken gördüm. Ona doğru yürüdüm.

"Mike."

Döndü ve başını salladı. "Gray."

"Hâlâ bana kızgın mısın, evlat?"

Boğayı boynuzlarından tuttuğum için şaşırılmış görünüyordu. Rose gittiğinden beri öğrendiğim tek şey, bir şeyleri söylememenin bir duruma yardımcı olmadığı, sadece daha da kötüleştirdiği idi. Her şey yolundaymış gibi davranmak ailemi parçalamıştı, artık *hiçbir* aile üyesiyle bu saçmalığı yapmayacaktım. Mike Willow için önemliydi, o yüzden benim için de önemliydi.

"Evet, efendim."

Başımı salladım. "Karımı desteklediğin, Willow'a yardım ettiğin ve Rose konusunda ne kadar büyük bir hata yaptığımızı fark etmemizi sağladığın için sana minnettarım."

Muhtemelen onu bir tüyle devirebilirdim; çok şaşırılmış görünüyordu.

"Çocuklarıma söylediğimi size de söyleyeceğim: Rose ve ailemiz için daha iyisini yapacağım." Asla özür dilemeyen, zor şeyleri görmezden gelerek ve çatışmadan kaçınarak hayatını buldozerle sürdüren bir adam için yeni beceriler öğreniyordum. Bu henüz bu işte iyi olduğum anlamına gelmiyordu, çünkü bu iş zordu.

"Daha iyi olmak ne demek efendim?"

Mike bana yumuşak top atmıyordu. Sevindim. Sorumlu tutulmaya ihtiyacım vardı. Artık Dr. Ogle ve görünüşe göre Malou vardı, ama daha fazla insana sahip olmanın zararı yoktu.

"İşten geçici olarak izin aldım." Bana baktı, şaşkınlığı her halinden belliydi.

Sırıttım. "Willow'a henüz söylemedim. Jude biliyor. Başkan ve CEO olarak görev yapan başka biri var. Başlangıç olarak altı aylığına buradayım." Rose'un bu haliyle altı ayın onu geri kazanmak için yeterli olacağını sanmıyordum. Şu anda bir ömür çok kısa geliyordu. *Kızgındı* ve Rose'un bu haliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Her zaman o kadar uysal ve kolay biriydi ki bu yeni kişilik özelliğine alışmak biraz zaman alıyordu. İşin tuhafı, bu durum hoşuma gidiyordu. Eğer o nasıl hissettiğini anlatırsa ve ben de ona nasıl hissettiğimi söyleyebilirim, belki de şu anda yapabileceğimiz evlilik *daha iyi*, daha sağlam, ikimizin de eşit şartlarda olduğu bir evlilik olabilirdi. Çünkü Rose'un benim tarafımdan kabul edilmek için daha çok çalışması ve daha iyi olması gerektiğini düşündüğü açıktı; bense sadece kendim olduğum için her şeyi hak ettiğimi düşünüyordum. Ben hak sahibi bir orospu çocuğuydum; buna hiç şüphe yok.

"Buna inanmak zor," diye yavaşça konuştu Mike, "çünkü sen bir işkoliksin." "Ben de boku yedim çünkü karım olmadan yaşayamam. Eğer bir iş ve Rose arasında bir seçim yapsaydım, Rose her zaman kazanırdı."

Mike düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bunu hiç beklemiyordum. Willow bana Jude'la burada olacağını söylediğinde, bunun da Şükran Günü'ndeki gibi boktan bir şey olacağını düşünmüştüm."

"Geçtiğimiz ay uzun bir yol kat ettik."

Mike kibarca, "Bana söylediğin için teşekkürler," dedi. "Karınızı seviyorum. Keşke benim de onun gibi bir annem olsaydı."

Kıkırdadım. "Sen de ben de. Yarın sabah duvar örmeme yardım etmek için vaktin var mı diye merak ediyordum."

Bana şaşkınlıkla baktı.

Omzunu okşadım. "Dur sana göstereyim."

BÖLÜM 27

ROSe

I Edgar bana Gray'in uçurumun yanındaki istinat duvarını onaracağını söylediğinde hışımla merdivenleri çıktım.

Benimle konuşmadan bunu yapabileceğini de nereden çıkardı?

Kapıyı çaldım ve cevap beklemeden Gray'in odasına girip kapıyı arkamdan kapattım. Daha yeni girmiştim ki banyodan çıktı, nemli ve çıplaktı, elinde bir havlu vardı.

Hava ciğerlerimden vınlayarak çıktı.

Sırıttı. "Kötü bir filmde bir sahne gibi görünüyor."

Kendini gizlemek için herhangi bir çaba sarf etmedi.

Başka tarafa bakamadım. Yakınlaşmamızın üzerinden aylar geçmişti. Her zaman iyi ve sağlıklı bir seks hayatımız oldu. Onunla sevişmeyi seviyordum.

-Samimiyeti sevdim. Onu özledim. Onu özledim.

"Bebeğim?" Bana doğru yürüdü, gözleri ateşliydi. Havluyu yere bıraktı.

Dudaklarımı yaladım. Penisi kalınlaşıyor, sertleşiyordu ve bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım.

Nazıkçe, çok nazıkçe başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Beni öpmesine izin verdim; kendimin onu öpmesine izin verdim. Onu tatmak, beni kendine çekerken ellerini üzerimde hissetmek iyi . Kokusunu ve dudaklarını sevmiştim.

Dilini benimkine daldırırken çıkardığı sesler. Yirmi yıldır birlikteydik; bedenlerimiz birbirine uyum sağlamıştı.

Başını kaldırdı. "Kahretsin, bunu özlemişim."

Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. "Sanırım bundan daha fazlasını kaçırdım," diye fısıldadım, biraz daha fazla tahrik olmuş hissediyordum.

"Bebeğim," inledi, kalçalarımı kendine doğru çekerek kalçalarımın arasına süründü.

Üzerimde bir kot pantolon vardı ve ben daha doğru düzgün düşünmeden elleriyle kotumun fermuarını açtı.

"Bırak beni," diye mırıldandı. "*Lütfen* Rose. Sana ihtiyacım var." Eli amımı avuçladığında sallanmaya başladım.

"Çok ıslak, çok sıcak," diye fısıldadı ve bir parmağını içime daldırdı. İnledim.

Başparmağını klitorisime bastırdı ve ikinci bir parmağıyla kanalımı genişletti. Başımı omzuna yasladım, onu kokladım. Kocamı. Erkeğimi. Aşkım.

"Evet, bebeğim. İşte böyle," diye cesaretlendirdi elinin klitorisime sürünmesini artırmak için hareket ettiğimde.

Nefes alış verişim düzensizleşti ve zaman böyle sevdiğimiz, kaygısız, sadece ikimizin olduğu, yakın, sarmaş dolaş olduğumuz günlere doğru uzadı.

Boşalmamın öncülerini hissettim ve inlemeye başladım. Boşaldığımda ona doğru yığıldım. Elini amımın üzerinde bırakırken, diğeri beni sıkıca tuttu.

Nefes alışımı kontrol altına aldığımda başımı kaldırdım ve bana nazikçe, sıcak bir şekilde gülümsedi.

Beni serbest bıraktı ve sonra sularıyla bulaşmış olan parmaklarını yaladı. Bu beni tahrik etti.

"Kahretsin, bebeğim, tadın çok güzel. Tadın hep öyle...."

Gururla duran sikine baktım. Ama ben ona dokunamadan geri çekildi.

"Bu sadece senin içindi." Dolaba doğru yürüdü ve kıyafetlerini çıkardı.

O giyinirken ben de düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalıştım. Beni yatağa emindim. Gray seksi severdi. O da benim gibi seksüel bir insandı. Yatakta her zaman *çok* iyiydik. Aramızdaki kimya heyecan vericiydi. Seks hayatımız, beni aldatmayacağından emin olmamın nedenlerinden biriydi ve aynı zamanda başka bir erkekle asla birlikte olamayacağımın da nedeniydi. Onunla bu kadar iyi olabileceğimden şüpheliydim.

başka biriyle. Bir de benim ona aşık olmam gibi sinir bozucu bir sorun vardı.

"Arkadaki duvarda çalışman da neyin nesi?" Kelimeleri mırıldanarak çıkarmayı başardım.

İç çamaşırı olmadan bir kot pantolon giydi. Bunu çok yapardı ve çok seksiydi.

"Edgar bana sorunu gösterdi ve görünüşe göre Malou zaten tüm malzemeye sahip. Bir plan çizdim. Bugün ortalığı temizleyeceğiz, kazı yapacağız ve akşam yemeğinden önce burayı bir arada tutmak için geçici bir yapı kuracağız. Yarın-"

"Yarın Noel günü."

"Biliyorum. Bunu Malou'ya ve sana Noel hediyem olarak düşün." Tişörtünü giyerken sesi boğuk çıkıyordu.

"Gray, öylece-"

"Ben bir mimarım; bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Bana güveniyorsun, değil mi? En azından duvarı onarmak için?" Bana öyle yoğun bir şekilde baktı ki öfkem buharlaştı.

Şimdi sızlanmak önemsiz olurdu, *neden izin istemedin?* Yardım ediyordu. Malou da ben de bu işi halletmemiz gerektiğini biliyorduk. Ama tatillerde işçi ayarlayamamıştık ve Edgar'ın da bu konuda becerisi yoktu.

"Sana güveniyorum... inşaat işlerinde." Orada dururken kendimi aptal gibi hissettim, külotum ıslaktı, eli muhtemelen hala benim gibi kokuyordu, ağzında benim tadım vardı.

"Teşekkürler bebeğim." Gözlerindeki sevinçten anlaşıldığı kadarıyla Noel sabahına çıkmış bir çocuk gibiydi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Tanrım! Neden bu kadar tatlı ve iyi davranıyordu? Son iki yıldır evli olduğum huysuz adam neredeydi? Bana karşı hep sabırsız olan adam?

"Biliyorum," diye itiraf ettim. Bir an dudaklarımı büzdüm ve sonra boğazımı temizledim. "Edgar, Lilah ve Grace Noel arifesi akşam yemeğinde bize katılacaklar. Grace erken yattığı için hediyeleri yemekten *önce* alacağız."

Hediyeleri genellikle Noel sabahı açardık ama Lilah ve Edgar, Edgar'ın annesiyle öğle yemeği için Brunswick'e gidecekleri için Noel arifesinde kutlamaya karar verdik.

Bir kural koymuştum: Hediyeler sadece çocuklar içindi ve artık benimkiler de buna dahildi. Lilah ve Edgar'ın hediye almak için kendilerini baskı altında hissetmelerini istemiyordum.

Malou ya da benim için bir şey. Neyse ki misafirlerimiz bir saat sonra akşam yemeği için bize katıldığından, kendilerini dışlanmış ya da bir şey getirmek zorunda hissetmeleri konusunda endişelenmeme gerek kalmadı.

Ancak, Angel's Rest adına herkes için yerel olarak yapılmış küçük hediyeler almıştım ve bunları Noel günü kahvaltıda tabaklarına koyacaktım.

Bizimle kalan iki çift Noel'in ertesi günü ayrılacaktı ve yeni yıla kadar mutlu bir şekilde misafirsiz kalacaktık. Willow ve Jude ayın yirmi yedisine kadar kalacaklardı ki bu beni *çok* mutlu etti. Yeni Yıl boyunca kalmalarını çok isterdim ama başka planları vardı ve bu da gayet makuldü.

Gray mi? Kalıyordu. Beni Holden'daki bir yılbaşı partisine sürüklemiyordu ya da bir parti vermemizi talep etmiyordu. Şüpheli bir şekilde rahat davranıyordu.

"Hediyelerle ilgilendiğini varsayıyorum," dedi usulca ve gözlerinde bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

"Evet."

Gray bana hep mücevher verirdi. Güzel parçalar ama ben Atlanta sosyetesinin bir eşi değildim. Onlara ne kadar hayran olsam da, hep daha kişisel bir şeyler istemiştim. Sonunda, çekip gittiğimde hepsini geride bıraktım.

Eskiden hediye olarak deneyimler satın alırdım. Bir yıl Jude'a Ferrari kullanabilmesi için bir yarış pisti hediye çeki almıştım. Aynı yıl Willow'a balinaları görebilsin diye bir derin deniz macerası aldım. Gray için eskiden tatiller satın alırdım, ancak birkaçını iptal ettikten sonra bıraktım ve sadece onun için deneyimler satın almaya başladım. Golf oynamayı çok severdi, ben de ona PGA finallerine bilet aldım. Holden'ı da götürdü, ki bu benim için sorun değildi. Golfün bir spor olduğunu bile düşünmüyordum.

Bu yıl eski usule döndüm ve bir şeyler satın aldım: kokulu mumlar, losyonlar ve parfümler, el boyaması masa örtüleri, el yapımı cam vazolar, yerel olarak üretilen şeyler. Malou için kaşmir bir şal almıştım ki vücuduna yumuşak gelsin. Sadece sahip olduğu zaman içinde kullanabileceği bir şeyler açtığından emin olmak istedim.

Gray elini yanağıma koydu ve dudaklarıma hızlı bir öpücük bıraktı. "Her zaman herkesin hoşuna gidecek hediyeler aldığından emin için teşekkür ederim. Düşünceliliğin eşsiz, bebeğim."

"Nasıl oldu da daha önce hiç böyle şeyler söylemedin?" *Şimdi* olmasını istediğim adam haline geldiği için kendimi mutsuz hissederek sordum.

"Çünkü seni hafife alan bir hıyarın tekiydim."

Kendini bu kadar rahat ortaya koyması, davranışlarının sorumluluğunu üstlenmesi beklenmedik ama samimiydi. Gray'i tanıyordum. İnanmasa bunları söylemeyeceğini biliyordum.

Ben bir şey söylemeyince beni tekrar öptü. "Daha önce olanlar hakkında mı?" "Evet," diye ciyakladım.

"Seni *çok* istiyorum, her zaman. Elim mastürbasyon yapmaktan yoruldu. Sikim elimden nefret ediyor."

İsteksizce gülümsedim.

"İçine girmeyi o kadar çok istiyorum ki," derken sesi cinsel bir hayal kırıklığıyla doluydu.

"O zaman neden-"

"Bana güvenmiyorsun, bebeğim. Artık senin sevgili Gray'in değilim." Sesinde büyük bir hüznü vardı. "Aletimin biraz rahatlayabilmesi için önce bunu geri kazanmalıyım."

"Seninle olmayı özledim," diye itiraf ettim. "Yatakta... ve yatak dışında."

"Ama dışarıda olma kısmı o kadar da çok gerçekleşmiyordu, değil mi? Her zaman yaptığım gibi, hiçbir şey vermeden senden alıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum."

"Bu orgazm oldukça güzeldi." Yardım edemedim ama genişçe sıırttım. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye fısıldadı.

"Sana ne kadar güzel olabileceğimi bir kez daha göstermeden gitsem iyi olacak," diye takıldım.

Aşağıya mutfığa inerken gülümsemekten kendimi alamadım. Kocamla flört etmişim ve şimdi bir ergen gibi kıkırdamak istiyordum.

BÖLÜM 28

Gri

Malou Noel günü verandada oturmak istedi, ben de odun kestim ve açık hava şöminesini yaktım.

Hava açık ve serindi. Güneş parlıyordu, gökyüzü maviydi ve Noel'de mola vermiş gibi rüzgar yoktu.

Willow bir Adirondack sandalyenin birkaç battaniyeyle sarıldığından ve Malou'nun üzerine koymak için birkaç tane daha olduğundan emin olduktan sonra Malou'yu taşıdım. Bağışıklık sistemi çökmüştü ve sıradan bir soğuk algınlığı bile onu öldürebilirdi.

"Hastalanacağımdan neden bu kadar endişelendiğinizi anlamıyorum. Ben hastayım. *Hastayım*.

ölüyorum. Çok yakında," diye yakındı Malou onu . "Sen kendini yap ve benim de kendimi yapmama izin ver," diye ısrar ettim.

Bir süre sonra eğlenerek, "Biliyor musun, senden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim Gray, ama sana neden aşık olduğumu anlayabiliyorum," dedi.

Willow bitişikteki Adirondack sandalyeye oturdu. "Annem babamla çıkarken onu tanıyor muydun?"

"Hayır. O zamanlar Savannah'da yaşıyordum. Bir erkek arkadaşım vardı ve onu takip ettim. Yaptığım aptalca bir şeydi," diye anımsadı Malou. "Bir hafta sonu ziyarete geldiğimde Rose bana Gray'den bahsetti. Ne kadar harika biriydi. Ne kadar yakışıklıydı. Daha sonra erkek arkadaşının Gray Rutherford olduğunu öğrendim. Rose'a lanet olası bir multi-milyonerle başlaması gerektiğini söyledim."

Willow güldü. "Annemle babamın düğün fotoğraflarını gördüm. Sen orada değildin. Nasıl olur?"

Malou cevap vermeden önce itiraf ettim. Ne de olsa burada her şeyi berbat eden benim ailemdi. "Büyükannem onu orada istemedi."

Willow kaşlarını çatı. "Neden? Annemin başka ailesi yoktu."

Malou alaycı bir tavırla, "Çünkü ben de siyahım ve annen gibi karavan çöpüyüm," dedi.

Bugün iyi bir gün geçiriyordu ve biraz enerjisi vardı ve bununla birlikte ısrırgan mizahı da geldi.

Willow, "Bu tam bir saçmalık," dedi. "Büyükannem ırkçının tekiydi." "Büyükannenin bir sürü kusuru vardı," diye katıldım.

Willow dürüstçe, "Bayan Malou, sizinle daha önce tanışmaya zaman ayıramadığım için gerçekten üzgünüm," dedi. "Benim hatamdı... bizim hatamızdı. Siz annemin ailesisiniz ve biz sizi görmezden geldik... tıpkı *onu görmezden geldiğimiz* gibi."

Malou sinirli bir şekilde, "Ah, o küçük üzgün suçluluk atlıkarıncandan in kızım," diye mırıldandı. "Ben ölüyorum. Acıklı hikâyeler dinlemek istemiyorum. Şimdi bana bundan bahset Mike. Yakışıklı bir adama benziyor. Yatakta iyi midir?"

İnledim. "O benim kızım, Malou."

Malou o kocaman kahkahasını attı. "Hadi ama Gray, kızının hâlâ bakire olduğunu mu sanıyorsun?"

"Seks yapmayan iki tür insan vardır," diye Malou'yu şımarttım çünkü onun yaşama sevincini görmek hoşuma gidiyordu. "Birinin ebeveynleri ve birinin çocukları. Nokta."

"Ve bu arada herkes etrafta dolanıyor." Malou gözlerini kapattı ve her an uykuya dalabileceğini biliyordum.

Tam onu kucağıma alıp içeri taşıyacaktım ki, zayıf sesini duydum: "Burada olmanıza sevindim. Bir aileye sahip olmak güzel."

Rose'un ailesi olduğumuz için bizi bir aile olarak görüyordu. Böylesine koşulsuz bir kabullenme alışık olduğum bir şey değildi. Bonnie, Rose'un karım olmasını umursamıyordu; yine de ondan hoşlanmıyordu ve bunu gizlemeye de çalışmıyordu. Annem ve babam ölene kadar Rose'u kabul etmediler. Dışladığımız Malou karşımızdaydı; Rose'un düğününe gelmesine bile izin verilmemişti ve bizi tamamen ve açık yüreklilikle kabul etmişti.

Malou'yu odasına geri götürdüğümde beni takip eden Willow da bu duyguyu kaybetmemiştir. Rose da bizi görünce bize katıldı.

"Yoruldu mu?" Rose, onu yatırabilmem için Malou'nun yatağında yer açarken mırıldandı.

Bunu yaptıktan sonra Rose, Malou'nun Ugg botlarını çıkardı ve onu yorganın altına soktu. Willow ve ben onu izlerken yanağını okşadı.

"Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim," diye fısıldadı. "Onu rahat ettirmek için daha fazlasını. Ben sadece...."

"Bebeğim, sinirlenme," dedim ve bana endişeli gözlerle baktı. İçimi çektim. Benden her zaman en kötüsünü bekliyordu ve ben de aynı şeyi yapıyordum, her zaman bana karşı kendini kaybetmesini bekliyordum. Bunun sona ermesi gerekiyordu. "Malou için bir hemşire tuttum. Onun gibi hastalar konusunda tecrübeli. İğnelerini evde yapmasını sağlayacak, böylece onu kliniğe götürmek zorunda kalmayacağız ve-"

Rose bana doğru koştu ve kollarıma atladı. Düşmeden önce onu ve kendimi zorlukla yakaladım. Dudaklarımdan öptü. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Lanet olsun Rose, en azından bunu yapabilirim." Kollarımı ona doladım. Neden kollarımda olduğu umurumda değildi; öyle olduğu için minnettardım. Ve çok iyi hissettiriyordu.

"Hayır" -başını salladı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü- "onun için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. O senin için hiç kimse."

Willow, "O aileden biri, anne," dedi ve üçlü kucaklaşmamıza katıldı.

Mike, Edgar ve ben sabahı istinat duvarını hazırlayarak ve geçici destekleri yerleştirerek geçirdik. Duş aldıktan sonra yemek kokuları arasında aşağı indim. Geçmişte Rose yemek pişirirken Willow, Jude ve ben kendi işimizi yapardık. Rose tek başına bizim için yemek yapar, biz de ona katkıda bulunmamakla kalmaz, arkadaşlık bile etmezdik.

Eskiden böyle değildi. Küçükken onunla mutfakta takılırlardı, ben de öyle. Büyüdükçe bana daha çok ilgi duymaya başladılar. Her şey o kadar yavaş ve organik bir şekilde gelişti ki Rose'u yalnız bıraktığımızı fark etmedim bile.

Bu Noel değil ve bir daha asla!

Angel's Rest B&B'nin mutfağı, hazırlanmakta olan Noel yemeğinin zengin aromaları ve duvarlarda yankılanan kahkaha sesleriyle dolu bir faaliyet telaşındaydı.

Rose ocağın başındaydı ve lezzetli bir sos olacağı benzeyen bir tencereyi idare ediyordu.

Jude ve Willow mutfak adasında bir araya gelmiş, sebze doğruyor ve sadece kardeşlerin yapabileceğı gibi birbirlerine takılıyorlardı. Willow'un erkek arkadaşı Mike da elinde bir kadeh şarapla mutfak adasında oturuyordu. Willow'a göre Mike aşçı değildi ve herkesi zehirleme ihtimali olduğu için yemeğı yaklaştırlmaması gerekiyordu.

Eğildim ve dudaklarımı Rose'un yanağında gezdirdim. O beni durdurana kadar özgürce davranmaya devam ettim. Gülümsediğini ve yüzünün kızardığını gördüğümde, Tanrı'nın bana bir hediye verdiğini hissettim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Mırıldandım.

Telaşlanmıştı ve etrafta bizi izleyen çocuklara baktı. Willow bana anlayışlı bir gülümseme verdi ve Jude gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Rose'un çekip gitmesi yüzünden kendini suçladığını biliyordum ve ona hatanın bende olduğunu söylememe ve açıklamama rağmen, bu yükü taşımaktan kendini alamıyordu. Bu kötü bir şey değildi. Davranışlarının sorumluluğunu üstlenmesi iyi bir şeydi, bu da bana insanlara karşı her zaman daha dikkatli olacağından emin olmamı sağladı.

Rose'a onun ailemizin merkezi olduğunu söylerken dürüst davranmıştım. O olmadan, ona nasıl davranırsak davranalım, kaybolur ve kafamız karışırđı. Onun sakinleştirici varlığı hayatımıza nüfuz etmişti ve ben onunla ilgilenmemekle aptallık etmişim.

"Patatesleri soyabilirsin." Rose lavabonun yanındaki torbayı işaret etti.

Tezgâhta durmuş patates soyuyor, birlikte çalışan aileme göz ucuyla bakıyordum; bu sahne o kadar sıcak ve canlıydı ki odayı kusursuz bir ev hissiyle dolduruyordu.

Jude'un yanlışlıkla bir havucu düşürmesini ve Willow'un onunla acımasızca dalga geçmesini izledim, kahkahaları bulaşıcıydı, sanki yeniden çocuk olmuşlardı, kaygısız ve sadece çocukların olabileceğı kadar mutluydular. Rose gözüme takıldı ve gülümsedi, içimin derinliklerine ulaşan, hem sevinç hem de dokunaklı bir pişmanlık uyandıran gerçek, içten bir gülümsemeydi.

Son birkaç yıldır bunu birlikte yapmayarak ne kadar çok şey kaybettiğimizi fark ettim. Rose her zaman aile geleneklerimizi canlı tutan çapa olmuştu, ben ise işe gömülmüş bir halde bu basit, güzel birliktelik anlarını kaçırmıştım.

Şimdi Rose'u izlerken -canlı, meşgul ve çocuklarımızla çevrili, tamamen onların yoldaşlığının bir parçası- tüm olanlar için derin bir pişmanlık hissettim.

Ona bu tür bir neşe veremediğimiz zamanlar oldu.

"Patatesler için yardıma ihtiyacın var mı baba?" Jude'un sesi düşüncelerimi böldü ve ona bir soyacak uzattım, dahil olma şansı için minnettarım, şimdi önemli olduğunda burada olmak için.

"Evet, teşekkürler evlat."

Rahat bir rutine girdik, soyduk ve konuştuk, oda aşinalığın getirdiği kolay sakalaşmalarla doldu.

Mutfakta dolaşırken, her birimiz yemeğe katkıda bulunurken, bunun sadece akşam yemeği hazırlamaktan daha fazlası olduğunu fark ettim; bu, ailemizin yıllardır olduğundan daha güçlü ve canlı hissettiren bir goblendeilmek ilmek birlikte dokunmasıydı. Tatillerin olması gereken şey buydu - bu birliktelik, bu kahkaha ve masadaki yemekten çok daha fazlasını sembolize eden bir yemeğin ortak yapımı.

BÖLÜM 29

ROSe

Akşam yemeğinden sonra ısıtıcı açıkken verandada bir kadeh kırmızı şarabımla oturdum.

Harika bir Noel arifesiydi; aile ve misafirler birbirlerine çok iyi kaynaşmışlardı ve Malou mutluydu. Sonunda ailemi tatil için evinde ağırlayabilmiş olmasının onun için çok şey ifade ettiğini biliyordum.

Willow ve Jude eskiden oldukları gibiydiler; eğlenceli ve arkadaş canlısıydılar. Jude'da son yıllarda gördüğüm o hırçınlık gitmişti. Kendini daha iyi anlamak ve davranışlarını düzeltmek için gerçek bir çaba gösteriyordu. Dr. Mercer'a göre, tüm çocuklar dönemlerden geçer ve Jude'un bu şekilde davranmasının onu nasıl yetiştirdiğimizle bir ilgisi yoktu; daha ziyade, ergenlikten yetişkinliğe geçerken karşılaştığı zorluklarla ilgiliydi.

"Biraz daha şarap?" Gray'in sesini duydum ve elinde bir şarap kadehi ve yemek sırasında açtığımız yarısı dolu Barolo şişesiyle ona döndüm.

"Ben böyle iyiyim." Bardağımı kaldırarak hâlâ dörtte birinin dolu olduğunu gösterdim. "Size katılabilir miyim?" diye sordu, kendinden o kadar emin değildi ki bu beni kırdı. Benim

Kocası kendine güvenen bir adamdı ama şu anda, benim yüzümden, öyle değildi.

"Evet, elbette...." Ona *sevgilim Gray* dememek için kendimi zor tuttum. Henüz o noktaya gelmemiştik ve asla gelemeyeceğimizden endişeleniyordum. Bu sadece Malou gittiğinde, çocuklar ve Gray kendi hayatlarına geri döndüklerinde yaşanacak yalnızlığa karşı bir ertelemeydi. Tabii ki, o olacağını söylemişti

ama kocamı tanıyordum ve o bir işkolikti. Yapacak bir şey bulamazsa, aklını kaçırdı ve sonra korkarım bana kızar, kaçtığım için beni suçlardı, beni Angel Adası'ndaki hiçbir yerin kış ucuna kadar kovalamak zorunda kaldığı için.

"Çok güzel bir gece," diye mırıldandı Gray yanımdaki sandalyeye yerleşirken. O kadar yakındı ki, yirmi yıldan sonra beni hâlâ heyecanlandıran parfümünün kokusunu alabiliyordum.

Onaylar gibi bir ses çıkardım ve battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım. Sadece kot pantolon ve kazakla rahat görünüyordu.

"Gray, benimle evlendiğine pişman mısın?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. Sormaktan hep korkmuştum, cevaptan çok korkuyordum. Ama şimdi kendimi daha güçlü hissediyordum; bundan sonra gelecek her şeyi duymaya hazırdım.

Benimle yüzleşti. "Seninle evlendim çünkü seni seviyordum ve hamileydin. Eğer hamile kalmasaydın, daha sonra evlenecektik ama evlenecektik. Bundan eminim."

"Anne Rutherford'dan korktuğunuz halde mi?" Kötü niyetli ya da alaycı değildim; gerçek bir meraklı.

"Sanırım daha büyük olsaydım, hala üniversitede olmasaydım ve kendi seçimlerimi yapabilseydim daha kolay olurdu." Biraz şarap içti. "Bir süre sana kızdım, bu aptalcaydı çünkü bebekleri birlikte yaptık. Kendi başına yapmış gibi değildin. Ayrıca aptalcaydı çünkü hayatımızı, evimizi, çocuklarımızı ve *seni* seviyordum. Ama bu huzursuzluk hissinin yerleşmesine ve içime işlemesine izin verdim."

"İyi bir eş olamadığım için mi?" Bu sorunun cevabını ben de duymak istemiyordum. Bu sefer ne diyecekti? Bana *kızdığı* zamanlar olduğunu itiraf ettiğini duymak beni zaten bir kez yıkmıştı. "Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi eştin ve öylesin. Alışkanlıktan kaynaklanan bir kızgınlık taşımam benim zayıflığım, korkaklığım.

Senin ne kadar harika olduğunla hiçbir ilgisi yok." Açık, sakın ve nazik bir şekilde konuştu.

"İnanıyormuş gibi söylüyorsun."

"Seviyorum." Elini benimkinin üzerine koydu. "Rose, hayatımı güzelleştiriyorsun. Her zaman da iyi ettin. Eğer o Atlanta sosyetesı kadınlarından biriyle evlenseydim, *tüm* arkadaşlarım gibi, Holden gibi mutsuz olacağımı biliyordum. Gerçekten, her arkadaşım sana Aziz Rose diyor. Benim şanslı bir orospu çocuğu olduğumu düşünüyorlar. Ayrıca benim gibi bir hıyarla birlikte olduğun için senin adına da üzülüyorlar."

Buna gülümsedim. "Hıyar mı?"

"Evet, bebeğim. Ben de . "Her zaman değil."

"Hayır," diye kabul etti, "ama evliliğimizin ben farkına bile varmadan çökmesinin benim hatam olması yeterli."

Tüm suçu onun taşımasına izin veremezdim. Bu adil değildi.

"Hiçbir şey söylemedim. Nasıl hissettiğimi sana hiç söylemedim. İhtiyaçlarımın karşılanmasını nasıl isteyeceğimi bilemedim."

"Benimle konuşman için sana hiçbir zaman güvenli bir alan vermedim," diye karşı çıktı. "Bunu biliyorum." "Şu halimize bak, ikimiz de terapideyiz ve olduğumuz gibi konuşuyoruz," diye kıkırdadım ve şarap kadehimi yere bıraktım. Hâlâ serbest elimi tutuyordu ve bu hoşuma gitmişti. onu. Gitmesine izin vermek istemedim.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Dr. Mercer'ı görmeye gittim." "Ne?"

"Bana terapistimi tavsiye eden kişi oydu. Elbette gizliliğinizi korudu ama bana kendimle ilgili ilginç bir şey söyledi. Erkek bir terapistle daha iyi olacağımı çünkü profesyonel rollerde kadınlara karşı örtülü bir önyargım olduğunu söyledi."

Başımı salladım ve devam etmesini bekledim. "Hiç şaşırmadın." İç çekti.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Aleni değil ama var. Kadınlara karşı ayrımcılık yaptığınızı düşünmüyorum ama... muhtemelen bir kadının yetenekleri konusunda sizi ikna etmesi bir erkeğe göre daha fazla çaba gerektiriyor."

"Bu doğru bildiğim her şeyi yerle bir etti. Kahretsin Rose, bir kızım ve bir karım var."

"Şey, benim bir işim yok."

Alay etti. "Lütfen. Sekiz yıl önce Malou bu B&B'yi açtığandan beri onun başarılı olmasına yardım ediyorsun."

"Hayır, ben sadece-"

"Defterleri tutuyor, web sitesinin bakımını yapıyor ve sosyal medyayı yönetiyorsun. Bunları yapmayı nasıl öğrendiğin ve hepimizle ilgilenirken bu işleri *ne zaman* yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Övgüsü kendimi bir metre boyunda hissetmemi sağladı. O ya da çocuklar beni küçümseyeceklerini, bunu küçük bir hobi olarak göreceklarını düşündüm. Ama hiçbir zaman öyle olmadı. Malou'nun finansal istikrara ve güvenliğe sahip olmasına yardım etmek istiyordum ve belki bir gün benim de buna ihtiyacım olacağını biliyordum. Onu terk edersem Gray'in bana yardım edeceği konusunda şüphelerim olsa da Malou'nun bana yardım edeceğinden asla şüphe etmedim.

olur. Ona kocamdan daha çok güveniyordum. Bu acı gerçek muhtemelen evliliğimin tabutuna çakılan son çivi idi.

İltifatını başımdan savmak üzereydim ama kendimi durdurdum. "Bunu onun parası olduğundan emin olmak için yaptım ve eğer bir gün ihtiyacım olursa benim de param olacaktı."

Üzgün ve boyun eğmiş görünüyordu. "Eğer gidersen Malou'dan başka hiçbir şeyin ve kimsenin kalmayacağından endişeleniyordun."

"Ondan başka hiçbir şeyim ve kimsem yok," diye verdim.

Şimdi bağırıp çağırmasını ve çocuklarla birlikte benimle olmak için buraya geldikleri için ne kadar nankör olduğumu söylemesini bekliyordum.

"Ben varım, bebeğim." İşte yine nazikti. "Çocuklarımıza sahipsin. Mike var. Yalnız *değilsin*. Para için mücadele etmene asla izin vermem. *Asla*."

"Sürekli bana kızmanı bekliyorum *ama* ," diye itiraf ettim.

"Burada seninle birlikteyken sesimi yükseltmeyeceğime dair kendime söz verdim; çünkü bu sadece niyetimi bozuyor." Elini kaldırdı ve yanağımı okşadı. "Karımı geri kazanmaya çalışıyorum. Senin için dizlerimin üstündeyim bebeğim. Bunu mahvetmeyeceğim."

"Senin başka biri olmanı istemiyorum," diye ciyakladım.

"Kendimin daha iyi bir versiyonu haline geliyorum. Ve bunu doğrudan terapistlerin ağzından duyuyorum."

Güldüm. Bir daha düzelemeyecek kadar kırıldığımızdan korktuğum şu anda bile bunu yapabiliyor, hayatlarımıza mizah katabiliyordu.

"Bu adam, şakalar yapan ve benimle vakit geçiren adam, birkaç yıl önce ortadan kayboldu Gray." Bana karşı dürüst olmak için bu kadar çaba sarf ettiğine göre, ben de aynısını yapmak zorundaydım.

"Biliyorum." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Çok ipeksi bir tenin var. Senin yanında o kadar sertleşiyorum ki canım acıyor, biliyor musun?"

Sıcaklığın içimde yükseldiğini hissettim.

"Seni her zaman istiyorum. Bu şehvet değil Rose, bu aşk. Bunca yıldan sonra olmaz. Sen benim için en çekici kadınsın ve-"

"Beni sürüklediğin tüm iş partilerinde neden yalnız bıraktın? O Aimee denen kadınla birlikte olmak için beni terk ettin." Kelimeler ve acı içimden döküldü.

"Holden ve Justin bana edene kadar bunu yaptığının farkında bile değildim. Evet Rose, ben *o kadar* kör ve aptalım." Bana dokunmaya devam etti, yanağımı okşadı, elini omzuma koydu ya da elime

Duramıyordu, sanki gitmeme izin vermek istemiyordu. "Aimee'nin aramızda bir şeyler olduğunu düşündüğünü keşfettim ama ona böyle bir işaret verdiğim için olmadığını itiraf etti."

"O zaman neden böyle düşünsün ki?" Düşündüm.

"Benim iyi bir adam olduğumu ve karımı aldatmayacağımı söyledi, bu yüzden karım gittiğinde onunla birlikte olacağımı düşündü."

"Bu biraz hayal ürünü, değil mi?" Aimee her zaman o kadar akli başında görünmüştü ki, bu bir sürpriz oldu.

"Bir de bana sor. İzin almaya karar vermeden önce bile Aimee hakkında bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. O da herkese birlikte olacağımızı söylüyordu. Sorununun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama bu benim sorunum değil ve uğraşmak istemediğim bir şey."

Sonra iç çektim. "Terapistim bu etkinliklerde beni yalnız bıraktığını neden sana söylemediğimi sordu ve ben de bundan hoşlanmadım." Uzun bir süre durakladım. "Ona benimle vakit geçirmek istemediğini söylemeden korktuğumu söyledim."

"Kahretsin Rose," diye inledi. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Her zaman eğleniyoruz. Her şeyi çok eğlenceli hale getiriyorsun. Mesele şu ki, babam hastalanmaya başladığında, ölmenden önce ondan ne kadar iyi olduğumu ona gösterme ihtiyacım beni yönlendirdi. O öldükten *sonra* duramadım. *Daha fazla* proje, *daha fazla* prestij istedim. Sonra sen gittin ve bunların hiçbirinin önemi olmadığını fark ettim. Sadece *seni* istedim."

"Yani ben seni terk edene kadar değerimi anlamadın mı?" diye sordum. "Bilseydim, yıllar önce çekip gider miydim?"

Güldü, saçlarını okşadı. "Sensiz yaşayamam. Her zaman çalışmış olabilirim ama gerçek şu ki beni beklediğini bilmek, kollarını uzatıp bana *canım Gray diye seslenmen* benim sığınağımdı. Sen benim güvenli alanıydın ve öylesin ki bencilce davrandım ve senin zorluklarını anlamak istemedim. Senin sakinliğini ve sessizliğini istedim. Endişelerini ve kaygılarını değil."

Bana kendisini iyi şeyler söyleyerek kendini ortaya koyuyordu. Gray gibi egosu yüksek bir adam için bunun kolay olmadığını tahmin edebiliyordum. Ben de ona aynı şeyi söyledim.

"Zor olan sana söylemek değil bebeğim. Zor kısmı kendimi görmek, kör noktalarımı kabul etmektir. Benim gururum yok. Egom yok

. Sen olunca bunların hiçbiri olmuyor. *Sen* benim güvenli alanımsın. Seninle olabilirim. Bu *her zaman* doğrudur. Beni olduğum gibi kabul ettin. Sen benim tek

beni tanıyan ve çirkinliğime rağmen beni seven bir insan." Elini tokatladım. "Sende çirkin olan hiçbir şey yok."

"Evet, var Rose. Paraya aç, hak sahibi bir orospu çocuğuydum - o kadar hak sahibiydim ki en iyi arkadaşınla tanışmaya zahmet etmedim çünkü o senin fakir olduğun geçmişinden geliyordu."

Bundan şüphelenmiştim ama bunu söylemesi ve Malou'yu taşıdığını, onun için bir hemşire tuttuğunu, ona baktığını görmem, onun insanlara nereden geldikleri için değil, kim oldukları için saygı duymayı bildiğini de açıkça ortaya koydu.

"Gideli sadece dört hafta oldu," diye takıldım, havayı yumuşatmak istiyordum, "Çok değişmişsin."

"Sende de var." O da bana geri verdi. "Bana hiç küfretmedin ve *hiç* bağırmadın. Şimdi ikisini de yapıyor gibi görünüyorsun. Bu hoşuma gidiyor. Kendi doğrularını söylemen hoşuma gidiyor. Bunu duymaya ihtiyacım var. Bunu bilmek *istiyorum*."

Yanağımı avuçladı ve ben de dokunuşuna doğru eğildim.

"Bize bir şans daha ver Rose," diye yalvardı. "Lütfen. Daha iyisini yapacağım; hayal edebileceğin en iyi koca olacağım."

Evet demek istedim. İçimdeki her şey Gray'i kabul etmeye hazırdı. Aşkım sonsuz ve derindi.

"Hazır değilim," diye fısıldadım dürüstçe.

Sözlerim onu incitmişti; bu çok açıktı ama hâlâ gülümsüyordu. "Bu bir *hayır* değildi. Bunu *belki* olarak kabul ediyorum."

"Evet," diye kabul ettim. *Evet'e doğru güçlü bir eğilimi olan bir belki idi.*

"*Senin* için buradayım. Ama aynı zamanda *bizim* için buradayım. Bir sürü pişmanlığım var ve-"

"İleriye dönük yaşayalım," diye kestim sözünü. "İkimiz de inekler eve gelene kadar özür dileyebilir, suçlayabilir ya da... her neyse yapabiliriz. Ama ben ilerlemek istiyorum. Bunu Jude'a söyledim, şimdi de sana söylüyorum. Geleceğe bakalım, tamam mı?"

"Sana yaşattığım onca şeyden sonra bunu yapabilir misin?"

Elimi yanağına koydum ve tüm kalbimle konuştum: "Evet, sanırım . Ama bu biraz zaman alacak. Sabırlı olabilir misin?" "Evet Rose, yapabilirim," diye söz verdi.

BÖLÜM 30

Gri

H Malou için bir yaşam sonu hemşiresinin görevlendirilmesi, hem rahatlama hem de karşı karşıya olduğumuz gerçekliğin kasvetli bir şekilde kabul edilmesini sağlayan bir karardı.

Thomas orta yaşlı bir adamdı ve nazik tavır sergiliyor, özenle hareket ediyordu. Her sabah güneşin ilk ışıkları Angel's Rest'e dokunduğunda gelir, Malou'ya bakma rutinine alışmadan önce bizi saygılı bir gülümsemeyle selamlardı.

Malzemelerini verimli bir şekilde düzenlerken kapı aralığından onu izledim, varlığı günlük hayatlarımızın değişen kumlarında bir rahatlıktı. Görevlerini titizlikle yerine getiriyor, ilaçları yönetiyor ve Malou'nun konfor seviyesini yıllarca palyatif bakım alanında çalışmış olmanın verdiği uzmanlıkla takip ediyordu. Malou'ya karşı tavrı şefkatliydi, onunla konuşmaları nazikti ve Malou'nun gerçekliğinin acımasızlığını azaltıyordu.

Rose ve ben gün boyunca sık sık Malou ile oturur, ona eşlik eder, hikayeler paylaşır ya da sadece Thomas'ın korumasına yardımcı olduğu huzurlu sessizliğin tadını çıkarırdık.

Rose'un yaptığı gibi onunla yatakta oturma sırası bendeydi. Birkaç gün içinde Malou *benim* de arkadaşım olmuştu.

Onunla birlikte olduğum bir gece Malou bana "Senin için her şeyi yapar," dedi. Yastıkların üzerine uzanmıştı ve ben de yanına oturdum. Rose'un yaptığını gördüğüm şekilde elini tuttum. "O seni seviyor."

"Biliyorum."

"Hak etmediğin sürece senin için *bir şey* yapmasına izin verme."

Malou'yu alnından öptüm, keşke yaşasaydı ve kalsaydı da onu tanıma şansım olsaydı; hayatımda olsaydı, ondan bir şeyler öğrenebilseydim. Ama Thomas bize onun beklenenden daha erken öldüğünü söylemişti. Bunun artık haftalar değil günler meselesi olduğunu düşünüyordu. Kalbim kırıldı.

"Onu hak etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdim.

"Güzel," diye mırıldandı. "Biliyor musun, bunu sana hiç anlattığını sanmıyorum ama annenin bir bahçe partisinde kalp krizi geçirdiğini sandığı zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Şimdi, bunu yanlış anlama. Ama Rose'a çok kötü davrandı. İçkisine bitkisel bir takviye katması için onu teşvik etmiş olabilirim."

"Ne?" Rose'umun böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum.

"Bu tamamen güvenliydi; sadece kısa bir süre için kalp atışlarını artıracaktı," diye devam etti Malou. "Şimdi Rose'un asla böyle bir şey yapmayacağını düşünüyorsunuz. Kendi başına yapmazdı. Ama ben onu hep kötü etkiledim. Günlerce kendini suçlu hissetti. Neredeyse sana itiraf edecekti. Ama ben izin vermedim. O kadın bunu hak etti. Rose'a *şişman* görüldüğünü söyledi. Tanrı aşkına, Rose'umuz şişman mı? Ona eski sevgilinle ilgilendiğini ve onu terk edeceğini söyledi. O partide o iğrenç eski sevgilinle konuşuyordun ve Rose çok incindi - eski sevgilinle konuştuğun için değil ama annen böyle bir amcık olduğu için."

Üzgün olmalıyım. Gerçekten, annemi uyuşturmak mı? Ama bir kahkaha patlattım, annem partide kalp krizi geçiriyorum diye bağırmaya başladığında Holden'ın, eğer bu doğruysa annemin çılgılık atamayacağını mırıldanmasının kadar komik olduğunu hatırladım.

"Annem birçok yönden berbat durumdaydı," dedim ona, "ve karımı incitmesine izin verdim. Bu benim suçum."

"Geçmişini düzeltemeyiz Gray. Sadece bugünü ve geleceğin daha iyi olması için çok çalışmalıyız."

Malou'nun bir geleceği olmayacaktı. Gözlerim yaşlarla doldu ve kalbim, ölürlen bile arkadaşının ölümünden sonra ona bakılacağından emin olmak isteyen bu kadına büyük saygı duydu.

"Onun Malou'su olmalısın," dedi bana uykuya dalmaya başlarken.

"Söz veriyorum."

Thomas Malou'nun odasına geri döndü ve ben de ona başımı salladım.
"Uyuyakaldı."

"Evet. Yorgun."

Ve vücudu kapanıyor diye düşündüm.

Thomas yetenekliydi ve Malou ile ilgilenmesini izlerken, şefkatinin derinliğine ve getirdiği ince güce hayran kaldım. O sadece bir bakıcı değildi; Malou'nun son günlerinde hak ettiği saygınlığın koruyucusuydu.

Akşam yaklaşırken ve gün batımının altın tonları gökyüzüne karışırken Thomas eşyalarını topladı.

Rose ve benimle konuşmak için her zaman bir dakikasını ayırdı, güncellemeler ve nazik güvenceler sundu ve sorularımızı sabır ve empatiyle yanıtladı.

Bugün de farklı değildi.

"Rahat," dedi bize, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Morali de gayet iyi. Burada onunla olmanız çok iyi; bunun anlamı tahmin edebileceğinizden çok daha fazla."

Sözlerinin ağırlığını hissederek başımı salladım. "Teşekkür ederim Thomas," dedim, sesim minnettarlık ve yaklaşan kaybın verdiği kederle kalınlaşmıştı.

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim." Rose ona sarıldı.

Thomas'ın yokluğunda ev daha sessiz, etrafımızdaki boşluk Malou ile geçirdiğimiz zamanın önemiyle ağırlaşmıştı.

Rose'a baktım, Malou'nun odasına doğru bakarken yüzünde hem sevgi hem de keder vardı. Yanına gidip elini tuttum ve dokunuşundaki titremeyi hissettim. Birlikte Malou'nun yanına oturmaya gittik, etrafımızdaki sessizlik boş değildi ama söylenmemiş sözlerle ve paylaşılan kalp atışlarıyla doluydu, her an bir öncekinden daha değerliydi.

Rose ve ben kendimizi yeni güçlendirilmiş istinat duvarının yanında durmuş okyanusa bakarken bulduğumuzda yılın son gününün son ışıkları da azalıyordu.

Temiz hava tuz kokusu ve yeni bir yılın vaadini taşıyordu. Thomas içeride Malou'yla birlikteydi ve Rose da beni izlemeye gelmişti.

duvarda çalışmak.

"Tüm o inşaat malzemeleri içinde çok seksi görünüyorsun," diye .

"yle mi? Senin için bütün gün, her gün takabilirim bebeğim." Seks yapmamıştık ama ona dokunmama izin veriyordu, hatta arada bir kendi elini bile üzerime koyuyordu. Cinsel değildi ama samimiydi.

Geri dnmemiştik ama artık biliyordum. Hiç değilse Angel Adası'na ilk geldiğimde sahip olduğumdan daha fazla umudum vardı.

Keşke evliyken de şimdiki gibi konuşabilseydik, ama yirmi yıl sonrasını görmek her zaman şimdikinden çok daha netti.

Rose'un gözleri, gökyüzünün alacakaranlık renkleriyle denizle buluştuğu ufku izlerken dalgındı. "Burada kalmak istiyorum Gray," dedi aniden, sesi kararlı ama alttan alta bir kırılganlıkla doluydu. "Burada, B&B'de, bu adada bir hayatım olsun istiyorum."

Sözleri beni şaşırtmadı; onun burada yıllardır tanık olmadığım bir şekilde canlandığını görmüştüm.

Kullandığım malayı yere bıraktım ve ona doğru yürüdüm.

"Tamam," diye cevap verdim, elim onunkini buldu, parmaklarımız doğal bir şekilde birbirine geçti. "Seninle kalacağım."

Dönüp bana baktı, gözlerinde şaşkınlık ve dile getirilmemiş sorular vardı. Derin bir nefes aldım, son birkaç gündür aklımda olanları paylaşmaya hazırdım.

"Neyin önemli olduğu hakkında çok düşündüm Rose. Kaç günümü işe gömülerek ve gerçekten yaşamayı kaçırarak geçirdiğimi. Sadece kırk iki yaşındayım, emekli olmak için çok gencim ama belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir."

Dalgalar usulca kıyıya çarpıyor ve sohbetimize yumuşak bir fon oluşturuyordu.

"Ne?" diye bana baktı ve sonra sanki bir hayaletmişim gibi başını salladı.

Onu usulca dudaklarından öptüm çünkü bana izin veriyordu ve her pşmde Noel sabahı gibiydi.

"şirketin günlük operasyonlarından çekilmeyi, Justin'in vekillikten *gerçek* CEO ve Başkanlığa geçmesine izin vermeyi düşünüyorum," diye devam ettim. "Bunun yerine yönetim kurulu yesi olarak rol alacağım ve sadece birkaç seçkin projeye ilgileneceğim. Bu bana daha fazla boş zaman kazandıracak Rose. Burada, seninle olmak, bu B&B'nin bir parçası olmak, yaşamak için zaman."

Rose'un gözleri benimkileri aradı, kesinlik arıyordu, belki de bir zamanlar tanıdığı adamın böyle bir şeye asla yanaşmayacağına dair bir ipucu bile arıyordu.

düşünceler. "Bana kızacaksın. Bunu biliyorum," dedi, sesi acı dolu bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Gelecekte ne olacağına dair söz veremem; kimse veremez. Ama sana *asla* kızmayacağımı *garanti* edebilirim. *Bunu istiyorum*," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Angel Adası'ndaki bu günler bana ne kadar çok kaçırdığımı gösterdi. Bir gün geriye dönüp baktığımda hayatımın sadece bir kısmını değil, tamamını kariyer gibi önemsiz bir şey uğruna kaybettiğimi fark etmek istemiyorum."

"Ama Atlanta'daki hayatını özleyeceksin," diye belirtti.

"*Bizim* hayatımız. Ev bizde kalacak bebeğim, canımız istediğinde ziyaret edeceğiz." "Ama pansiyon?"

"Bebeğim, yardım tutmak için kaynaklarımız var." "Sizin kaynaklarınız var, benim var-"

"Yapma," diye uyardım onu. "Ne?"

Elini tuttum ve onu evin içine sürükledim. "Gray," diye itiraz etti.

Mutfakta telefonumu buldum ve avukatımı aradım. Rose elini benden çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim. Bunun yerine kahvaltılık köşesine oturdum ve onu kucağıma oturttum.

"Cahill," avukatım Barry Cahill'in sesi geldi.

"Selam Barry, ben Gray Rutherford. Yeni yıl arifesinde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hayır, değil. Zaten çalışıyorum. Senin için uygun mu?"

Rose sakinleşti ama bana ters ters baktı. Ona göz kırptım, bu da onu biraz daha kızdırdı.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var ve acil."

"Vur."

"Rose ve benim imzaladığımız evlilik öncesi anlaşmayı biliyor musun?"

"Evet," diye kıkırdadı, "Annen... her neyse, evet, hatırlıyorum." "İptal edilmesini istiyorum."

"Ne?" Barry'nin şaşkınlığı Atlanta'daki lüks ofisinden hoparlöre kadar geliyordu. "Dostum, emin misin? Rose'un seni terk ettiğini duydum ve sen de... bilirsin işte... şu seksi asistanınla birlikte olmayı planlıyormuşsun."

Rose homurdandı.

"Barry, ben sevişmiyorum ve yirmi yıl önce tanıştığımдан beri karımdan başka kimseyle sevişmedim."

Barry sessizdi.

"Onu seviyorum. Ve o anlaşmanın iptal edilmesini istiyorum."

"Şimdi zamanı değil-"

"Barry, lanet olası müşteri benim ve ne dediğimi biliyorum. Evlilik sözleşmesini feshet ve imzalamam gereken evrakları bana e-posta ile gönder."

Barry'nin derin bir nefes aldığını duydum. "Bu senin paran, Buddy. Ama evlilik sözleşmesi olmadan ayrılırsanız, uzun süredir evli olduğunuz için her şeyin yarısını o alır. Evin, mirasın, *işin*."

"Biliyorum."

"Ne haltlar karıştırıyorsun?" Barry'nin telaşlandığı belliydi.

Rose da bana aynı şeyi merak ettiğini belirten bir bakış attı.

"Yirmi yıldır evliyiz, Barry. Eğer ayrılırsak, her şeyin yarısını hak eder çünkü o olmadan bunların hiçbirine sahip olamazdım. O yüzden sözleşmeyi feshet."

"Peki," dedi Barry yumuşak bir sesle, "en geç yarın bir e-posta alacaksın. Dijital imzanız için DocuSign aracılığıyla gelecek."

"Rose'un bir şey imzalaması gerekecek mi?"

"Hayır. Annen meslek hayatım boyunca yaptığım en tek taraflı anlaşmayı yaptı."

"Teşekkürler, Barry, ve mutlu yıllar."

Telefonu kapattım ve Rose'a sarıldım. "Yani, yardım tutacak kaynağımız var," diye devam ettim az önceki konuşmamıza, sanki avukatımla konuşmamışım gibi.

"Sen delisin," diye fısıldadı öfkeyle.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Seviyorum. Seviyorum. *Seni*."

"Peki, Angel Adası'nda ne yapacaksınız Bay İşkolik?"

"İzin verirse karımla her gece sevişirim. Yemek ve temizlik yapmasına yardım ederim. Onunla yürüyüşe çıkacağım. Gün boyunca buradan projeler üzerinde çalışacağım. Bu arada, daha güçlü bir Wi-Fi yönlendiricisi almamız gerekiyor. *Ve* bu evde bir yerde bir ofis kurmam gerekiyor." Dudaklarını usulca öptüm. "Seyahat etmem gerektiğinde karımın da benimle gelmesini istiyorum, böylece buradan uzakta geçireceğimiz zamanın tadını çıkarabiliriz. Arada bir ofise gitmem gerektiğinde benimle Atlanta'ya gelmesini ve ailemiz için yaptığı evde kalmasını istiyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. "Bebeğim?"

Islak yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve yüz hatlarını aydınlattı. "Kulağa çok güzel bir plan gibi geliyor Gray." Başını omzuma yasladı ve ağlamaya başladı. Ama üzgün olmadığını, sadece bunaldığını biliyordum. Onun beni teselli ettiği gibi ben de onu teselli ettim.

BÖLÜM 31

ROSe

Malou yeni yıl boyunca yaşadı.

Thomas yılbaşı akşamı yemeğinde bize katıldı ve Malou'nun odasında şampanya ile yeni yıla kadeh kaldırdı. Elinden geleni yaptı ama ben de onun gibi zamanının dolmak üzere olduğunu biliyordum.

O gece onunla kaldım ve çocukken yaptığımız gibi konuştuk, onun karavanında ya da benim karavanımda saklandık - tacizci, gergin ebeveynlerimizden kaçtık ve havada kaleler inşa ettik.

"Babamdan para çaldığım o Noel'i hatırlıyor musun?" Malou boğuk bir sesle söyledi.

"Evet. Denny's'e gittik ve büyük bir yemek yedik."

Kıkırdadı. "Kızarmış tavuk bifteği. Kahretsin Rose, artık en sevdiğim şeyleri bile yiyemiyorum."

Yan yana yatıyorduk, birbirimizi görebilmemiz için başucu lambası hafifçe parlıyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Gray burada seninle yaşayacağını söylüyor."

"Öyle diyor! Ama bundan nefret edecek ve sonra benden nefret edecek."

"Dur, Çiçekçi Kız." Malou zayıflamış haliyle bile parıldamayı başardı. "Bunu söylemeyi hayal bile edemezdin ama adam seni seviyor. Görmeseydim inanmazdım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, Rose. Ve senin çocukların. Çok tatlılar. Jude gitmeden önce benimle konuştu. Bana sarıldı. Bana Malou Teyze dedi."

Yanağına dokundum. "Bu kadar geç olduğu için çok üzgünüm." "Olduğu için mutlu ol. Ben mutluyum."

"Seni seviyorum, Malou."

"Ben de seni seviyorum, Çiçekçi Kız."

Bu son konuşmamızdı. Malou gece boyunca delice bir uykuya daldı. Uyandığında tutarsızdı, bilinci yerinde değildi.

Thomas gece gündüz pansiyonda kalıyor, bana ait olan odayı devralıyordu. Ben Gray'in yanına taşındım. Zaten pek uyumuyorduk; olabildiğince Malou ile birlikteydik.

Şu anda herhangi bir şekilde meşgul olmak istemediğim için yakın gelecekteki tüm misafirleri iptal ettim.

Malou yeni yıl başladıktan bir hafta sonra uykusunda vefat etti.

Gray'in beni sevdiğini söylediği geceden sonra *gerçekten* uyandım.

Ölümünün ertesi sabahı kasvetliydi, Atlantik üzerinde asılı duran ağır bulutlardan oluşan bir örtü Malou'yu tanıyan herkesin ortak üzüntüsünü yansıtıyordu. Dalgaların çarpması kederli olmaktan çok saygılı görünüyordu, sevgili arkadaşşıma doğal bir övgü niteliğindeydi.

Cenaze evi Malou'yu götürmüştü ama ruhunun benimle kaldığına ve beni kederimde bile daha güçlü kıldığına yemin edebilirim.

Gray yanımdaydı, varlığı sessiz bir güç kaynağıydı. Jude ve Willow yanıma geldiler ve onların varlığıyla rahatladığım için minnettardım.

Hepimiz Malou'yu kaybetmiştik ve hem onun yasını tutmak hem de hayatını kutlamak için bir araya gelmiştik. Bunu takdir edeceğini biliyordum. Kaybolurken benim için endişelendiğini biliyordum *ama* Gray ve çocukları görmek ona iyi olacağıma dair güven vermişti. Gray'den benimle ilgileneceğine dair söz istediğini biliyordum; bana söylediğine göre bu sözü hiç tereddüt etmeden vermişti.

"Bir şeyler yemelisin anne." Malou'yla birlikte Noel'i ailece geçirdiğimiz oturma odasındaki büyük pencerelerden dışarı bakarken Willow kolunu bana doladı.

"Biliyorum ama aç değilim bebeğim." Başımı onun omzuna yasladım. Çocuklarıma yeniden kavuşmak iyi hissettiriyordu - Gray'in burada olması iyi bir şeydi. Sanki Malou hayatının son günlerini ailemi onarabilmem, bizi bir araya getirebilmem için planlamıştı.

Willow saçlarını okşayarak, "Bana senin koruyucu meleğin olduğunu ve senin de onun meleği olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

"Ne koruyucu melektim ama."

"Kanserin canı cehenneme."

"Evet," diye kıkırdadım.

"Mike burada olamadığı için üzgün."

"Biliyorum, bu sabah beni aradı. O da Malou'yu severdi. Herkes onu severdi. Sevmemen mümkün değil."

"Tıpkı senin gibi, anne." Willow bizi salladı. "Herkes tarafından , bunu biliyor musun? Mike tarafından. Holden Amca bile."

"Ama Bonnie değil," diye alaycı bir şekilde

işaret ettim. "Bonnie Teyze büyük bir B."

Güldüm.

"Büyükanнем de çok çalışkan biriydi."

"Doğru."

Kısa bir süre sessizce Atlantik'in dalgalarını seyrettik. "Anne," dedi Willow sessizliği bozarak, "seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

"Hayır anne, seni *seviyorum*. Bunu birbirimize söylemeyi bize sen öğrettin ama bunu sana söylediğimi fark edeli uzun zaman oldu çünkü seninle vakit geçirmeyi bıraktım. Ama bilmeni isterim ki sen olmasaydın biz sarılan, öpen ve seni seviyorum diyen bir aile olamazdık. Sevgiye aç çocukları olan Holden Amca ve Bonnie Teyze gibi olurduk."

"Önümüze bakıyoruz," dedim usulca. "Artık geriye bakmak yok." "Çok *büyük bir kalbin* var."

"Sen, Jude ve Gray olduğum kişi olmama yardımcı oldunuz."

"Ve Malou."

"O benim kalbimin kız kardeşiydi. Onu çok özleyeceğim." Gözyaşlarına boğuldum ve Willow bana sarıldı. Kısa süre sonra Jude'un ve ardından Gray'in kollarını etrafımda hissettim. Bir aile olarak birlikte durduk, birbirimize sarıldık, yas tuttuk.

BÖLÜM 32

Gri

A Bir ay sonra, sıcak bir Şubat gününde Malou'nun küllerini toprağa verdik ve son vedalarımızı sunduk.

Güneş okyanusun üzerine parlak bir parlaklık yayıyor, suyu altın ve masmavi renklerden oluşan geniş bir tuvale dönüştürüyordu. Yılın bu zamanı için şaşırtıcı derecede sıcak bir gündü ve esinti tuz kokusunu ve deniz kuşlarının hafif ötüşünü taşıyordu. Rose ve ben o gün için kiraladığımız küçük teknenin güvertesinde yan yana durduk, ellerimiz birbirine bağlıydı, ikimiz de kararlılık ve sessiz düşüncenin bir karışımıyla ufka bakıyorduk.

Kaptan bizi Malou'nun her zaman sevdiği bir noktaya, yunusların sık sık görüldüğü huzurlu bir su parçasına yönlendirirken, duygu dalgalarının ortasında bir huzur dalgası hissettim. Burada, denizin enginliğiyle çevrili bir yerde, Malou'nun son arzusu olan denize katılma isteğini yerine getirmeye niyetliydik.

Rose vazoyu bana uzattı, parmakları pürüzsüz yüzeyde gezindi ve sonra . Birlikte vazoyu açtık ve Malou'nun küllerini denize savururken okyanus onu kollarını açmış karşılıyor gibiydi; pırıl pırıl sular onun canlı ruhuna uygun bir övgü niteliğindeydi.

"Seni özleyeceğiz Malou," dedim sessizce. Rüzgâr vedamı alıp götürdü. Rose elimi sıktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ama şiddetli, sessiz bir minnettarlıkla parlıyordu.

Rose başını omzuma yaslayarak, "Hayat çok kısa," diye mırıldandı. "Yaşamamız gerek Gray. Gerçekten yaşamalıyız. Sadece bizim için değil, onun için de."

Malou'nun son küllerinin de derin mavilikte kayboluşunu izlerken derin bir sessizlik bizi sardı. İşte o sessizlikte, güneş yüzümüzü ısıtırken ve uçsuz bucaksız okyanus önümüzde sonsuza kadar uzanırken, Rose ve ben gelecek için bir anlaşma yaptık.

"Hayatımızı en iyi şekilde yaşayacağız bebeğim," diye söz verdim. "Evliliğimizin sadece yürümesi için değil, gelişmesi için de elimizden gelen her şeyi yapacağız. Onun yaşayamadığı hayatı yaşamayı kendimize ve Malou'ya borçluyuz."

Kıyıya dönüş yolculuğunda zamanımızı geleceğimiz hakkında konuşarak, planlar yaparak ve önümüzdeki heyecan verici değişiklikleri tartışarak geçirdik. Konuşma, geçmişteki şikayetlerin yükünden arınmış, umutlar ve paylaşılan hayallerle dolu bir şekilde kolayca aktı. Yeni bir başlangıç ya da belki de bir zamanlar birlikte yaşamayı hayal ettiğimiz şeye geri dönüş gibi hissettik.

Tekne iskeleye yanaşıp tekrar karaya ayak bastığımızda Rose ve ben el ele yürüdük, adımlarımız bizim için yeni bir başlangıç vaadiyle hafifliyordu.

"Gelişmekten bahsetmişken," diye şaka yaptım, "Yakın zamanda sevişebilir miyiz?"

Rose güldü ve pansiyonun önünde durduğumuzda elimi bıraktı. Bomboştı. Misafirler bir hafta içinde geri gelmeye başlayacaktı. O zamana kadar sadece Rose ve ben vardık.

"Yatak odasına kadar yarışalım mı?" Gözleri gülmekten parlıyordu.

Peşinden koştum. Onun yatak odasına koşarken kıkırdayan çocuklar gibiydik; benim , artık bizim olan odaya. Malou'yu kaybetmenin acısını atlatır atlatmaz, onun odasını benim için bir ofise dönüştürmeyi planlıyorduk. Sanırım Malou, yatak odasının Rose ve benim için yeni bir başlangıç olacağını bilmek isterdi.

Rose'u belinden yakaladım. "Yakaladım seni." "Kesinlikle yakaladın, sevgilim Gray."

Sustum; kalbim durdu. "Tekrar söyle."

O çok özlediğim boğucu, siren gülümsemesiyle gülümsedi. "Sevgilim Gray."

Gözlerimin dolmasına ya da yüzümden aşağı yuvarlanan yaşlara engel olamadım. "Onu geri alabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Parmak uçlarında yürüdü ve beni öptü. "Eğer ağlayacaksan, zaman seni sikmeyeceğim."

Bir kahkaha attım. "Aylar oldu bebeğim ve seni şiddetle istiyorum, bu yüzden ilk seferin biraz hızlı geçebileceğini önceden bil."

Onu yatağa attım ve o kıyafetlerini çıkarırken ben de kendiminkileri çıkardım. Çırılçıplak, üzerine atladım. Çocuklar gibiydik; seks bizim için yeniyken, deney yaparken, dokunurken, hissederken, öğrenirken olduğumuz gibi.

Uyluklarını ayırdığımda "Gri," diye inledi.

"Bunu özledim." Onu hissetmeyi severek amını yaladım. *Karımı. Aşkım. Benim kadını.*

İki parmağımı içine sokarken klitorisini emdim ve onun beni izlemesini seyrettim. "Gel bebeğim," diye fısıldadım. "Benim için gel."

O daha kendini toparlayamadan ben içine girdim. "Siktir," diye inledim boynuna doğru eğilerek. "Ben geldim."

"İçimde hareket et, sevgilim Gray," diye beni teşvik etti, bacakları belime sarılmıştı.

Karımı çok sevdiğimi fark ettim, hem de çok ve onu kaybedebilirdim, kimseyle yaşayamayacağım *bu* eve dönüş hissini kaybedebilirdim. Bu yüzden istediğini yaptım ve onun içinde hareket ederek kopardığım bağımızı mühürledim.

Terli ve tatmin olmuş bir halde karımı yatakta yalnız bıraktım ve ona ait bir şey bulmak için şifonyerimi karıştırdım.

"Biliyor musun, çıplak çok güzel görünüyorsun," dedi Rose takdirle. Yastıklara yaslanarak oturdu, vücudu beyaz çarşafların üzerinde parlıyordu. Göğüsleri çok güzeldi, amı hâlâ sularımızla parlıyordu.

"Teşekkürler, bebeğim."

Yanına bağdaş kurup oturdum. Avucumu açtım ve dışarıdan gelen ışık alyansına ve nişan yüzüğüne vurdu.

Nişan yüzüğünü kaldırdım. "Rose May Rutherford, karım olur musun?" diye sordum.

Bana sakın sakın baktı. "Evet, sevgili Gray, senin karın olacağım." "Sonsuza kadar mı?"

"Evet, tabii yine çuvallamazsan," diye takıldı.

Yüzükleri parmağına geri takarken güldüm ve bunun doğruluğunu hissettim. *Biz.*

O gece, onunla tekrar kollarımda uzanırken, Malou'ya bizi tekrar bir araya getirdiği için -daha iyi ve daha güçlü olmamıza yardımcı olduğu için- teşekkür ettim. Ve eğer bizi izliyor olsaydı, kıkırdayarak şöyle bir şey söyleyeceğini biliyordum

Tanrı aşkına Gray, arkadaşımle seks yaptıktan hemen sonra olmaz. Sonra konuşalım, olur mu?"

EPILOG

ROSe

We önceki yıl Noel'den önce ayrıldığımdan beri ilk kez Nisan sonunda Atlanta'ya geldim. Gray resmi olarak görevi devrediyordu. Şirketin dizginleri Justin'e geçmişti ve genellikle olduğu gibi, lüks bir otelin balo salonunda bununla ilgili bir iş etkinliği vardı.

Atlanta'da Gray'le birlikte olacağım için gergindim. Buraya geldiğimizde, sevgili Gray'imin son birkaç yıldır kızmaya başladığım adama geri döneceğinden endişeleniyordum. Bu konuyu onunla açıkça konuştum çünkü bu bizim *yeni* şeyimizdi: *konusmak*. Çift danışmanlığına da gitmiştik, bu da birbirimizle daha iyi iletişim kurmayı öğrenmemize yardımcı olmuştu. *Konusmak* ne kadar basit bir şeydi ama bunu iyi yapmayı öğrenmemiz yirmi yılımızı almıştı.

Holden, Atlanta'daki evimize vardığımızın ertesi günü bizi evlerinde öğle yemeğine davet etti. Bonnie öğle yemeğini dışarıda, güzel bahçelerinde hazırlamıştı. Aralarında bir aşçının ya da kendi deyimiyle bir şefin de bulunduğu bir personeli vardı.

Holden aile şirketine katılmamış ve bunun yerine bir bankada büyük paraları yönetmek için çalışmıştı. Babasından görevi devraldığında Rutherford Architects'teki tüm hisselerini Gray'e satmıştı. Bonnie'nin hâlâ kızgın olduğu bir şeydi bu çünkü artık şirket çok daha büyüktü ve Holden'la kendisinin bundan bir pay almayı hak ettiğini düşünüyordu. Holden bunu yapmadı.

önemsiyorum. Zaten sahip oldukları servet düşünülduğünde Bonnie'nin bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Bu kadın için ne kadarı yeterliydi?

"Kardeşim yeni bir adam oldu Rose," dedi Holden bana, güzelce hazırlanmış bir masanın etrafında şampanya eşliğinde otururken.

"Bana aynı ihtiyaç gibi göründü." Kolunu bana dolamış olan Gray'e doğru eğildim.

"O Allah'ın belasası adadaki Atlanta'yı özlemiyor musun?" Bonnie bilmek istedi.

Gray başımın yanını öperek, "Burası Tanrı'nın terk ettiği bir yer *değil* ve evet, bazen öyle oluyor, bu yüzden buradayız," diye açıkladı. Ailesinden uzakta, birlikte yaşamaya başladığımız ilk günlerde olduğu gibi daha sevecen davranmaya başlamıştı ama şimdi farklı bir şeyler vardı. İlişkimizde daha önce olmayan bir sakinlik, birbirimize duyduğumuz güven ve inanca dayanan yerleşik bir duygu gelişmişti.

"Onu geri alman iyi oldu, değil mi Rose? Yoksa elinde hiçbir şey kalmayacaktı." Bonnie'nin gözleri kötü niyetle parladı. Umursamayacak kadar mutluydum. O benim için önemli değildi, hiçbir zaman da olmadı. Aileden olduğu için ona tahammül ediyordum ama beni etkilemiyordu. Özellikle de evliliğimde kendimi bu kadar güvende hissederken.

"Bonnie," Gray'in sesi keskindi, eli omzumu sıktı, "Rose giderse bizim olan her şeyin yarısına sahip olacak."

Bonnie alay etti. "Evlilik sözleşmenle ilgili her şeyi biliyorum Gray. Anne Rutherford dedi ki-"

"Evlilik sözleşmesi feshedildi," diye araya girdi ve Bonnie'nin gözlerindeki şoku ve Holden'ın gözlerindeki umutsuzluğu gördüm. Bonnie şimdi evlilik öncesi anlaşmalarını iptal etmek için *onun* boğazına sarılacaktı.

"Ne? İptal edilemez," diye itiraz etti.

Gray omuz silkti. "Aslında, olabilir. Artık böyle bir anlaşma yok. Her halükarda Bonnie, keyifli bir öğle yemeği sırasında böyle şeylerden bahsetmek kabalık olur, sence de öyle değil mi?"

"Deli misin sen?" Bonnie tersledi ve sonra Holden'a baktı. "Bundan haberin var mıydı?"

Holden iç çekti. "Evet, Bonnie, yaptım. Bu bizi ilgilendirmez, anlıyor musun? Gray'in parası *onun*, yani *onların*."

"Böyle aptalca bir şey yapmasına nasıl izin verirsin?" Bonnie sesini yükseltti. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" Gray'e döndü.

Gray ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ben de tuttum ve ayağa kalktım.

Gray, "Biz ," diye açıkladı.

"Ama daha yemek yemedik ki," diye bağırdı Bonnie.

Onu görmezden geldi ve kardeşine döndü. "Görüşürüz, tamam mı?"

Holden şampanya kadehini asık suratla kaldırdı. "Evet, Gray. Bunun için üzgünüm Rose."

"Burada neler oluyor?" Bonnie talep etti.

"Kötü davranıyorsun Bonnie, burada olan bu ve karımın senin saçmalıklarına maruz kalmasını istemiyorum," diye sakın bir şekilde konuştu Gray, ama sesindeki demir açıkça görülüyordu.

Bonnie şaşkına dönmüştü. Gray iyi geçinmeye çalışır ve genellikle az önce yaptığı gibi buldozerle geçip gitmek yerine konuşmayı değiştirdi.

"Karını buna maruz bırakmayacağım-"

"Evet, öylesin Bonnie," diye araya girdim usulca. "Her zaman öyleydin. Nedenini bilmiyorum. Belki beni aşağılayarak kendini daha iyi hissediyorsun, ama artık bu konuyu kapattık. Hepinize iyi günler."

Eve dönerken kıkırdıyordum.

"Ben önemsiz bir insan değilim, ama bu harika hissettirdi," dedim.

Gray elimi onunkinin içinde tuttu. "Bunu daha önce yapmadığım için üzgünüm. Yıllar önce yapmalıydım."

"İleriye bakıyoruz, değil mi?"

"Evet, bebeğim." Elim ağzına götürdü ve öptü. O sırada telefonu çaldı ve arabanın Bluetooth'undan cevap verdi.

"Holden, hoparlördesin. Rose benimle," diye kardeşini uyardı. "Dostum, özür dilerim."

"Evet," dedi Gray.

"Rose? İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım Holden. Sorduğun için teşekkürler."

Kıkırdadı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştınız. İkiniz de öyle. Belki de Angel Adası'na gelmeliyim. Muhtemelen akıl sağlığım için iyi olur."

"Çocukları da getirmelisin. Bayılacaklar. Yaz çok eğlenceli bir zaman ve Gray yakında bir tekne alıyor," dedim.

"Bir tekne satın alıyoruz," diye düzeltti Gray beni. "Evet, Holden, sen de gelmelisin."

"Bonnie'yi de getir," diye teklif ettim. O ailemden biriydi. Ondan asla kurtulamayacaktım, o da benden.

Holden, "Sen Rose, tatlım, *çok büyük bir* kalbe sahipsin," diye iç geçirdi.

Görüşme bittikten sonra, kırmızı ışıkta durduğumuzda Gray bana baktı. "O haklı, biliyorsun. Sen *çok büyük bir* kalbe sahipsin. Ama bunun için beni terk ederdin."

"Üzgünüm, kışınız olabilir, ama çok para eder," diye şaka yaptım ve asla yapmayacağımı ya da yapamayacağımı hayal ettiğim bir şeyi ekledim, "Ama servetinizin yarısı benim olduğuna göre, uslu dursanız iyi olur, Bayım."

Gray güldü.

"Evet, *Malou*," diye düşündüm, gülümseyerek, "*beni seviyor*."

O akşam uzun zamandır giymediğim ve adada unuttuğum kıyafetlerimi giydim, böyle bir ihtiyaç hiç olmadı.

Bana yakıştığını bildiğim lavanta rengi şifon bir elbise giydim. Gray'in geçmişte benim için aldığı mücevherlerden bazılarını bile taktım. Böyle partiler verdiğimizde genellikle yaptığım gibi gidip saçımı yaptırmayı düşünmüştüm ama vazgeçtim. Saçlarım beni Gray için iyi bir eş ya da partner yapmıyordu; *ben* yapıyordum. Bu yüzden saçlarımı omuzlarımın etrafında serbest bıraktım ve tarayarak parlak bir hale getirdim.

"Hayal gibi görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Öpüşmek yok," dedim cilveli bir şekilde, "rujum-"

"Sikimde bile değil."

Beni derinden öptü ve ikimizin de bildiği gibi rujuma bulaştı. Yaptığı işe bakmak için geri çekildi. "Bu gece o dudakları sikimin etrafında görmek istiyorum bebeğim."

İçimdeki ısının yükseldiğini ve beni ıslattığını hissettim. Yirmi yıl sonra bile erkeğim bu yeteneğe sahipti.

"İstersen şimdi de yapabilirim." Dizlerimin üzerine çökmek üzereydim ama o beni tuttu.

"Vakit yok."

"Oyunbozan." Çantamı aldım ve yüzümü düzeltmek için birkaç mendil aldım çünkü Gray rujumu çok lezzetli bir şekilde mahvetmişti.

Otele vardığımızda ve tam balo salonuna adım atmak üzereyken Gray'in koluna yapıştım. "Bütün gece beni öylece bırakmayacaksın, değil mi?"

Eski korkular hala oradaydı ve ben tetiklendiğimde ön plana çıkıyorlardı. Gray için de durum farklı değildi.

istemeden berbat etti. Bu olduğunda bana söyledi ve ben de aynısını yaptım.

"Sadece işemek için, bebeğim."

Yüzümü buruşturdum. "Kelimelerle aran çok iyi, sevgili Gray."

"Biliyorum. Bu bir yetenek." Ve böylece beni rahatlattı.

İhtiyaçlarımı ya da isteklerimi görmezden gelmedi ama bunu büyük bir mesele haline de getirmede; sadece yanımda olacağını söyledi ve yoluna devam etti. Geri dnmyorduk. İlerliyorduk.

Harika bir partiydi ve Gray ile ben her zamankinden fazla eğlendik.

Gray, CEO ve Başkanlık görevinden kalıcı olarak ayrılma kararını açıklamak üzere sahneye çıkmak zorunda kaldığında beni terk etti.

"Bu gece buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Byleyiciydi ve yakışıklı kocamın bir odaya hükmetmesini izlerken iim kıpır kıpır oldu.

Ne yazık ki, artık Gray'in EA'sı olmasa da hala şirkette olan Aimee beni bulmaya karar verdiğindeydi.

"Merhaba Rose."

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve başımı salladım, sonra dikkatimi tekrar kocama çevirdim.

Gray'in gözleri endişeyle parladı ama başımı sallayarak ona sessizce ve uzaktan endişelenmemesini söyledim.

Ben hallederim, sevgili Gray.

"Ben aylaklık ederken Justin olağanüstü bir iş çıkartıyor," diye devam etti Gray, gözleri benden uzaklaşıp halefine kayarak. "Buraya gel Justin."

Justin sahneye çıkarken Aimee, "Seni ve Gray'i tekrar birlikte gördüğüme şaşırdım," dedi.

Gray'in söylediği bir şeyi alkışladım, Aimee'yi görmezden geldim. "Rose, ben-"

"şşş, tatlım, konuşmadan sonra konuşuruz, tamam mı?" Nazike söyledim.

Tanrım, ama o gençti, diye düşündüm. Acı verici bir şekilde. Gençti, kafası karışıktı ve patronuna aşıktı. Evli patronuna. Onun için zldm. Ben ayrıldıktan sonra Gray'e karşı davranışları yüzünden öfke ya da kızgınlık hissetmeyi beklerdim ama sadece acıma hissettim. Byyecekti ve umarım geriye dönüp baktığında çok fazla hayıflanmayacaktı.

"Yaz aylarında geri döneceğimi söylediğimi biliyorum, ancak CEO ve Başkanlık görevimden ayrılmaya karar verdim."

Kalabalığın içinde fısıltılar ve konuşmalar dolaşıyordu.

"Bazılarınızın bildiği gibi, eşim Angel Adası'nda bir Oda & Kahvaltı işletiyor ve Atlanta'daki evimizden gelip gitmeye devam edecek olsak da artık orada yaşıyoruz. Rutherford Architects'in yönetim kurulunda görev yapmaya ve Justin'in beni dahil etmeye karar verdiği projelerde çalışmaya devam edeceğim" - Justin'e sırtı - "ancak bu şirketi ve sizin refahınızı hem bir arkadaş hem de olağanüstü bir meslektaş olarak gördüğüm bir adama devretmenin zamanı geldi."

Herkes alkışladı. Ben de katıldım.

"Onun hayatını mahvediyorsun. Şirkette büyük işler başaracaktı," diye tısladı Aimee, "Ve sen-"

"Şşşt, Aimee," dedim bu kez biraz daha güçlü bir sesle. "Gray hâlâ konuşuyor."

Onunla bu şekilde konuşmamıştım. Ama artık yeni bir kadındım. "Rose, sevgilim, buraya gel bebeğim," dediğini duydum Gray'in.

Sahneye doğru yürüdüm ve o da elimi tutarak beni nazikçe mikrofona doğru götürdü. İlgi odağı olmaktan nefret ettiğimi biliyordu ama bunu bana önceden açıklamıştı. "Eşim Rose ve ben yirmi yıldır evliyiz," diye söze başladı.

Odanın tebrik alkışları ve ısıklar yükseldi. "O tanıdığım en güzel insan."

Gerçi benim hakkımda konuşacağını söylememişti. Sadece pansiyonda yaşamamız hakkında bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm.

"O bir erkeğin sahip olabileceği en iyi eş, çocuklarımla hayal edebileceği en iyi anne ve onunla yeni bir yolculuğa başlamaktan heyecan duyuyorum."

Sonra beni öptü ve odanın içinde yuh sesleri yükseldi.

Kızardım.

"Rutherford Architects'in bugünkü haline gelmesine yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Hâlâ buralarda olacağım ve ofise her geldiğimde sizleri görmeyi umuyorum."

Kolunu bana doladı ve "Eve gitme zamanı" diye fısıldadı.

Justin mikrofonu devraldığında ve sahneden indiğinde kulaktan kulağa gülümsüyordum.

Justin, Gray'e liderliği için teşekkür etti ve salonda alkış tufanı koptu. Planlandığı gibi, Justin Rutherford Architecture için vizyonunu özetlemeye başladığında, Gray ve ben sessizce balo salonundan çıktık. Şirketin yeni bir liderlik altında ilerleme zamanı gelmişti.

"Bana bir oral seks borcun var," diye hatırlattı Gray, otoparka doğru yürürken dudaklarını kulağıma değdirerek.

Ona sıırttım. "Beni dizlerimin üzerine çöktürmeyi seviyorsun."

"Senin için benim üzerimde olmayı sevdiğim kadar değil Rose," dedi içtenlikle, kulağımın altındaki hassas deriyi okėayarak. "Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, *sevgilim Gray*."

Gray ve Rose'un Malou'nun birinci yıldınm için ne yaptıklarını bilmek ister misiniz? [Bonus Bölüm'I Take Thee](http://www.MayaAlden.com) de öğrenin: www.MayaAlden.com .adresindeki web sitemde

Peki Gray'in asistanına ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? [Bonus Bölüm'de Y'siz Aimee](#) ğrenin: .

[Kiss From A Rose'u](#) okuduğunuz için teğekkr ederim. Bu [bir Modern Vintage Romance](#) ve umarım diğer okuyucuların için kitabı da bulabilmesi . [değerlendirir ve yorumlarsınız](#).

Eğer bu krizde evlilik romantizmini sevdiyseniz, bence [Yanlığ Gelin](#) adlı uygunluk evliliği romanımı da seveceksiniz.

Book Excerpt: NO ORDINARY LOVE

A SECOND CHANCE HOLIDAY LOVE STORY

**Kalbini kırdım ama onu geri kazanacağım.
Çünkü benimki... Sıradan Bir Aşk Değil.**

Lucas Covington her şeye sahipti: Charleston'ın eski parası, başarılı bir aile şirketi ve dünyasını altüst eden güçlü, zeki profesör Amara.

Dikkatsiz bir konuşma her şeyi yok eder.

Amara, Lucas'ın yakın zamanda bekâr kalan eski sevgilisi hakkında hâlâ kararsız olduğunu ve onu sevip sevmediğinden emin olmadığını itiraf ettiğine kulak misafiri olunca, kurdukları hayatı ve sahip olduklarını göremeyecek kadar kör olan adamı geride bırakarak çekip gider.

Lucas lise aşkıyla olan zehirli ilişkisine geri döndüğünde, ne kadar kötü bir hata yaptığını fark eder. Amara ihtiyacı olan, ona yaşadığını hissettiren kadındı. Sevdği kadın.

Kırılan kalbini onaramayan Amara, Charleston'dan ayrılmaya karar verir. Lucas bunu öğrendiğinde, elinden gelen her şeyi yaparak Amara'yı yüksek profilli bir danışmanlık işi kisvesi altında şehirde kalmaya zorlar.

Şimdi, Amara tekrar yörüngesindeyken ama kollarında değilken, Lucas onu geri kazanmak için her zamankinden daha fazla savaşmak zorundadır. Ancak eski kız arkadaşının pençeleri ve öz annesinin desteğiyle bu savaştan sağ çıkamayabilir.

Amara'ya aşkının sıradan bir şey olmadığını kanıtlamak için çok fazla yalvarması ve en karanlık gerçekleriyle yüzleşmesi gerekecek.

[Sıradan Aşk Yok Modern Bir Vintage Romantizmdir](#). Klasik Mills & Boon ve Harlequin aşk romanlarından bir doz alın, çağdaş bir çift POV ve seksi bir dokunuşla. En sevdiğiniz mecazlarla kendinizi şımartın:

- ✓ İkinci Şans
- ✓ Diğer Kadın Draması
- ✓ Güçlü Kadın Kahraman Alfa Erkeğe Karşı
- ✓ Zorla Yakınlık
- ✓ İhanet & Yaltaklanma
- ✓ Milyarder Romantizmi
- ✓ Overheard
- ✓ Noel/Şükran Günü
- ✓ Hile Yapmak Yok
- ✓ Komple Bağımsız

["Sıradan Aşk Yok" kitabını Amazon'dan alın!](#)

Chapter I

Amara

"Y Amara'yla sadece iki yıldır birliktesiniz ve birlikte yaşamaya daha yeni başladınız; bu pek de uzun bir süre sayılmaz, Lucas. Sen ve Kath beş yıldır birlikteydiniz. Bir hata yaptı, ama şimdi geri döndü ve Üzgün," dediğini duydum Patsy Covington'ın.

Elimi Lucas'ın annesinin oturma odasının dışındaki duvara dayadım, cevabını duymayı bekliyordum ama duymaktan korktuğumun da farkındaydım.

"Ben Amara'yla birlikteyim anne, yani Kath'in bekâr olup olmaması önemli değil."

Lucas'ın sesi boş ve pişmanlık dolu muydu? Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Sadece şuna cevap ver. Kath'i hâlâ seviyor musun?"

Sessizlik.

"Evet. Seviyorum. Sanırım her zaman da öyle olacak," diye cevap verdi Lucas ve bu kalbimi kırdı. "Amara ve ben birlikte iyiyiz. Daha yeni taşındık-"

"Ama onu seviyor musun?" Patsy ısrar etti.

Bir şey söylemeliyim, diye düşündüm. Lucas'ın burada olduğunu bilmesini sağlamalıydım, böylece onun söyleyeceğini bildiğim şeyi duymak zorunda kalmayacaktım. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca beni sevdiğini hiç söylememişti. Bunu söylediğimde bile bana hayatında olduğum için çok minnettar ve şanslı olduğunu söylemişti ama bana bu üç kelimeyi hiç söylememişti ve artık asla söylemeyecekti. Bundan emindim. Bu eminliğim, usulca "Bilmiyorum anne" dediğinde daha da pekişti.

Kelimeler etimi parçalayan bir kurşun gibi içimden geçti ve Lucas'ın işi bitmediği için bu yıkıcı yol devam etti.

"*Sanırım* biliyorum, ama bu sadece.... Amara ve benim sahip olduğumuz şey Kath ile sahip olduğumdan farklı. O her şeyi tüketiyordu."

Her şeyi tüketen mi?

"Peki Amara'nın nesi var?" Patsy soruyor. "Rahat."

Bir çift eski ayakkabı gibi mi?

"Evlat, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sanırım artık ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Bilmiyor muydum? Bundan şüphelenmiş miydim? Evet, şüphelenmiştim. Ama o zaman, bu yakışıklı, muhteşem adamın benim gibi sıkıcı, inek bir profesörle bir şeyler yapmak isteyeceğini hayal bile edemezdim. Kath'e hiç benzemiyordum. O sarışın, yapılı ve güzeldi. Ben... dikkat çekici değildim. Uzun ya da kısa değildim, sadece ortalamaydım. Zayıf ya da şişman değildim, sadece normal sekiz bedendim. Güzel ya da çirkin değildim, sıradan bir komşu kıızıydım.

Patsy bana defalarca onların sosyal statülerine uygun *giyinmediğimi* söylemişti. Ne giyersem giyeyim, ne kadar *onlar* gibi, Charleston sosyetesinin kızları gibi giyinmeye çalışırsam çalışayım, yeterli olmuyordu.

Kot pantolon ve tişört giyen bir profesördüm. Chucks ayakkabılarımı yüksek topuklulara tercih ederdim. Partiye gitmektense evde kalmayı tercih ederdim. Ama Lucas'la birlikte (ve onun için) pek çok partiye gittim, bana uymayan kıyafetlere para harcadım ve Kath'in fakir versiyonu gibi görünebilmek için saçımı yaptıırıp makyaj yaptım. Onun yanında yeterince kıvrımlı değildim, belim yeterince ince değildi, saçlarım çok asiydi, çok entelektüeldim, çok sıkıcıydım. Lucas bu yönümü sevdiğini söylemişti. Yalan söylediği şimdi anlaşılıyordu. Ben... *ne* olmuştum? Kath onu terk ettikten sonra bir ribaunt mu? Eski sevgilisinin tam tersiydim; bu yüzden mi bana yönelmişti?

Doğrudum ve Patsy'nin oturma odasıyla arama biraz mesafe koydum. Hâlâ nasıl ayakta durabildiğimden ya da yürüyebildiğimden emin değildim çünkü bacaklarımı hissetmiyordum.

Sersemlemiş bir halde geniş koridora baktım ve dünyam başıma yıkılmadan önce beni Covington malikânesine götüren, Covington'ın uzun süredir uşağı olan Jerome'a başımı salladım.

"Bunu duymamış olmanı ummak çok mu fazla olur?" Fısıldadım.

Jerome hüzünle gülümsedi. "Neyi duymadım, Profesör Amara?"

"Sadece Amara," diye düzelttim otomatik olarak. Öğrencilerim ve meslektaşlarım dışında bana Profesör diyen tek kişi oydu. Bu onun tarzıydı ve itiraz etmek de benim tarzımdı. Bu son kez olacaktı, değil mi?

Lucas'ın neden benimle birlikte olduğunu merak ettiğim, şansına inanmadığım ve ailesinin yanındayken kendimi güvensiz hissettiğim iki yılın ardından nihayet kafamı kıcımdan çıkarmıştım. Elbette, Lucas'ın beni sevip sevmediğini bilmediğini ama Kath'i sevdiğini ve onu her zaman seveceğini söylediğini duymam gerekmişti ama dedikleri gibi, geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.

Dudaklarımı yaladım. Boğazım kurumuştı. Kelimeleri çıkarmak zordu. Sanki vücudumdaki tüm nem gözlerimin arkasında toplanmıştı. "Ben gidiyorum," dedim kısık sesle.

Yapacak başka ne vardı ki? Burada kalamaz mıydım? Şimdi o odaya girip beni gördüklerine sevinmiş gibi davranmalarını sağlayamazdım. Patsy bunu bile yapmazdı ama Lucas yapardı. Gülümserdi. Annesine beni sevip sevmediğini *bilmediğini* itiraf eden o ağzıyla beni öperdi ki bu da aslında beni sevmediğini söylemekle aynı şeydi.

Jerome bana açıklama olarak "Seni bir saat sonra bekliyorlardı," dedi.

"Uçağım erken indi."

Chicago'da sunum yaptığım bir konferanstan dönüyordum. Çok iyi geçtiği için eve dönerken yol boyunca çok keyifliydim. Bu şekilde yayın yapmaya devam edersem en kısa zamanda kadro alacağımı biliyordum. Başarımı Lucas'la paylaşmak için can atıyordum, bu yüzden ona mesaj atmadım. Yüzüne *karşı söylemek* istiyordum.

Arabamı havaalanının uzun süreli park yerine park etmişim, Battery'ye de bu şekilde gelmişim, bu da bir lütuftu çünkü *hızlıca* dışarı çıkabiliyordum. Bavulum hâlâ arabamdaydı, Tanrı'ya şükür. Eğer getirmiş olsaydım Jerome onu şimdiye kadar yukarı çıkarmış ve hafta sonu büyükannesi Rena Covington'ın yetmiş beşinci doğum gününü kutlamak için kalacağımız Lucas'ın odasına bırakmış olurdu. Bu sadece travmayı daha da artırırdı.

"Anne, bırak artık şunu, olur mu?" İkimiz de Lucas'ın sesinin geniş koridor boyunca duyulmasına yetecek kadar yüksek bir sesle bağırdığını duyduk. "Amara benim kız arkadaşım, hepsi bu."

"Ama sen onu sevmiyorsun ve dürüst olmak gerekirse Lucas, hiçbirimiz onu sevmiyoruz. O çok mavi yakalı ve bizim dünyamıza uymuyor," diye haykırdı Patsy. "Nasıl giyineceğini, nasıl davranacağını bilmiyor. Ona ve Kath'e bir bakın, sizin için, aileniz için kimin doğru olduğunu göremediğinizi söyleyebilir misiniz?"

Babam, Marcus Gallo, NYPD'den çavuş olarak emekli oldu. Onunla gurur duyuyordum. Hem *de çok* gurur duyuyordum. Beni üniversitede okutmak için çok çalışmıştı ve kızının Maryland Üniversitesi'nde Sağlık İletişimi ve Halkla İlişkiler alanında doktora yapmasından (benim gibi) gurur duyuyordu. Mavi yakalı olabilirdik ama hayatlarımızı bu hale getirmek için çok çalıştık. Bize miras kalmamıştı. *Hepsi* alın teri ve kandı.

"anne," dedi Lucas'ın sesi belirgin bir şekilde daha yüksek ve sinirliydi.

Jerome bana *baktı* ve sessizce "*Bunu daha fazla duymak istiyor musun gerçekten?*" diye sordu.

"Kabul et, uymuyor!" Patsy öfkeyle bağırdı. "*İyi, uymuyor,*" diye kükredi Lucas.

Bir şeyin çarpma sesini duyduk. "Kurtul ondan, oğlum."

"Onu incitmek istemiyorum."

"Buna devam edersen onu daha çok inciteceksin. Görmüyor musun?"

"Jerome haklıydı. Bunları daha fazla duymama gerek yoktu. Ana kapıya doğru yürüdüm.

"Amara," diye seslendi Jerome, güzel bir Charleston bahar gününe adım atarken. Lucas'a çok yaklaşıyorsun."

"O zaman sadece Covington ailesinin geri kalanı mı?" "Evet, korkarım öyle."

"Lucas da *önce* Covington', değil mi?" "Evet Profesör, öyle."

"Teşekkür ederim Jerome. Lucas'a burada olduğumu ve kulak misafiri olduğum şeyi söylememesini istemenin aptalca olduğunu biliyordum çünkü uşağın sadakatinin nerede yattığını biliyordum, "Bana biraz zaman verebilir misin? Birkaç saat?"

"Evet, Profesör, bunu yapabilirim."

Sadece dört ay önce, yeni yılın hemen başında severek satın aldığımız ve taşındığımız şehir evimize giderken ellerim titriyordu.

Evin kendi payıma düşen kısmını ödemekte ısrar etmiştim. Lucas anlamamış, gururumu bir kenara bırakırsam çok daha güzel bir ev alabileceğimizi söylemişti. Bırakmamıştım. Şimdi ondan beni satın almasını istemek zorundaydım. Tüm birikimimi peşinata yatırmıştım ve Lucas'la yaşamak için tüm kalbimi ve sevgimi ortaya koymuştum.

Duvarlardaki sanat eserlerine katkıda bulunmak için satın almıştık; onunki benimkinden daha pahalıydı. Mobilyalar çoğunlukla onundu. Her ne kadar öyle olmasalar da, kendi deyimiyle IKEA parçalarından herhangi birini ağırlamayı reddetmişti. Covington Malikânesi'nin bulunduğu Battery'de değil de şehirde yaşadığımıza razı olmuştu; böylece benim uzlaşmam da onun tasarım mobilyalarına sahip olmak olmuştu. Bu kolay bir uzlaşmaydı.

Yakın bir arkadaşım ve meslektaşım olan Basil Dearden'ı aradım. Hayatımı düzene sokana kadar kalacak bir yere ihtiyacım vardı.

Telefonu açtığında, "Bu hafta sonu Bay Süslü'yle Covington şamatasında olacağını sanıyordum," diye kıkırdadı.

"Birkaç gün seninle kalabilir miyim?" Sonunda gözyaşlarımın farkına vararak sordum çünkü yolu görebilmek için onları silmem gerekiyordu. Ne kadar zamandır ağlıyordum?

"Amara?"

"Ben... uçağım erken indi ve Lucas beni sevmediğini söyledi ve...." İçimdeki histerinin tırmandığını hissettim.

"Ne? Uçağın erken indi ve Lucas ne dedi?" "Bana bir-"

"Neredesin?"

"Eve gidiyorum... şehir evine. Artık ev değil, değil mi?" Basil'e neden sorduğuma dair hiçbir fikrim yok çünkü buna nasıl cevap verebilirdi ki?

"Orada olacağım."

Basil birkaç blok ötede oturuyordu. Lucas'la nereden ev alacağımızı ona söylediğimde çok heyecanlanmıştık. Şimdi, yaşamak için yeni bir yer bulmak zorundaydım... *yalnız*.

"Toplanmam lazım. Bilirsin... yaşamak için bir şeyler toplamam..." "Evet, biliyorum, Günışığı. Dikkatli sür. Tamam mı?"

Telefonu kapattım ve içimdeki her şeyin yapmaya niyetlendiğim şeyi protesto ettiğini hissettim. Lucas'ı seviyordum. Onu çok seviyordum. Onunla iki yıl önce LPC, yani 1800'lerin başında bir Covington tarafından kurulan aile şirketi Lowcountry Provisions Company üzerine bir vaka çalışması yaparken tanıştığımndan beri onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Altı ay önce, birlikte yaşamayı teklif ettiğinde, utanmadan evet demiştim. Onu sevdiğimi söylediğimde, aynı şekilde karşılık vermedi, *bunun* yerine beni sevgi ve şefkat sandığım şeylere boğdu. Şimdi bunun görmezden geldiğim bir kırmızı bayrak olduğunu biliyordum.

Ailesi bana kötü davrandığında, Lucas beni savunmadı. Omuz silkmemi söyledi. "*Onlar kendi yollarında ilerliyorlar. Endişelenme.*"

Bu benim ikinci kırmızı bayrağım olmalıydı. Öngörü bir sürtüktü!

Ama Covington'ları kazanabileceğimi düşünmüştüm. Benden açıkça hoşlanmayanlar sadece Patsy ve kız kardeşi Shelby'ydi; evin reisi, büyük hanımefendi Rena beni görmezden geliyor gibiydi. Taparcasına sevdiği Lucas dışında herkese karşı kaskatı kesilmişti. Gerçek şu ki, Rena'nın benim hakkımda gerçekten ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim ama görmezden gelmeyi tercih ettiğim şey ise Rena da dahil olmak üzere hepsinin Lucas'ın eski sevgilisi Katherine Bellamy'yi sevdiğiydi. Pembe dizilere konu olacak bir hikâyeydi bu!

Kath ve Mercer nişanlıydılar ama şimdi tekrar bekâr görünüyordu ve görünüşe göre onu bekleyen Lucas'ı istiyordu. Ve bu oyunda teselli ödülü verilmediğine göre, Lucas'la tanıştığımdan beri korktuğum gibi ben de ıskartaya çıkacaktım.

Bunu nasıl yapacaktı? Bana sadece gitmemi ve uzak durmamı mı söylerdi? Nazik davranıp Kath'i her zaman sevdiği için üzgün olduğunu mu söylerdi? Bir pislik olup beni incitir miydi? Bana acır mıydı, ki bu beni mahvederdi?

Lucas'a benimle konuşma şansı vermeden gittiğim için korkakça davrandığımı biliyordum. Beni terk etmeden önce çekip giderek bu işi onun için kolaylaştırdığım için rahatlayacak mıydı?

Aman Tanrım! Nefes almayı bıraktım, kalbim küt küt atıyordu. Gidişimi izlerken *mutlu* olsaydı buna nasıl dayanırdım?

Biri korna çaldı ve ışığın kırmızıdan yeşile döndüğünü fark ettim ve hala park halindeydim, hayatımın nasıl bir karmaşaya dönüştüğünü analiz ediyordum.

Go için yeşil, Amara.

Git.

Chapter 2

LUCAS

I telefonuma baktım. Amara mesajlarıma cevap vermemişti. Uçağının rötar yapıp yapmadığını merak ettim. Uçağa binmesi gerekiyordu. Yarım saat önce geldi.

Süitimin balkonunda durdum ve Covington malikânesinin geniş bahçelerine baktım. Annemle yaptığım konuşma beni sarsmıştı. Kath yine bekârdı. Bana geri dönmek istiyordu. Bunu duymak çok iyi hissettirmişti. Yıllardır onu ne zaman Mercer'la görsem gururumu ayaklar altına almak zorunda kalmış, onu bana tercih etmesinin acısını hissetmiştim.

Kath son beş yılda bana birkaç kez mutlu olmadığını ama beni incitmeden Mercer'den nasıl ayrılacağını bilmediğini söylemişti. Amara ile aynı yerde miydin?

Yok artık! Amara ile mutluydum. Onunla mutluydum. Birlikte eğleniyorduk. Seks inanılmazdı. Onunla yaşadığım tek sorun, Bayan Covington olmakla ilgilenmiyor gibi görünmesiydi. Kath bu iş için yetiştirilmişti. Kath'in aile şirketi olan Bellamy Foods'u satın aldığımızdan beri Covington aile şirketi olan LPC'de çalışıyordu. Bellamy Foods'ta üstlendiği görevi LPC'ye CFO olarak getirmişti. Zekiydi ve işimizi biliyordu.

Kimse Amara'nın zeki olmadığını söyleyemezdi. İletişim alanında doktora yapmış, kadın sağlığı iletişimi üzerine dersler vermiş ve araştırmalar yapmıştı. O sadece farklı türde bir zekaydı.

Birlikte yaptığımız iş hakkında konuştuk ama Kath ile LPC hakkında konuştuğum zamanki gibi değildi; ne de olsa şirketimizin içini dışını biliyordu.

Kath ve Amara'yı zihinsel olarak karşılaştırmaktan nefret ediyordum. Buna hakkım yoktu.

-Sevgi dolu ve şefkatli kız arkadaşım la yaşarken eski sevgilimi düşünüyordum.

Ellerimi pantolonumun içine soktum ve bahçede Kath ile birlikte kız kardeşim Shelby'yi gördüm. Yakın arkadaşlardı.

Gülüyorlardı ve kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Kath dokunulmazdı ve ben oraya gitmemiştim. Her lanet gün onunla çalışıyordum ve oraya gitmemiştim. Ama o önce benimdi. Bizimki raydan çıkan bir aşk hikâyesiydi çünkü -çenem sıkıldı- Kath beni aldatmıştı. Annemin bir gerçek olan ilişkimiz üzerinde çalışmamızı istemişti ama ben gururumu ayaklar altına alıp ona siktirip gitmesini söylemiştim. Söylemiştim.

Ama şimdi Mercer'ı terk etmişti ya da belki Mercer onu terk etmişti ve bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Son beş yılımı onu izleyerek, içimde bir ateşin yandığını hissederek geçirdim - nefret, sevgi, şefkat, saldırganlık - tüm aşırı duygularımı ortaya çıkardı.

Amara ile kendimi mutlu ve huzurlu hissettim. Sevildiğimi biliyordum. O benimle ilgilendi. Hayatım boyunca herkesle ilgilendim: annemle, kız kardeşimle, şirketle, Kath ile ama Amara *benimle* ilgilendi. Bana hizmet etti. Amara'yla tanışana kadar hayatın ne kadar sakın olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onunla çıkmayı planlamıyordum, ama işte zor bir günün ardından tesadüfen onunla karşılaştığımda ve kendimi sadece dikkatim dağılmış değil, aynı zamanda ertesi gün sorunlarımla daha enerjik bir şekilde yüzleşmeye hazır bulduğumda; onu aramaya devam ettim.

Çok geçmeden Amara'yı sürekli görmeye başladım.

İlk kez seks yaptığımızda, beni memnun etmek isteyen, nelerden hoşlandığımı soran bir kadınla birlikte olmanın ne kadar harika olduğunu görünce büyülenmişim. Ona dokunmadan duramıyordum. Onu her zaman istiyordum. Kendimi onun derinliklerine gömmek istiyordum, tatmin olmaktan başka hiçbir şeyin olmadığı bir yere.

Kath hakkında hissettiklerim böyle değildi. Tutku onun için itici bir güçtü. Onu istediğim için uyuyamazdım ve başka bir erkekle konuşmasına dayanamazdım. Amara'nın en yakın arkadaşı birlikte çalıştığı profesör Basil'di ve ben onu hiç kıskanmadım, bana olan bağlılığından her zaman emindim.

Kath, Shelby'nin yorumu üzerine döndü, beyaz elbisesi muhteşem bacaklarının etrafında dönüyordu. Belime dolanan o bacakların verdiği hissi hatırladım. Kath hayat ve enerji doluydu, gözleri her zaman parlaktı, aydınlatıyordu

girdiği her odada. Amara bana her zaman huzur getirirken, o beni kızdırdı.

Beni terk ettiğinden beri Kath'i her gün özledim. Amara'yı özler miydim?

Ne düşünüyordum ki?

Amara'yı terk etmeyi düşünüyorsun. Düşündüğün şey bu.

Kendimi soğukkanlı bir pislik gibi hissettim. Amara incinmeyi hak etmiyordu. O tatlı ve nazik biriydi. Bunu ona yapamazdım. *Yapamazdım!*

"Bay Lucas." Jerome'a bakmak için döndüm. "O burada mı?"

Jerome'un gözleri kısıldı ve kızgın görünüyordu. Çocukluğumdan beri ve ona saygı duyuyordum. Babamdan daha iyi bir rol model olmuştu. On altı yaşındayken bir kız arkadaşımın dalga geçtiğinden beri bana böyle baktığını görmemiştim ve bana kadınlara saygı duymayı öğrenmemi, yoksa beni eşek sudan gelinceye kadar döveceğini söylemişti.

"İki saat önce buradaydı." Çenesini sıktı. "Ne demek istiyorsun?"

Jerome bana doğru yürüdü. Yanımda durdu ve benim yaptığım gibi Shelby ve Kath'e baktı.

"Bayan Patty ile konuştuğunuzu duymuş."

"Ne?" Ne dediğini anlayamamıştım. Ne demek istiyordu.... *Hayır!*

"Annene Kath'i sevdiğini ve hep seveceğini söylediğini duymuş. Amara konusunda emin değildin. Bu-"

"Neden bana hemen söylemedin?" Kükredim.

Jerome bana sertçe baktı. "*Sesini alçalt evlat.* Benden ona iki saat avans vermeme istedi, ben de verdim."

Saatime baktım. Hay sikeyim. Saat neredeyse altı olmuştu ve büyükannem on beş dakika içinde misafirlerimizi karşılama kuyruğunda ona katılmamı bekliyordu.

"*Siktir.*"

"Dilinize dikkat edin Bay Lucas," dedi sertçe.

Büyükannemin bana söylediği gibi, otuz yaşında olabilirim ama asla büyüklerimden daha yaşlı olmayacaktım.

"Üzgünüm Jerome," diye mırıldandım, kendimi yeniden on beş yaşındaymış gibi hissediyordum. "O nasıldı?"

"Harap olmuş."

Gözlerimi kapattım. Telefonumu elime aldım ve o başını salladı. "Ne oldu?"

"Bunu telefonda yapamazsın."

"Büyükanmem beni aşağıda bekliyor. South of Broad'a gidip misafirlerimizi karşılamak için buraya zamanında dönemem."

Jerome derin bir nefes aldı. "Bu durumda Amaraya söyleyecek bir şeyin yok. Bırak gitsin." Kath'in yüksek sesle ve heyecanla konuştuğu bahçeye baktı. "Her halükarda kararını vermişsin gibi görünüyor."

"Hayır," dedim ona içtenlikle.

Omuz silkti. "Başka şekilde ifade edeyim. Şüphelerini duydu ve senin yerine kararını verdi. Profesör zeki, iyi ve sevimli biri ve *onu* seven ve ikisi de çocukken aşık olduğu şımarık bir kızın peşinden koşmayan bir adamı hak ettiğini biliyor. Senin büyüdüğünü düşünmüştüm çünkü Bayan Kath büyümemişti ama görünüşe göre Profesör gibi bir kadın için yeterince olgun değilsin."

Jerome bu iğneyle beni telefonumu elime almış, bulunduğum yeri nasıl idare edeceğimi düşünürken bıraktı.

Amara'yı aradım ve şaşırdım. "Lucas."

"Amara, neredesin?"

"Basil'in evindeyim. Bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar burada kalacağım."

"Ben hiçbir şey yapmadan ya da *ona* hiçbir şey söylemeden bitiyor olmamız gerçeküstüydü."

"Önce konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" "Elbette. Kath'i seviyor musun, Lucas?"

Cevap vermedim. Bu soruya dürüstçe cevap vermek zalimlik olurdu.

"Beni seviyor musun?"

"Sana çok değer veriyorum," diye fısıldadım, kendimi yetersiz hissediyordum. Amara ve benden çok emindim ama şimdi değildim. Bir öğleden sonra her şeyi nasıl bu kadar değiştirmişti?

"İşte, konuştuk. Ben... Şehir evinin ipoteğini tek başıma ödeyemem ve-"

"Bunun için endişelenme," diye araya girdim.

Bunu yapıyor muyduk? Bana telefonda çok şey veren iki yıllık bir ilişkiyi bitiriyor muydum? Ben böyle bir pislik miydim?

"Yapmak zorundayım," dedi usulca.

Evet, mecburdu. Bağımsız bir serveti yoktu. Hayatını kazanıyordu. İyi kazanıyordu ama tüm birikimini şehir evinin peşinatının yarısına yatırdığını biliyordum. Ben evi tamamen satın almak istemiştım ama o yarısına sahip olmak istemişti. Benim dünyamda kadınlar ödeme yapmak için mücadele etmezdi ve bunun yeniliğı bana değer vermesinin bir başka yoluydu. Benden bir şey beklemezdi. Amara aldığından daha fazlasını verirdi.

"Konuşmamız bitmedi, Amara." Hayır, bu işin peşini bırakamazdım. Kulak misafiri olduğu bir konuşma yüzünden değil.

Ahmak, ona Kath'i sevdiğini ve sadece onu önemseddiğini söyledin.

"Evet, öyleyiz," diye mırıldandı. "Kalbim kırıldı, Lucas. Canım yanıyor. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum çünkü bu sadece daha fazla acıya neden olacak."

Acısını duyabiliyordum ve buna isyan ettim. Hayır. Bu değerli kadının, bu gülümseyen, mutlu sevgilimin herhangi bir sıkıntı hissetmesini istemiyordum; o sadece şefkati hak ediyordu. Birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca neredeyse hiç tartışmadık ve hiç kavga etmedik ve bunun nedeni her seferinde pes etmesi değildi; hayır, bunun nedeni birbirimizin bakış açısını anlamamızı sağlamasıydı. Bana her zaman bir şeyi neden yapmak istediğimi ve bunun benim için neden önemli olduğunu merak ederek gelirdi. Kath'in yarattığı türbölans için bunu kaybetmeye hazır mıydım? Bu ilişki ateş ve buz gibiydi. Kavga ettik, barıştık. Nefret seksi ve makyaj sikişiydi. Öfkeli sözler ve şefkatli okşamalardı. *Her şeyi tüketiyordu.*

"Yaptığın şeyi duyduğun için çok üzgünüm."

"Değilim," diye cevap verdi ve bir kez daha onun gücünü hatırladım. Amara korkak değildi. Zayıf biri söylediklerimi duymamış gibi davranır ve konuyu zorlamazdı -zayıf biri onları nasıl kırdığımdan sonra benimle konuşmazdı.

"*Lütfen*, daha sonra konuşabilir miyiz?" Uzun bir sessizlik oldu.

"Belki," dedi bana. "Ama şimdi değil. Gelecek hafta?"

"Seni ararım."

"Göreceğiz," diye cevap verdi ve kapattı.

Bu da ne demek oluyor? Onu aramayacağımı mı düşündü? Onunla konuşmayacağımı mı? Bu saçmalıktı. Beni bundan daha iyi tanıması gerekirdi.

Büyükanne Rena'nın yanına indiğimde şok ve kafa karışıklığının bir kombinasyonunu hissettim.

"Amara nerede?" Büyükanne sordu.

Herkese Audrey Hepburn'ü hatırlatan zarif bir kadındı. Ufak tefek olabilirdi ama hesaba katılması gereken bir güçtü. Onu sevdim ve hayatım boyunca onun övgüsü için çok çalıştım çünkü bunun *gerçek* olduğunu biliyordum. Beni daha iyi hissettirmek için yalan söylemezdi.

"Sanırım ayrıldık." Kelimeler beni yaktı.

Büyükanne bir kaşını kaldırdı. "Seni terk mi etti?"

"Neden ilişkiyi bitirdiğimi düşünmüyorsun?" Elini koluma koyduğunda düşüncelere daldım.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Ne?" Durup ona baktım. "Onu onayladığını sanıyordum."

Büyükanne bununla alay etti. "Benim onayımın hiçbir anlamı yok. Hayatını partnerinle birlikte yaşamak zorunda olan sensin, ben değil. Senden ayrılacağını düşünmüştüm çünkü Patsy zavallı kızın hayatını zindan etmek için elinden geleni yapıyordu ve sen onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

Balo salonunun girişinde durduk ve ilk arabaların garaj yoluna çekilmeye başlamasını izledik.

"Annem sadece -"

"Kaltak," diye sözümü kesti büyükanne. "Şimdi, kalbin kırık görünmediğine göre, ki bu Amara için kalbimi biraz daha acıtıyor, hadi bu gösteriyi yola koyalım."

[**Sıradan Aşk Yok'u Amazon'dan alın!**](#)

ABİLİOfiüiesur r0rsiDDenRonans Yükseliyor

Sırlar hakkındaki gerçek nedir? Her zaman özölürler.

Ben Beau Bodine, ve birisi benden çok büyük bir sır saklıyor.

Mira Sen bir anda ortaya çıktı ve bir bomba patlattı: Son iki buçuk yıldır kızımı -yeğenini- o büyütüyordu. Varlığından bile haberdar olmadığım bir kız. Öfkelenmem gerekirdi ve öfkelenim de, ama Mira'nın yakın zamanda vefat eden kız kardeşi onu ocuğumla hiçbir şey yapmak istemediğime ikna etmişti.

Mira ve kızım yanıma taşındı ve ben farkına bile varmadan bir aile olduk. Küçük kızıma çok aşık oldum. Teyzesi de beni çok etkiledi. Aramızdaki yaş farkı, kız kardeşiyle olan geçmişim... Bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor. Çok derindeyim ve hayatımda ilk kez beyaz çitlerin hayalini kurmaya başladım.

Ancak Mira'nın muhafazakâr ve nüfuzlu ailesi torunlarının velayeti için neden mücadele ettiklerini anlatınca her şey altüst oldu. Bana Mira'nın bebeğime fiziksel olarak zarar verdiği dair kanıt gösterdiler. Tereddüt etmedim. Mira'ya evimden ve hayatımdan defolup gitmesini söyledim.

Sonra gerçek ortaya çıkıyor ve her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. *Büyük bir hata.*

Mira'yı bulduğumda, öngöremediğim ve hayal bile edemeyeceğim şekilde kırılmıştı. Benim hatam olduğunu biliyorum. Bunu düzeltmeliyim. Ama o içine kapandı ve zar zor tanıdığım birine dönüştü. Şimdi onu tekrar bir araya getirip getiremeyeceğimi bilmiyorum.

Best Kept Secret, çok satan Savannah's ***Best*** serisinin dördüncü kitabıdır ve en sevdiğiniz tüm mecazları içerir:

- ✓ Gizli Bebek
- ✓ Kız Kardeşinin Erkek Arkadaşı & Bebek Babası
- ✓ Tek Ebeveyn
- ✓ Zorla Yakınlık
- ✓ Yasak Aşk
- ✓ Diğer Kadın Draması
- ✓ Yaş Aralığı (12 yıl)
- ✓ Yanlış Anlaşılmış ve Ezilmiş
- ✓ Overheard & Uncovered
- ✓ İhanet & Yaltaklanma
- ✓ Hintli Kahraman
- ✓ Hile Yapmak Yok
- ✓ Komple Bağımsız

*Best Kept Secret*¹ Amazon'dan alın.

Chapter I

Beau

T Mira Sen'i son gördüğümde taşaklarım kız kardeşinin içindeydi. Ne zaman oldu bu? İki ya da üç yıl önce mi? Daha mı uzun? O zamanlar daha çocuktum ve kimin ne düşündüğünü umursamadan istediğimi yapan ben bile, beni paylaştıkları dairenin mutfağında Asha'yı korkuturken bulduğu için üzülmüştüm.

"Mira, her şey yolunda mı hayatım?" Mırıldandım ve dışarı baktığımda garaj yolunda eski püskü bir Toyota Corolla gördüm, güvenlik görevlisi çok rahatsız görünüyordu çünkü kapıdan seslendiğinde onu içeri almasını söylemiştim.

Dudaklarını yaladı ve arabasına bakmaya devam etti. Muhtemelen eskiden bordo renkliydi ama şimdi seçilemeyecek kadar tozluydu. Arabanın tüm kapıları açıktı ve tahminimce kliması da yoktu, ki bu da Savannah'da Haziran ayında sıcak çarpmasına davetiye çıkarmak demekti.

Zayıf görünüyordu ve kıyafetleri daha iyi günler görmüştü. Yüzü makyajsızdı ve bitkin görünüyordu.

"Merhaba Beau. Böyle uğradığım için çok özür dilerim."

"Sorun değil. İçeri gelmek ister misin, sevgilim?" Kapıyı ardına kadar açtım ve o başını salladı.

Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğundan emindim.

"Asha'ya onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğini biliyorum. Anlıyorum. Ama çaresizim. Ben...ailem...zaten onun tüm

Para. Onu istemediğini biliyorum ve bu sorun değil. Ona bakmak zorunda değilsin. Ben bakarım. Her şeyi yaparım. Ama mahkemeye mücadele edemem. Yani ben sadece... Asha bana her şeyi imzaladığını söyledi ama bir arkadaşım ile konuştum ve bunun.... o anlama gelmediğini söyledi." Salata kelimesini kusarken sesi titriyordu.

Ne dediğini anlamaya çalıştım. Birincisi, hızlı konuşuyordu. İkincisi, pek tutarlı değildi.

"Mira, tatlım." Elimi omzuna koydum, evimin güvenliğine ve rahatlığına sürüklemek ve ona sarılmak için güçlü bir istek duydum.

Tutmak mı? Seni pislik, o daha çocuk.

Sağ omzumdaki şeytan, beynime hükmeden şeytan, hemen dikkatimi çekti: *O daha bir çocuktur. Şimdi muhtemelen yirmi iki yaşındadır.*

"Lütfen, Beau." Gözleri yaşlarla dolmuştu ve ben de onları akıtmamayı çok istiyordum. Ağlayan kadınlarla aram pek iyi değildi. "Asha'nın hatırı için."

"Elbette, evet, onun neye ihtiyacı varsa, senin de ona ihtiyacın var." "Gerçekten mi?"

Ben cevap vermeden biri "*Miramashi*" diye seslendi.

Mira arabasına doğru koştu ve kocaman gülümsedi. Yüzündeki tüm korku kaybolmuş, yerini büyük bir sevinç almıştı. Arabaya doğru eğildi ve ben de Asha olup olmadığını merak ederek arabanın içinde kimin olduğunu görmek için ona doğru yürürken olduğum yerde durdum.

Mira'nın kollarında bir çocuk vardı.

Küçük kız başını Mira'nın omzuna yasladı. Bir elinde kulağından tuttuğu doldurulmuş bir tavşan vardı. Pembe bir elbise giymişti, saçları pembe ipek fiyonklarla atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Çok sevimliydi. Ve Mira'ya kıyasla daha iyi giyinmiş, daha iyi beslenmiş ve daha sağlıklıydı.

Bana gülümsedi ve gözlerini kırıştırdı. "Meyve suyu," diye emretti.

"Evet, *Shona*'m. Bende biraz var ve... Beau, onu tutabilir misin?" Mira küçük kızı bana doğru itti ve ben de otomatik olarak onu kucağıma aldım. Arkadaşlarımın ve akrabalarımın çocuklarını kucağıma almaya alışkındım.

Kollarımdaki kız sırttı ve burnumu dürttü. Tekrar yaptı ve kıkırdadı. "Ben yaptığımda ding dong demelisin! O zaman kapı zili olursun!"

Burnumu tekrar dürttüğünde otomatik olarak *ding dong* dedim ve o da güldü. Dünyanın en güzel sesiydi.

Yakından bakınca gözlerini görebiliyordum; büyük, mavi ve yeşil benekli. Geri kalanı tamamen Mira'ya, daha doğrusu Asha'ya benziyordu. Sütlü çikolata teni, tombul yanakları, siyah saçları, sevimli düğme burnu onun bir Sen olduğunu ele veriyordu.

O gözler? Bana onun saf Bodine olduğunu söylediler. Ve evren *benimle* dalga geçmiyordu, çünkü onun *benim* olduğundan emindim.

"Bu meyve suyu ne zamandır sıcak arabanın içinde?" Mira meyve suyu kutusuna bir pipet sokarken kızımı yakınımda tuttum.

"Bu sabahtan beri bagajda bir soğutucuda tutuyorum."

Küçük kız onu almak için tehlikeli bir şekilde benden uzaklaştığında meyve suyu kutusuna şüpheyle baktım. Tavşanını düşürdü, Mira da onu aldı.

Kız pipeti ağzına soktu ve emmeye başladı, gözleri benimkilerdeydi. Kardeşim Trev'in, babamın ve *benim* gözlerimin aynısıydı. Daha birkaç ay önce, babamın kalemini annemin olmayan mürekkebe batırması sayesinde bir üvey kız kardeşim olduğunu öğrenmiştim ve şimdi bir kızım varmış gibi görünüyordu. Benim de kafamda bir ton soru vardı ama Mira yıkılmaya hazır görünüyordu ve bu çocuk kocaman bir güneş topu gibi, mutlu ve çekici görünüyordu, bu yüzden ona bakan kadın için endişelendiğimden daha az endişelendim.

İçerken burnumu tekrar dürttü. Parmağı meyve suyunu tuttuğu için soğuktu. "Ding dong," diye tekrarladım ve homurdanarak yüzüme portakal suyu püskürttü. Gülmekten kendimi alamadım ve böylece hayatımda ilk kez aşık oldum.

Chapter 2

Mira

I Beau ve ben konuşurken oynayabilsin diye Pari'nin oyuncaklarını önüne koyduktan sonra kanepeye yığılıp kaldım. O benim son çaremdi... nihayetinde, benim

tek.

Açlıktan
ölüyordum.

Kahve sayılmazsa son bir gündür pek *bir şey* yememiştim. Beau'nun evine gitmek için benzin alacak ve Pari için süt, meyve suyu, meyve ve yiyecek bulunduracak kadar param vardı. Eğer beni geri çevirirse ne yapacağımdan emin değildim. Atlanta'dan ayrıldığımda kız kardeşimin ve hatta Beau'nun isteklerine karşı geldiğimi biliyordum. Bana Beau'nun bir çocukla yükümlü olmak istemediği için ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini söylemişti. Kız kardeşimle çıkarken tanıdığım Beau ile bunun bağdaşmadığını düşündüm. Ama yine de Beau Atlanta'da tanınmış bir playboydu, bu yüzden eğer çocuk istemediğini söylediyse, bu o kadar da uzak bir ihtimal değildi.

"En baştan alalım, olur mu hayatım?" Beau bana bir bardak su uzattıktan sonra önerdi.

Keşke meyve suyu isteseydim de içime biraz şeker girseydi çünkü biraz başım dönüyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu. Son üç yıldır ona ve Pari'ye bakmak için işimi ve hayatımı bırakmak zorunda kaldığım için kız kardeşim bize bakılmasını sağlamıştı. *Ama* ailem bir yargıcı onun mirasını ya da sigortasını bana vermemesi için ikna etmeyi başarmıştı ve bunun için mücadele ediyorlardı.

Pari'nin velayetini almasına kesinlikle izin veremezdim. Bu yüzden gelip Beau'yu bana yardım etmesi için ikna etmeye karar vermiştim. Pari'yi büyütmek istemeyebilirdi, ki bu sorun değildi. Bunu yapardım ama çocuğun babası olarak hak iddia ettiği sürece ailem onu benden alamazdı.

"I..." Ne diyeceğimi, yukarıdan almanın ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden su içtim.

Cümleleri bir araya getirmedeki beceriksizliğimi sezen Beau sabırla, "Adı ne?" diye sordu.

"Pari." Gülümsedim çünkü yeğenimle ilgili her şey beni mutlu ediyordu. "Bu melek demek... bir peri."

Beau'nun gözleri kahkahayla kırıştı.

Asha'nın tüm erkek arkadaşları arasında, ki birkaç tane olmuştu, en yakışıklısı oydu ve ben de ona aşık olmuştum. Beau hariç birlikte olduğu diğer erkekler bizim gibi Hintliydi ve ne olduysa oldu, ondan hamile kaldı.

"Çok güzel bir isim. Asha nerede?"

"Asha öldü, Beau." Su bardağını sehpanın üzerine bıraktım.

Uzun bir süre donup kaldı ve acaba daha iyi, daha farklı bir şekilde mi söylemeliydim diye düşündüm. Sonra sanki acı çekiyormuş gibi başını salladı ve bana sarılarak beni şaşırttı.

"Çok üzgünüm, Mira. Çok özür dilerim." Onun katı sıcaklığına yaslandım.

Rahatlatılmak çok iyi hissettirdi.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca sarılıp kucaklayabileceğim tek kişi Pari'ydi. Tüm ailemiz bizi terk etmişti. Asha'nın gayrimeşru bir çocuk sahibi olması Hint toplumunda küçümseme ile karşılanmıştı. Başlangıçta restorandaki arkadaşlarım ama Asha'nın hastalığı devam ettikçe ve Pari doğdukça insanlara ulaşmaya bile daha az zamanım oldu, bu yüzden onları da kaybettim.

Bana baktı ve gözlerimden süzülen yaşları sildi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ben daha konuşmadan Pari koşarak yanıma geldi. "Çişe ihtiyacım var, *Miramashi*."

Beau'ya baktım ve bana tuvaletin yolunu gösterdi. Pari'yi içeri aldım ve çişini yaparken durmadan konuştu. İyi bir kızdı ve iki buçuk yaşında tuvalet eğitimi almıştı ki bu bir mucizeydi. Geceleri uyumak için hala beze ihtiyacı vardı ama gün içinde, üzgün olmadığı sürece neredeyse hiç kaza yapmıyordu.

Ellerimizi yıkadıktan sonra onu Beau'nun telefonda mesajlaştığı oturma odasına geri götürdüm. Bize baktı ve gülümsedi.

Pari halının üzerindeki Lego bloklarına geri döndü ve ben de tekrar kanepeye oturdum. Çok yorgundum. Asha'nın hamileliğinin son üç ayından bu yana üç yıldır neredeyse hiç uyumamıştım; Asha'nın vefatından bu yana geçen aylar ise daha da üzücüydü.

"Beau," demek istemedim ama kendimi baygın hissediyordum, "Sence yiyecek bir şeyler alabilir miyim?"

İki kaşını da kaldırdı.

"Ben... Dünden beri bir şey yemedim ve-"

"Elbette," diye sözümü kesti Beau. Telefonuyla tekrar mesajlaştı. "Yemek istediğin özel bir şey var mı?"

"Herhangi bir şey," dedim ısrarla. "Bir elma bile ."

"Tavuklu sandviçe ne dersin?"

Ağzımın suyunu akıtmamayı başardım.

"On dakika. Hizmetçim yolda. Bahçenin sonundaki kulübede yaşıyor."

Sonra mutfağa gitmek için yanımdan ayrıldı.

Geniş kafe pencerelerinden dışarı baktığımda yemyeşil bir bahçeden başka bir şey göremedim.

Çok güzel bir evi vardı. Varlıklı olduğunu biliyordum ama bu çok çılgın bir paraydı. Bu, filmlerde gördüğünüz türden bir malikâneydi; İspanyol yosunlarıyla kaplı yüksek meşe ağaçları, sonsuza dek gibi görünen uzun araba yolunu kaplıyordu. Evin kendisi de beyaz sütunlar ve büyük kemerlerle süslü, iki yanında mükemmel bakımlı bahçeleri olan geniş bir malikaneydi. İçeride, parıldayan parke zeminlerden, tavandaki küçük elmaslara benzeyen kristal avizelere ve bir müzeye aitmiş gibi görünen antika mobilyalara kadar her ayrıntı lüksü haykırıyordu. Devasa pencereler, tesisin etrafında kıvrılan Savannah nehrinin manzarasını çerçeveliyor, su uzaktan parıldıyordu. Dolambaçlı merdivenleri, muhtemelen sayısız odası ve her yerde yankılanan zenginliğin sessiz uğultusuyla burası bir evden çok özel bir tatil köyüne benziyordu.

Beau bir bardak içinde smoothie'ye benzeyen bir şeyle geri geldi. "İç," diye talimat verdi.

İçtim ve sıvının tadını zar zor aldım. Yeğenimin babasıyla yapmam gereken zor konuşmayı yapabilecek kadar yenilenmiş hissetmek için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Asha'ya ne oldu?" diye sordu.

"Peripartum kardiyomiyopati teşhisi kondu. PPCM. Bu, hamileliğinin son üç ayında ortaya çıkan nadir bir kalp yetmezliği türüdür. PPCM kalp kaslarını zayıflattı ve iki yıl boyunca bununla mücadele etti ama sonra... vücudu dayanamadı...."

Beau düşünceli bir şekilde başını salladı. Sakinliğini koruyordu. Bu yönünü seviyordum. Nasıl karşılanacağımdan emin değildim ve gidip kendimi becermemi isteyeceğinden endişeleniyordum.

"Bana Pari'den bahsetmek ister misin?" diye sordu.

Yeğenimin adını bu kadar iyi telaffuz edebildiği için çok heyecanlanmıştım. "Asha bana onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi ve-"

"Mira, Asha bana Pari'den hiç bahsetmedi."

Sanki bana Dünya'nın düz olduğunu söylemiş gibi ona baktım. "Ne?"

Üzgün görünüyordu ve başını salladı. "Bana hamile olduğunu hiç söylemedi. Eğer söyleseydi, inan bana, onun için, senin için, kızım için orada olurum." Pari'ye öyle bir şefkatle baktı ki bana doğruyu söylediğini anladım.

"Ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini söyledi." Ama bana hiçbir evrak göstermemişti. Avukat tutacak param yoktu ve ailem bana avukatlarını gönderdiğinde, Beau baba olmak konusunda ne hissederse hissetsin, Asha'nın istediği gibi Pari'yi yanımda tutmama yardım edeceğini umarak toparlanıp Atlanta'dan ayrıldım.

"Pari'yle ilgileniyor muydun?"

Gülümsedim; elimde değildi. Güzel bebeğimi her düşündüğümde içimdeki her şey aydınlanıyordu. "Asha yapamadı. İşimden ayrıldım ve aramız iyiydi. Gerçekten iyiydik. Asha'nın birikimleri ve hayat sigortası vardı. Ama ailem bunlara erişmeme izin vermedi. Şimdi Pari'nin velayetini istiyorlar ve Asha özellikle Pari'nin vasisi olarak beni gösteren bir vasiyet bıraktı."

"Asha ne zaman vefat etti?"

"Altı ay önce; Pari'nin ikinci doğum gününden bir hafta sonra."

Beau iç çekti. "Ailen neden Pari'nin velayetini almaya bu kadar kararlı?"

Dudaklarımı yaladım ve omuz silktilim. "Onlar... Asha'nın bekâr bir anne olmasını takdir etmediler. Onun... bilirsin işte." *Kürtaj* kelimesini söyleyemedim. Kadınların kendi seçimlerini yapmalarına karşı değildim ama güzel yeğenim buradaydı ve ailemin o daha doğmadan gitmesini istemiş olması düşüncesini aklım almıyordu. "Ama

Asha gittikten sonra torunlarını istediler. Ona çok iyi bakıyorum Beau. Söz veriyorum. I-"

"Bunu görebiliyorum, sevgilim." Elini benimkinin üzerine koydu. Bir yerde bir kapı açıldı ve irkilerek elimi ondan çektim.

"O sadece Roxy, hizmetçim."

Bir kadın elinde bir tepsiyle oturma odasına girdi ve Pari'ye baktı, o da elinde kırmızı bir Lego bloğu olan yabancıya baktı.

Roxy'nin gümüş telli saçları omuzlarına gevşekçe dökülüyordu. Sıcak, toprak ana bir havası vardı ve bir çiftçi pazarından yeni çıkmış gibi görünmesini sağlayan dökümlü, boho tarzı bir elbise giymişti. Renkli kıyafetleri ve kat kat takılarıyla rahatlatıcı bir enerji yayıyordu.

"Vay be Beau, annene benziyor... bilirsin, sadece daha koyu." Roxy tepsiyi oturduğumuz kanepenin önündeki sehpa üzerine bıraktı ve Pari'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Merhaba , ne kadar güzelsin. Ben Roxy." Pari dudaklarını büzdü. "Ben, Pari."

Roxy önce Beau'ya sonra da bana baktı.

"Pari," diye yavaşça tekrarlardım ki telaffuzu anlayabilsin. "Melek demek," diye açıkladı Beau.

"canına, çok güzel bir isim." Roxy bana gülümsedi. "Peki senin adın ne tatlım?"

"Merhaba Roxy, ben Mira," diye kendimi tanıttım. Sandviçlerin kokusu midemi gıdıklıyordu. "Pari, sen de bir şeyler yemek ister misin?"

Pari başını salladı. "Bisküvi ve reçel yedim." Sonra Roxy'ye baktı. "Bütün meyve suyumu içtim."

"İşte bu iyi bir kız." Roxy çok etkilenmişti ve onu suçlamıyordum. Pari çok tatlıydı. Dünyadaki en şirin çocuk.

"Neden yemiyorsun hayatım?" Beau yarım sandviçi tabağa koydu ve bana uzattı.

Aç hissetmek için çok fazla; bitirdiğimi söylediğimde küçük sandviçi zar zor bitirebildim ve daha fazla suya uzandım.

"Daha iyi mi?" Beau sordu.

Omuzlarım rahatlatarak çöktü. "Çok."

"Dot, tatlım, Pari'yi dışarı çıkarıp-" O zaman ayağa kalktım. "Hayır." Beau bir kaşını kaldırdı.

"Ben... seni... onu tanımıyorum. Pari'yi öylece bırakamam...." Kendimi aptal gibi hissediyordum. Beau Pari'nin babasıydı ve ben bir helikopter anne gibi davranıyordum.

Roxy bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Hemen dışarıda oynamaya ne dersin?" Oturma odasının hemen yanındaki üstü kapalı verandayı işaret etti. "Bizi her zaman görebilirsin, değil mi? Çok sıcak olmaması için dışarıda bir vantilatör var."

Beau yumuşak bir sesle, "Roxy'ye güveniyorum," dedi.

Pari'nin yanındaki halıya oturdum. Bunun zor olacağını fark ettim. Yirmi dört-yedi yaşındayken onunla ilgilenen tek kişi olmaya o kadar alışmışım ki, başkalarının içeri girmesine izin vermek biraz zaman alacaktı.

Beau bana katıldı ve Pari'nin küçük elini kendi elinin içine aldı. "Tatlım, Roxy seninle oynayacak. Sorun olur mu?"

"Tamam," dedi Pari ciddiyetle ve sonra izin ister gibi bana baktı.

"Roxy ve sen çok eğleneceksiniz." Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyen en geniş gülümsememi verdim. Çocuklar stresi hisseder, bu yüzden Pari'nin türbülansını hissetmesine izin vermemek için elimden geldiğince dikkatli davrandım.

"Senin adın ne?" Pari başını eğdi ve Beau'ya baktı. Elimi alnıma vurmak üzereydim. Onu Beau'yla tanıştırmamıştım.

"Ben Beau."

Boş gözlerle ona baktı.

"Pari, o senin baban." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Pari'nin bir babası vardı, onu isteyen biri. Dünyada onu sevecek tek kişi ben değildim.

Pari babasının ne demek istediğini anlayamayacak kadar küçüktü. "Bodaddy? "Beau parmağıyla yanağını okşadı. "Bodaddy çalışıyor."

Roxy ve Pari dışarı çıktığında Beau rahatlamış, sanki artık daha rahat konuşabiliyormuş gibi görünüyordu. Pari iki buçuk yaşındaydı. Konuştuğumuz şeylerin yarısını anlayacak gibi değildi.

"Babalık testi yapmam gerekecek," dedi.

"Asha onun senin olduğundan emindi." *Ve kız kardeşim etrafta yatıp kalkmazdı.*

"Ben de oldukça eminim, ancak velayeti talep edebilmek için ebeveynliği göstermem gerekiyor."

Kendimi aptal gibi hissettim. Tabii

ki o hissetti. "Şimdi kaç yaşındasın,

Mira?"

Dudaklarımı yaladım. "Geçen hafta yirmi iki yaşıma bastım."

Kederle başını salladı. "Ve sen de doğaçlama bir anne olup Asha'nın tek bakıcısı mı oldun?"

"Onun gibi bir şey."

"Aşçılık okuluna gitmeyi planladığını sanıyordum?"

Hatırladı ve gururlandım. "CIA'e girdim ama ertelemek zorunda kaldım. Asha yatalaktı ve bebeği doğurduktan sonra... şey, ben gidemedim."

Amerika Aşçılık Enstitüsü'ne gitmek benim hayalimdi; ama hayat bazen yolunuza çıkıyor ve değiştirmek zorunda kalıyorsunuz. Pari için bunu yaptım ve hiç pişman olmadım; keşke o ön lisans diploması cebimde olsaydı da iyi bir hayat kazanıp yeğenime bakabilseydim.

"Kızım Mira'ya bakmak için hayatını askıya aldın. Sana minnettarım."

İçimdeki her şeyin gerildiğini hissettim. Beni gönderecek miydi? Artık kızı olduğuna göre bana ihtiyacı yok muydu? Çok parası vardı. Bir dadı ordusu tutabilirdi. Korkunun içime işlediğini hissettim.

"Ben onun koruyucusuyum. Asha benden onun olmasını istedi... Ben onun kişisiyim." Zor nefes alıyordum ve her an hiperventilasyon geçirmek üzere olduğumdan emindim.

"Hey, hey, sakın ol." Beau bir kolunu bana doladı. "Her açıdan Mira'nın ebeveyni sensin hayatım ve bunu kimse değiştiremeyecek. Tamam mı?"

Dudaklarının başımın yan tarafına değdiğini hissettim ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Her şeye, Pari'ye, onu güvende ve ailemizden uzak tutmak için çok sıkı tutunuyordum. Asha'ya ve biri öldüğünde yapmanız gereken her şeye bakmak zorundaydım. Asha'nın evinden atıldığım ve hesapları dondurulduğu için artık onlara erişemediğim son bir aydır doğru düzgün nefes alamamıştım. İki yakamı bir araya getirmekte zorlanıyordum ve sonra hiç görüşmediler. Sonra ailemin o yalaka Hintli avukatı gelip Pari'yi benden alacaklarını söyledi. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Ondan sonra her şey yerle bir oldu.

Her şeyin stresi aniden dayanılmaz hale geldi, sanki bir barajın patlaması gibi. İçimde bir basınç oluştu ve gözlerimden yaşlar süzülürken görüşüm bulanıklaştı. Nefes nefese kaldım ama odada yeterli oksijen yokmuş gibi hissediyordum. Ellerim kontrolsüzce titremeye başladı ve ne olduğunu anlayamadan hıçkırmaya başladım - yüksek sesle, denesem bile tutamayacağım düzensiz çığlıklar. Dünya dönüyordu ve uzun zamandır gömdüğüm tüm acı, korku ve yorgunluk dışarı fırlıyor, beni eziyordu. Çözülüyormuşum, düşüyormuşum gibi hissettim.

ve hiçbir şey kalmamıştı... Beau dışında hiçbir şey.

Best Kept Secret'ı Amazon'dan alın.

Also by Maya Alden

En son ve en iyi bilgileri almak için Facebook' [Maya'nın VIP Grubuna](#) katılın; ayrıca Ön Okuyucu Kopyalarına, ücretsiz ciltsiz kitaplara ve çok daha fazlasına erişin.

[ALTIN ŞÖVALYELER](#)

[Yanlış Eş Kötü](#)

[Patron](#)

[Aşk Evliliği Değil Altın](#)

[Vaatler](#)

[Altın Bir Noel Çarpık](#)

[Kalpler Çarpık Aşklar](#)

BİR ZAMANLAR
Geçici Eş Çirkin Bir
Aşk
İstedğim Kişi

FRANSIZ MAHALLESİ ÜÇLEMESİ

Depre
m
Cehenn
em
Fırtınas
!

SAVANNAH'NIN EN İYİSİ

En İyi Benim
En İyi Soğuk Servis
Edilir İyi En En
Saklanan
SırPlanlar İyi

MODERN BİR BAĞBOZUMU ROMANTİZMİ

En Tatlı Tabu Aşk
Olmalı
Bir Gülden Bir
ÖpücüğüPürüzsüz
Operatör

Sıradan Aşk Yok
Bir Histen Daha Fazlası Bir (Novella)

SÖZLEŞME İLE EVLİLİK
Yanlış Koca Gelin
Yanlış Nişanlı

Yazar Hakkında

Maya ALDen'in Sevgi ve Dürüstlüğün Dokumasını Yapmakla İlgili Bir PaSiYOSu Var.

Amazon'un en çok satan 50 yazarından biri olan Maya, mümkün olduğunca gizemli bir dokunuşla endişeli çağdaş romanlar kaleme alıyor.

www.MayaAlden.com adresindeki web sitesinden haber bültenine kaydolabilir; maya@mayaalden.com adresinden e-posta yoluyla veya Facebook ([@authormayaalden](https://www.facebook.com/authormayaalden)) ve Instagram ([@mayaalden_romance](https://www.instagram.com/mayaalden_romance)) sosyal medya üzerinden kendisiyle iletişime geçebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.